

ТИМЪТИ ЗАН ГОРДОСТТА НА ЗАВОЕВАТЕЛИТЕ

Част 1 от „Завоевателите“

Превод от английски: Георги Стоянов, 1997

chitanka.info

САМИ СРЕЩУ ИНВАЗИЯТА НА ИЗВЪНЗЕМНИТЕ И СРЕЩУ ЗАКОНИТЕ НА СОБСТВЕНАТА СИ МЕЖДУЗВЕЗДНА ОБЩНОСТ

КОМАНДИР ФЕЛИАН КАВАНА: Безпомощно наблюдава как отрядът му от осем космически кораба е разбит, а оцелелите бойци — преследвани и унищожавани. После, като пленник на извънземните завоеватели, единствената му мисъл е да оцелее, за да предупреди човечеството и неговите съюзници за ужасната, непобедима сила, тръгнала към тях.

ЛОРД СТЮАРТ КАВАНА: Бивш депутат. Призовава всички политически лидери да помогнат за спасяване на най-малкия му син... и когато никой не откликва на молбата му, нарушава законите на Общността... чак до границите на предателството.

АДАМ КУИН: Бивш летец от елитните войски „Копърхед“, в които умовете на пилотите са директно свързани с изстребителите. Става началник на охраната на фирма „Кавтроникс“... и счита, че в задълженията му влиза и опазването на цялото семейство Кавана. Той единствен знае ужасната цена, която трябва да плати, за да включи още веднъж ума си в компютъра на изстребителя... но ако това ще помогне да се спаси животът на Фелиан Кавана, е готов на саможертва.

АРИК КАВАНА: Умен и трудолюбив, той винаги е бил различен от своя буен, авантюристичен по дух по-малък брат. Арик избира сигурната работа в семейната фирма, докато Фелиан предпочита военната кариера. Но когато животът на Фелиан е застрашен, Арик застава решително до Куин и става войник с риск, ако планът им се провали, да го съдят за предателство.

1.

Бяха там, засечени от тахионната сенсорна станция на Доркас: четири кораба, светещи със слаба отразена звездна светлина. Изхвърляната от соплата на двигателите им топлина се виждаше като инфрачервено лъчение. Бяха малки, вероятно колкото клас „Процион“. Млечнобели на цвят хексагонални плочи, прикачени една към друга за ръбовете.

И по дяволите, наистина бяха кораби на извънземни.

— Сканирането завършено, комодоре — докладва дежурният офицер от сенсорната станция на „Джутланд“. — Други кораби не са регистрирани.

— Съобщението прието — отговори комодор Трев Даями, опъна рамене под колосаната униформена риза и без да откъсва очи от основния монитор, леко се усмихна. Извънземни кораби. От четвърт столетие за първи път среща с нова извънземна раса, овладяла техниката на междузвездните полети.

И тази среща осъществи той. Именно той. Името Трев Даями щеше да прозвучи по всички информационни канали на Общността. Щеше да влезе в историята.

Това се казва късмет.

Даями се свърза с тактическата станция с чувството, че от този момент всичко направено и казано от него ще остане завинаги записано в историята на човечеството, и попита:

— Каква е опасността от атака?

— От първа до четвърта степен, сър — отговори дежурният офицер. — Не откривам никакви следи от шлюзове за излитане на изтребители нито инсталации за изстрелване на ракети.

— Имат обаче лазерни оръдия, комодоре — допълни помощник-дежурният. — На челните страни на всеки кораб открихме системи от оптични лещи.

— Достатъчно големи ли са, за да захванват оръдия? — попита помощникът на Даями.

— Трудно е да се каже, сър — отговори офицерът. — Лещите са малки, но това още нищо не значи.

— Каква е мощността? — попита Даями.

— Не зная, сър — каза бавно офицерът от сенсорната станция. — Засега няма никакво лъчение.

— Никакво?

— Поне не толкова, което мога да регистрирам.

Даями отпрати изпълнен с недоумение поглед към помощника си.

— Вероятно използват свръхпроводящи кабели — предположи той. — А може и екранировката им да е много добра.

— Или едното, или другото — съгласи се Даями и отново обърна поглед към мълчаливите образи, които се придвижваха към центъра на главния монитор. Тази раса не само извършваше междузвездни пътувания, но вероятно притежаваше технологии, превъзхождащи земните. С всяка минута историята ставаше все по-заплетена и по-впечатляваща.

Помощникът се прокашля и попита:

— Да се свържем ли с тях, сър?

— Разбира се, че ще се свържем. Иначе трябва да седим и да се гледаме — отвърна сухо Даями и погледна към тактическия пулт. Останалите осем кораба от отряда с особено назначение на „Джутланд“ бяха подредени в определената от него формация, екипажите им бяха приведени в бойна готовност. Двата не по-големи от скутери патрулни кораба бяха изнесени назад на безопасно разстояние, в случай че срещата не протече мирно, отбранителните изстребители тип „Водно конче“ чакаха в люковете на „Джутланд“, готови мигновено да се включат в битката.

Всичко беше като по книга... готово да влезе в историята.

— Лейтенант Адигън, извади комуникационния пакет! — заповяда Даями на офицера по съобщенията. — Подготви го за излъчване! И предай до всички кораби да бъдат готови!

— Сигнал от „Джутланд“, капитане — докладва мичман Хувър от мостика на комуникационната станция на „Киншаса“. — Готови са

да излъчат пакет за установяване на предварителен контакт с непознатите летящи обекти.

Командирът на „Киншаса“ Фелиан Кавана кимна, без да откъсва очи от изобразените на дисплея, свързани един с друг хексагонални кораби.

— Колко време ще продължи излъчването?

— Първата част може да се предаде за около пет до двадесет минути, целият пакет — за една седмица — отговори Хувър. — Без да включваме прекъсванията от приемащата страна, когато ще се опитват да разберат за какво става дума.

Фелиан кимна.

— Да се надяваме, че лесно ще ни разберат.

— Предполага се, че математиката е универсална за цялата Вселена, сър — каза Хувър.

— Винаги съм се учудвал на това твое „предполага се“ — укори го Фелиан. — Майърс, научи ли нещо повече за тези кораби?

— Не, сър. — Офицерът от сенсорната станция поклати глава. — И ако трябва да бъда искрен, сър, това никак не ми харесва. Шест пъти пускам инфрачервения спектрометър и нищо не засичам. Тези корпуси или са от материал, за който нито компютърът, нито аз сме чували, или извънземните по някакъв начин отклоняват излъчванията.

— Или са просто срамежливи — обади се присмехулно Рико. — Какво ще кажеш за оптичните лещи?

— И за тях не научих нищо — отговори Майърс. — Могат да са половинкиловатови комуникационни лазери, половингигатови разрушители на ракети или нещо друго в този диапазон на мощности. Без точни данни за мощността не може да се каже нищо.

— Лазерите ме безпокоят повече от корпусите — обърна се Рико към Фелиан. Тъмното му лице беше загрижено.

— Според мен с това плътно екраниране на хранващите инсталации крият нещо.

— Може би просто са много рационални — каза Майърс.

— Сигурно! — изръмжа Рико. — Дори повече от сигурно!

— Започва се — съобщи Хувър. — От „Джугланд“ излъчват сканиращ сигнал. Предизвикаха резонанс... неясен, но се получи. — Той прикова поглед в екрана. — Необичайна честота. Изглежда, наистина използват някаква особена техника.

— Когато всичко свърши, ще те пратим да се запознаеш на място със съобщителната им техника — каза Фелиан.

— Надявам се. О, вече излъчиха първата част от пакета.

— Водещият кораб на извънземните се движи — добави Майърс.
— Отклонение няколко градуса към...

Без предупреждение корабът изстреля последователно два ярки лазерни лъча, които удариха носа на „Джутланд“. Последва блясък от разсеяна вторична светлина от изпарения метален корпус...

Сирените на „Киншаса“ завиха тревога.

— До всички кораби — предаде по радиотелефона кодирано съобщение комодор Даями. — Нападнати сме! „Киншаса“, „Баджер“! Заемете странични флангови позиции! Останалите кораби в отбранителна позиция! Елипса на разсейване гама шест!

— Прието, Хувър — отговори Фелиан, недоумяващо вперил очи в монитора. Извънземните откриха огън. Непровокирани, незастрашени. Направо откриха огън!

— Чен Ки, изведи ни в странична позиция! Пригответи ракетите на десен борд за изстрелване!

— Как да ги настроя? — попита Рико и ръката му се насочи към пулта. — За права стрелба или с радарно насочване?

— С инфрачервено насочване! — заповяда Фелиан и политна назад към облегалката, тъй като „Киншаса“ потегли рязко към предписаната позиция.

— Много сме близко до другите наши кораби — възрази Рико. — Вместо НЛО-тата има опасност да ударим някой от тях.

— Ще се изтеглим достатъчно, за да го избегнем — каза Фелиан и погледна към тактическия монитор. — Знаем, че НЛО-тата са горещи, затова ще използваме инфрачервени сенсори. С тези техни страни корпуси другите ни средства за насочване може би няма да работят.

— „Джутланд“ изстреля ракети — съобщи Майърс, без да откъсва очи от екрана. — С радарно насочване...

Неочаквано четирите извънземни кораба стреляха с всичките си лазерни оръдия.

— Всички НЛО стрелят! — извика Майърс. В следващия миг аварийната алармена система зазвъня. — Улучиха ни... разрушения във всички секции на десния борд...

— Какво става с ракетите на „Джутланд“? — извика Рико.

— Никакъв резултат — отговори Майърс. Образът на главния дисплей просветна, изгасна, след това, когато металните пари се разсеяха, се появи отново. — Онези трябва да са ги отклонили.

— Или просто не са се взривили — каза Фелиан и потисна започналата да го задушават паника. „Киншаса“ запращя от топлинно напрежение, а ужасните лазерни оръдия продължаваха методично да топят слой подир слой от корпуса. От високоговорителите на мостика долетяха викове. Очевидно останалите кораби бяха в същото критично състояние. За един миг отрядът с особено назначение беше преминал от пълен контрол на положението в състояние на борба за оцеляване. И шансовете му все повече намаляваха. — Настрой ракетите с топлинно насочване, Рико, и стреляй по тия проклетници!

— Слушам, сър! Настройвам ракетите с топлинно насочване. Огън!

Последва звук, като приглушен трясък от мълния, и „Киншаса“ се наклони.

— Преждевременно взривяване! — извика Майърс. Въпреки прашенето на нагорещения метал Фелиан долови в гласа му страх. — Корпусът се разпада. В предна дясна част са засегнати бордове две, три и четири. В задна десен борд две.

— Пробивите не могат да се уплътнят — извика Рико. — Много са горещи. Уплътнителят не хваща. На десни бордове две и четири хексагоналните призматични клетки са все още запазени. На десен борд три... разрушени.

Фелиан стисна зъби. В тази секция имаше десет мощни инсталации. И десет души персонал. Вече мъртви.

— Чен Ки, маневра... накъдето и да е! — заповяда по шлемофона той. Ако не отклоняха лазерите на извънземните, десетте жертви щяха да си имат голяма компания. — Всички офицери от десен борд да изтеглят личния състав към центъра на кораба!

— Слушам, сър. Личният състав към центъра на кораба.

— Корабът няма да издържи дълго на такъв огън, капитане — тъжно отбеляза застаналият до него Рико.

Фелиан мълчаливо кимна; очите му трескаво се местеха от тактическия монитор към монитора за състоянието на кораба. Той разбираше, че Рико, ако това въобще беше възможно, силно смекчава

истината. Половината системи на „Киншаса“ бяха повредени или изпарени. Държаха го само вътрешните прегради. Ясно беше, че му остават само няколко минути живот. Но преди да умре трябваше да има достатъчно време за един последен удар по врага, който продължаваше да ги обстрелва.

— Рико, втори ракетен залп! — изкомандва Фелиан. — Стреляй в нашата сянка, след това се вдигни над тях и се вклини в средата на формацията им! Никакво програмиране... стрелба с право мерене!

— Ще се постарая — отвърна Рико. Челото му беше покрито с капчици пот. — Но с кораб като този не мога да гарантирам.

— На моя отговорност — каза Фелиан. — Щом станеш готов, стреляй.

— Слушам, сър. — Рико насочи ракетите и натисна бутоните за стрелба. През стенанията и потрепванията на „Киншаса“ Фелиан усети излитането на ракетите.

— Залпът изстрелян! — докладва Рико. — Сър, според мен най-добре да напуснем кораба, докато все още можем.

Фелиан погледна отново монитора за състоянието на кораба и сърцето му се сви от болка. На практика „Киншаса“ беше мъртъв. Като командир на кораба, сега той имаше само една отговорност: да спаси екипажа!

— Съгласен! — отговори мрачно Фелиан. — Хувър, предай на личния състав. Напускаме! Всички секции да се приготвят за отделяне!

Аварийната сигнализация промени тона и ритъма и предаде сигнал за напускане. Бордовите лампи по мостика затрепкаха и угаснаха. Екипажът набързо изключи инсталациите на кораба и провери автономните животоподдържащи системи на клетките.

Фелиан обаче имаше да изпълни една последна задача: да вземе мерки извънземните убийци да не научат нищо за Общността от останките на неговия кораб. Той хвана с две ръце таблото на командния пулт, откърти го и започна да чупи ключовете по него. След това счупи действащия навигационен компютър, резервния навигационен компютър, компютъра със записи, библиотечния компютър...

— Екипажът на мостика готов, капитане — докладва малко припряно Рико. — Да преминем ли към капсулиране?

Фелиан счупи последния ключ и каза:

— Преминавайте! — Прибра ръце до тялото си и закопча предпазния колан.

Чуха се тъпи удари, последвани от разтърсване, от пода и тавана се откъснаха метални секции, обгърнаха седалката и го затвориха в херметизирана капсула. В следващия миг той потъна във въздушната възглавница на седалката, мостикът се разпадна и подобните на пчелни килийки клетки се превърнаха в отделни спасителни капсули, които изхвърчаха далеч от вече умиращия „Киншаса“.

— Довиждане — сбогува се Фелиан с останките от кораба и посегна към бутона за отваряне на илюминатора. По-късно щеше да скърби за изгубения кораб. Сега умът му беше зает с най-важната задача — оцеляването. Неговото и това на екипажа.

Илюминаторът се отвори и той притисна лице до стъклото. Гледаше към „Киншаса“. Спасителните капсули — неясни, трепкащи светлинки — се отдалечаваха от деформирания почернял корпус на кораба, все още обстрелван от лазерните оръдия на извънземните. Нямаше начин да разбере колко от капсулите са незасегнати, но онези, които бяха цели, щяха да запазят живота на намиращите се в тях хора, докато бъдат прибрани. Фелиан се раздвижи внимателно в тясната капсула, обърна се към илюминатора, насочен към главната част на битката, и погледна.

Сражението беше свършило. Мироопазващите сили бяха разгромени.

Висеше в състояние на безтегловност в тясната капсула, дъхът му оставяше петна върху стъклото. Чувстваше се зашеметен. „Пиози“ светеше ярко — пробивът в резервоарите му с кислород поддържаше огъня в условията на космически вакуум. „Гана“ и „Лийкпай“ бяха почернели. Черни бяха и „Бомбай“ и „Сийгъл“. От „Баджер“ нямаше и следа.

„Джутланд“... — най-мощният, клас „Ригел“, отбранителен крайцер „Джутланд“ — бавно се гърчеше в предсмъртни спазми. Преселваше се във вечността.

А четирите звездни кораба на извънземните си бяха на мястото. Без никакви видими следи от повреди.

— Не — промърмори Фелиан. Беше невъзможно. Абсолютно невъзможно. Един кораб клас „Ригел“ от отряда с особено назначение да бъде разрушен за шест минути... само за шест минути... нечувано!

От един от междузвездните кораби на неприятеля блесна лазерен лъч. После от друг. И от трети. Фелиан се намръщи. Не можеше да разбере по какво стрелят. Дали някои от изстребителите „Водно конче“ на „Джутланд“ все още не летяха наоколо? Извънземните отново стреляха, и отново...

И изведнъж разбра и замръзна от ужас. Извънземните стреляха по капсулите. Методично и старателно избиваха оцелелите от битката.

Изруга. Капсулите не представляваха никаква заплаха за извънземните... те не бяха въоръжени, не бяха бронирани, нямаха дори двигатели. Тяхното унищожаване превръщаше сражението в преднамерено, хладнокръвно, жестоко убийство.

А той не можеше да направи нищо освен да седи и да наблюдава. Капсулите представляваха малък конус с автономно електрозахранване, конвертор за превръщане на въглеродния двуокис в кислород, допълнителен резервоар с кислород, аварийен радиофар, маломощен комуникационен лазер, храна за две седмици, система за рециклиране на отпадъци...

Фелиан се пресегна към панела с комуникационната апаратура и в този миг в ума му се оформи една ясна мисъл. Извънземните не стреляха безразборно по всички останки от кораба, които се мяркаха пред очите им. Те унищожаваха капсулите. И изведнъж разбра причината.

Аварийният радиофар на капсулите беше сравнително просто устройство, нечупливо и защитено от неумела работа, като всички устройства на Мироопазващите сили. Но в дадения случай „защитен от неумела работа“ не означаваше „безопасен за ползване“. Той преряза захранващите кабели и радиофарът замлъкна.

Фелиан пое дълбоко дъх и се обърна към илюминатора. Челото му се покри с капки студена пот. Между останките от разрушените кораби все още святкаха лазерни лъчи — извънземните продължаваха ужасната си работа. Със свито от мъка сърце той се запита дали бойците са разбрали какво става и са изключили радиофаровете.

Време за чудене нямаше. Един кораб на извънземните се движеше право към него. Ако бяха решили да го унищожат, освен по радиофара имаше и други начини да го открият сред безразборно носещите се останки от „Джутланд“. Значи по някакъв начин трябваше

да задвижи капсулата. За предпочитане по посока на стражевите кораби, които все още сигурно се криеха някъде наоколо.

Наблюдаваше приближаването на кораба и мислено си представяше апаратурата в капсулата. На практика имаше само една възможност и той я знаеше. Необходим му беше мощен тласък. Следователно трябваше да изхвърли нещо от капсулата.

Отне му повече време, отколкото предполагаше, за да стигне до вентила на допълнителния резервоар с кислород, разположен в другия край на тясната ниша за апаратура. През илюминатора корабът на извънземните придобиваше застрашителни размери, Фелиан кръстоса мислено пръсти за късмет и отвори вентила.

Съскането на излизащия сгъстен кислород прозвуча с оглушителна сила в затвореното пространство на капсулата — като съскането на газта в килиите на смъртта в Буртист, срещу които Общността протестираше. Сравнението не беше неуместно. Сега, когато резервният кислород изтичаше от капсулата, животът му зависеше единствено от безотказното действие на конвертора за преобразуване на въглеродния двуокис в кислород. Ако откажеше — а това се случваше много често, — той щеше да разполага само с въздуха в капсулата, който много скоро щеше да се превърне във въглероден двуокис.

Засега инсталацията работеше. Бавно, но без да спира, капсулата се носеше сред останките приблизително под прав ъгъл на вектора, по който се движеше корабът на извънземните, към мястото, където, ако не бяха унищожени, трябваше да се намират стражевите кораби. Само да можеше да се измъкне извън конуса, описван от обхвата на сензорите на извънземните...

Съсредоточил цялото си внимание върху първия кораб, той не забеляза приближаването на втория. Видя го едва когато синята светлина го освети.

— Келер? Чуваш ли ме?

Лейтенант Дана Келер с мъка отмести очи от далечните светкавици на лазерните светлини, включи комуникационния си лазер и отговори:

— Чувам те, Бедини. Как смяташ, това краят ли е?

— Краят на края — отвърна с горчивина Бедини. — Тези мръсни шибани...

— По-добре да тръгваме — прекъсна го Келер. Гледката на останките от отряда с особено назначение на комодор Даями й действаше потискащо, но с богатия репертоар от ругатни на Бедини нямаше да постигнат нищо. — Освен ако не искаш да изчакаш и да провериш дали няма да дойде и нашият ред.

Чу въздишката на Бедини в микрофона.

— Не изгарям от желание.

— Чудесно — каза Келер и набра кода на навигационната карта. Всъщност извънземните едва ли знаеха, че са тук — стражевите кораби бяха почти напълно невидими за сензорите. Но тя не искаше да заложи на това дори цент, камо ли живота си. — Според инструкцията трябва да се разделим. Аз ще тръгна към Доркас. Ти Масиф ли искаш, или Калевала?

— Калевала. Кои статични бомби ще използваме, моите или твоите?

— Моите — каза Келер и набра команда за пускане на мощна тахионна бомба. — Твоите ще са ти нужни, когато напускаш Калевала. Не включвай двигателите, докато не ти дам сигнал.

— Добре.

Вторият пилот рязко се изтласка назад и Келер почувства зад себе си полъх на въздух.

— Как се чувстваш, Горзински? — попита тя.

— Много съм гот — отговори вторият пилот. По гласа й личеше, че е смутена и объркана. — Извинявай, лейтенант.

— Няма нищо — каза Келер и погледна измъченото лице на помладата жена, която внимателно маневрираше над седалката в условията на безтегловност. Жена! По дяволите, Горзински си беше момиченце, дошло направо от учебната база. Това беше първата й истинска акция... и ето как завърши. — Връщаме се. Набери командата за включване на двигателя.

— Слушам — отговори Горзински и започна трескаво да набира командата. — Пропуснах ли нещо?

— Нищо. Продължават да търсят наоколо и да избиват оцелелите.

— Не мога да разбера защо — каза Горзински със стиснато гърло.

— И аз — съгласи се тъжно Келер. — Но ще им го върнем тъпкано. Обещавам ти.

Превключвателят издрънча: статичната бомба беше готова. Келер натисна пусковия ключ. Големият цилиндър се освободи и стражевият кораба леко се разтресе.

— Бедини? Статичната бомба пусната. Взривяване след деветдесет секунди.

— Прието — отговори Бедини. — Изчезваме. Късмет.

— И на вас — каза Келер и изключи комуникационния лазер. — Да тръгваме, Горзински.

Обърнаха кораба и се приготвиха да потеглят към дълбокия космос. Статичната бомба експлодира зад тях и разпръсна широк спектър от тахиони. С тях щяха да заслепят детекторите на извънземните за проследяване на килватера от техния кораб. Поне така беше на теория. В противен случай имаше голяма вероятност мироопазващите гарнизони на Доркас и Калевала да си имат компания.

— Тръгваме — каза Келер и натисна стартерния бутон.

Небето трептеше с бледа светлина, звездите се въртяха и създаваха илюзия за тунел, пространството около тях се изкривяваше. А после се превърна в сфера, осеяна със звезди.

Келер погледна към Горзински. Момичето все още изглеждаше разстроено, но сега имаше и нещо друго. Върху лицето ѝ се четеше спокойна, мрачна решителност, каквато Келер толкова често беше виждала върху лицата на калените в битки ветерани.

Тя поклати глава. Що за начин да пораснеш!

Вратата се отвори и подполковник Кастор Холоуей влезе в сенсорната станция на мироопазващия гарнизонен център на колонията Доркас. Майор Фуджита Такара го чакаше. В сумрачната червена светлина лицето му изглеждаше навъсено.

— Какво има, Фуджи? — попита Холоуей.

— Лошо — отговори Такара. — Крейн току-що засече предния фронт на облак от статична бомба.

Холоуей погледна монитора за тахиони и младия сержант, седнал вдървено пред него.

— От „Джутланд“?

— Няма откъде другаде — отговори Такара. — Взривът от статична бомба може да се засече точно само от много малко разстояние, но посоката е тяхната.

— С каква сила?

— Идва от мястото, където открихме корабите без опознавателни знаци, и е със сила приблизително колкото на защитна тахионова бомба на стражеви кораб. — Такара сви устни. — Не зная дали ви е известно, но отрядът с особено назначение влезе там само преди четиридесет минути.

Внезапно Холоуей осъзна, че стаята е съвсем тиха.

— Най-добре е да уведомим Командването на мироопазващите сили — каза той. — Имаме ли скутер, готов да излети незабавно?

... Такара сбърчи чело и Холоуей разбра за какво мисли. Имаше само две космически скорости — едната три светлинни години за час и другата — два пъти по-голяма, която малките кораби, като изстребителите и скутерите, можеха да поддържат стабилно. Проблемът беше, че при по-високата скорост разходът на гориво за разстояние една светлинна година бе пет пъти по-голям, а за бюджета на гарнизона на Доркас това не беше без значение.

— Номер две ще бъде готов след половин час — докладва майорът. — Но преди да го изпратим, ще изчакаме да научим нещо по-конкретно, нали?

Холоуей поклати глава.

— Нямаме време за чакане. Независимо какво се е случило горе. Фактът, че един стражеви кораб е хвърлил статична бомба, означава, че са в сериозна беда. Нашата задача е да осигурим на Общността всяка секунда, за да има време да се подготви. Изясняването на подробностите ще отложим за по-късно.

— Прав сте — съгласи се важно Такара. — Отивам да инструктирам екипажа на скутера.

Такара излезе, а Холоуей се свърза с тахионовата станция и попита:

— Можеш ли да научиш нещо по-конкретно от цялата тази бъркотия, Крейн?

— Не, сър — дойде отговорът. — Статичната тахионова бомба засенчва всичко в района най-малко за час. Може и за два.

Кое то означаваше, че не знаят каква част от отряда с особено назначение се завръща на Доркас. Или, което бе много по-важно, че не знаят и дали някои неканени гости не следват отряда.

— Продължавай наблюдението! — заповяда Холоуей на оператора. — Искam сведения в мига, в който тахионите започнат да се разсейват.

— Слушам, продължавам наблюдението. — Крейн се поколеба. — Сър, какво смятате, че се е случило?

Холоуей вдигна рамене.

— Ще разберем след два часа. Дотогава ти препоръчвам да не даваш воля на въображението си.

— Слушам, сър, да не давам воля на въображението си — бързо отговори Крейн. — Просто си мислех... е...

— Разбирам — каза Холоуей. — Не е много приятно да си в неизвестност и да се чудиш какво те очаква. Но не забравяй, че при подобни срещи Общността винаги е побеждавала. Каквото и да се е случило там, ще се справим.

— Разбрано, сър — отговори Крейн. — Нали винаги можем да използваме КИОРО.

Холоуей се намръщи. Да, такава възможност наистина съществуваше. КИОРО беше възможност, но в него се криеше и една заплаха, за която не се говореше. Много хора — и то не само нехуманоиди — негодуваха срещу тази постоянна заплаха и срещу лидерите на Северния координационен съюз, който притежаваше тайната на това оръжие. Много хора разбираха, че господството на Мироопазващите сили и политическата структура на Севкоорд над цялата Общност се основава именно на КИОРО. Но беше истина, че за тридесет и седем години от ужасната демонстрация на унищожителната мощ на това страшно оръжие близо до Селадон армията на Севкоорд никога не беше прибъгвала до него. Тя поддържаше мира, без да използва военна сила.

Холоуей погледна към тахионовия дисплей и почувства как гърлото му се стяга. Този път може би нямаше да е така.

— Да — съгласи се тихо той. — Можем да използваме и КИОРО.

2.

Обядът беше сервиран, храната изядена, изпразнените чинии прибрани, айскафето поднесено. Чак тогава Николай Донезал зададе въпроса, който лорд Стюарт Кавана очакваше да чуе.

— Е — каза Донезал, отпи внимателно от димящата чаша и облиза топчето скреж, полепнало върху горната му устна, — да преминем ли към делова работа? Или ще продължим да се преструваме, че единствената причина за днешното ти посещение е носталгията?

Кавана се усмихна.

— Това е едно от нещата, които винаги съм харесвал в теб, Николай: твоята уникална способност да съчетаваш проникателност и откровеност. Никакъв намек, никакво загатване по време на обяда, а сега — направо на въпроса.

— Страхувам се, че е по-скоро недостатък на възрастта, отколкото достойнство на характера — каза Донезал. — Установил съм, че целия следобед няма да бъде годен за нищо, ако попреча на храносмилането си. — Той погледна Кавана. — А отхвърлянето на молба за помощ по време на храна винаги се отразява зле на храносмилането ми.

— Молба за помощ? — Кавана повтори като ехо думите на Донезал и го погледна невинно. — Какво те кара да мислиш, че съм тук, за да моля за някаква помощ?

— Дългият ми опит — отвърна сухо Донезал. — Съчетан с разказваните в кулоарите на парламента истории за теб. Дори само половината да са верни, е ясно, че като депутат навремето си извил немалко ръце.

— Безпочвени клевети. — Кавана махна с ръка. — Гарнирани с малко завист.

— Може би повече от „малко“ — каза Донезал и повдигна вежди. — Но пък ти протестираш повече, отколкото е необходимо.

Човек не може да има цял поменик от заслуги, без да си създаде и малко врагове.

— Плюс малко приятели, надявам се — допълни Кавана.

— За приятелите съм сигурен — съгласи се Донезал, — макар че враговете са по-шумни. И все пак винаги ще имаме недоброжелатели. Във всеки случай ти плати обяда. Това ме задължава, ако не друго, то поне да те изслушам.

— Благодаря — каза Кавана и измъкна от вътрешния си джоб плосък компютър. Включи го, намери нужния файл и премести компютъра пред Донезал. — Предложението ми наистина е много просто. Искам да преместя част от дейността на завода си за електронна апаратура в Сентори на Масиф.

— Правилно — одобри Донезал, след като прегледа първата страница и премина на втората. — За да е по-близо до щатите Лорен и Нивернез. Разбирам. Добро решение... падането на цените на иридия засега особено силно тези региони. Разширяването на леката промишленост ще бъде посрещнато с одобрение. — Той погледна изпитателно Кавана. — И така, кажи ми каква е помощта, от която се нуждаеш. Свободни терени или заобикаляне на данъчни разпоредби?

— Нито едното, нито другото — каза Кавана и мислено кръстоса пръсти за късмет. Донезал имаше делови ум и беше доста свестен човек. Но военната му служба на Буртист по време на мироопазващата полицейска акция го беше направила чувствителен към нехуманоидите. — Искам да ми издействаш разрешение от Севкоорд да открия два филиала в анклавите Дуулиан и Авуирлиан.

Лицето на Донезал едва забележимо помръкна.

— Разбирам — каза той. — Мога ли да попитам какво в повече от нашите колонисти ще ти предложат сандуулците и авуирилците?

— Честно казано, не зная — отговори Кавана. — Това е едно от нещата, които се надявам да науча.

— Например да се задоволят с по-ниско заплащане?

Кавана поклати глава.

— Или да ти предложат нови идеи и подобрен нехуманоиден интелект и методология — допълни Донезал. — Сателитните мощности са предвидени за изследователска и развойна дейност, а не за производство.

Донезал погледна отново дисплея и се опита да направи обективна преценка, като се абстрахира от спомените. Лицето му беше напрегнато.

— Ти, разбира се, знаеш, че преди пет месеца Командването на мироопазващите части и Търговската комисия затегнаха разпоредбите, отнасящи се до използване на нехуманоиди за производства с потенциални военни приложения.

— Зная — призна Кавана. — Но производството определено ще бъде за невоенни приложения. Всички наши контракти с Командването на мироопазващите сили ще се изпълняват в съществуващите секретни заводи на Ейвън и Сентори.

Донезал потърка бузи.

— Не зная, Стюарт. Разбери, че нямам нищо против нито срещу сандуулците, нито срещу авуирилците. И, разбира се, бих се радвал да преместиш фабриката си на Масиф. Но търговското ведомство се отнася много сериозно към спазването на ограниченията. И за да бъде съвсем честен, не съм сигурен, че терминът „невоенни“ се отнася за електронната апаратура. Между военната и гражданската електронна техника има много общи неща, особено що се отнася до произвежданата от вас микроминиатюрна и сенсорна апаратура. Голяма част от нея все още е изключителна собственост на човечеството и повечето хора желаят да я запазят и за в бъдеще. Иначе при евентуални сблъсъци могат да възникнат големи неприятности.

— Възможно е — каза Кавана. — А схващането, че Общността неоснователно се държи егоистично, наистина крие опасност от възникване на такива сблъсъци.

— Е, ако се случи такова нещо, Мироопазващите сили сигурно ще са в състояние да се справят — изръмжа Донезал и отново насочи вниманието си към компютъра. — Ако знаеш само колко средства от държавното съкровище изтичат за тях в последно време. Добре, чакай да погледна още веднъж.

Кавана отпи от кафето си и огледа столовата на парламента. В ума му нахлуха множество спомени. Той беше дошъл тук да върши работа, но закачливата бележка на Донезал за носталгията не беше лишена от основание. Кавана не изпитваше никакво желание да бъде депутат в парламента на Северния координационен съюз и когато губернаторът на Грампанс му беше предложил... всъщност той му

беше доказвал дълго и упорито, че в Грампианс има други с много по-голямо желание за тази работа. Но губернаторът беше настоял. И Кавана трябваше да признае, че шестте години, прекарани в Парламента, са измежду най-интересните в живота му. Предишните двадесет години, посветени на изграждането на една нова електронна империя, не го бяха подготвили за стила и метода на работа в тази институция. Това, разбира се, беше добре известно на всички и той подозираше, че малцина биха се обзаложили, че новият депутат от Ейвън, щата Грампианс, някога ще напредне в парламентаризма.

Но той ги беше изненадал. Промени бързо своя стил на работа и отношение към хората в съответствие с новата за него среда, а след това създаде странни, но много силни коалиции между онези, които споделяха неговото мнение поне по най-важните въпроси. Никоя от тези коалиции не просъществува дълго, но пък просъществува достатъчно, за да постигне набелязаните от него цели. Той стана специалист в изкуството за политическо извиване на ръце — талант, донесъл му лоша слава през първия мандат и две последователни назначения, които губернаторът го беше убедил да приеме. Очевидно, ако може да се вярва на Донезал, част от тази слава все още се носеше из кулоарите на парламента.

Някакво движение привлече погледа му: един млад парламентарист енергично жестикулираше пред колегите си, седнали на същата маса. В парламента бяха останали само двама депутати от неговото време, но настоящата тенденция в националното и щатските правителства на Севкоорд беше за привличане в горната камара на изтъкнати бизнесмени и промишлени магнати и Кавана съгледа няколко мъже и жени, с които беше кръстосвал шпага през изминалите години: Симонс от Великобритания, Александра Карпонов от Крийпост на Надежда, Клайн от Нойбунд на Проспект...

Клайн се намръщи.

Кавана се обърна към Донезал и видя същото изражение и на неговото лице.

— Нещо сериозно?

— Да — отговори Донезал, бръкна в джоба си и извади пейджъра си. — Свикват целият парламент. — И впери очи в съобщението, което се появи на дисплея. — Някаква неприятност в...

Трябва да тръгвам — рязко каза той, прибра пейджъра в джоба си и се надигна.

— Какво се е случило? — попита Кавана и също стана. — Каква неприятност?

— Няма никакви подробности — отговори Донезал и тръгна към вратата — Кавана видя с периферното си зрение, че и други парламентаристи бързо се насочват към изходите. — Обади ми се по-късно в кабинета. Или по-добре се обади на твоя депутат. Сигурен съм, че Джейси Вандайвър ще се радва да те види.

Кавана тръгна с него. До рамото му внезапно изникна началникът на охраната му Адам Куин.

— Някаква неприятност ли, сър? — тихо попита Куин.

— Да — отговори Кавана. — Хайде, Николай, изплюй камъчето. Ще се реванширам.

Донезал спря, погледна го кисело, после погледна съвсем малко по-дружелюбно Куин.

— От Доркас пристига стражеви кораб — каза през стиснати зъби той. — Очевидно Мироопазващите сили там са претърпели поражение. Голямо!

Кавана втренчи очи в него. Една стара и много позната болка притисна гърдите му.

— Кой отряд е бил там?

— Не зная — отговори Донезал и се намръщи. — Има ли значение?

— Голямо — промърмори Кавана. „Киншаса“, командван от Фелиан, беше стационариран заедно с „Джутланд“ в района на Доркас. Ако този отряд бе нападнат... — Хайде да отидем в Камарата — предложи той на Донезал и го хвана за рамото. — Там ще могат поне да ни кажат кои влизат в този отряд.

Донезал свали ръката му от рамото си и каза:

— Няма да ходим в Камарата. Ще отида само аз. Ти вече не си депутат.

— Но ти можеш да ме вкараш.

— Не и за такова нещо — отрязва го Донезал. — Наистина съжалявам, Стюарт, но ще трябва да почакаш и да научиш подробностите, когато ги съобщят официално.

Донезал се обърна и се присъедини към потока забързани към главния изход на столовата хора.

— Как ли пък не! — промърмори Кавана и извади видеотелефона си. — Куин, къде е Колчин?

— Тук съм, сър — обади се един млад телохранител от другата му страна. — Какво възбуди така депутатския мравуняк?

— Близо до Доркас е разбит отряд с особено назначение — отговори мрачно Кавана и набра един номер. — Сега ще видя дали мога да науча нещо повече.

На екрана на видеотелефона се появи млада жена с униформа на Мироопазващите сили.

— Управление на Мироопазващите сили.

— Дайте ми генерал Гарсия Алварес, моля — каза Кавана. — Търси го лорд Стюарт Кавана. Кажете му, че е спешно.

Слязоха до подземния етаж, който беше украсен с голям отличителен знак на Мироопазващите сили. Висок сводест вход водеше в участъка на Командването в правителствения комплекс на Севкоорд. Под свода, заедно с дежурния часови и един военен с отличителни знаци на майор, ги очакваше генерал Алварес.

— Стюарт — каза Алварес, когато Кавана и охраната му се приближиха, — надявам се, разбираш какво нарушение правим.

— Напълно — увери го Кавана. — И ти благодаря. Ще се постарая да не те затруднявам прекалено много.

Алварес се намръщи и погледна застаналия до него майор.

— Това са мои посетители, майоре. Бих искал да влязат.

— Слушам, сър — отговори майорът. — Здравей, Куин. Отдавна не сме се виждали.

— Здравей, Андерс — спокойно отговори Куин. — Не знаех, че си се преместил в Командването.

— Естествено — каза Андерс и в гласа му прозвуча горчивина. — Ти съвсем се откъсна от нас. Това ли е той? — подхвърли Андерс и отправи студен поглед към Кавана. — Човекът, комуто помогна да изхвърлят отряда на буницето?

— Лорд Кавана е мой работодател — отговори Куин. — И ние не само че не сме изхвърлили на буницето елитните войски „Копърхед“,

а помогнахме да станат по-силни и по-добри.

— Да, на вас сигурно ви изглежда така. — Андерс се обърна към Колчин и за момент погледът му стана суров. — Ти не си ли бившият командос от Мироопазващите сили Митри Колчин? — попита той. — Винаги ли подбирате за сътрудници бойци от Мироопазващите сили, лорд Кавана?

Кавана усети как Колчин се размърда и си представи израза му. На генерал Алварес, само на метър срещу него, не се наложи да разчита на въображението си.

— Не съм те извикал, за да обсъждаш избора на кариера на бивши бойци от Мироопазващите сили, майоре — сръза го генералът. — Задачата ти е да провериш дали имаме право да пуснем тези хора вътре. Можеш ли да я изпълниш, или не можеш?

Андерс сви устни и каза:

— В досиетата им няма нищо, което да не позволява да получат пропуск, сър. Мога обаче да ги пусна най-много до външната стая за брифинг. По-нататък не.

— Това е достатъчно — изръмжа Алварес. — Благодаря. Хайде, Стюарт... записите от стражевите кораби ще пристигнат всеки момент.

— Как, нима няма да бъдат предадени от орбита? — учуди се Кавана.

— Няма — отговори Алварес. — Има прекалено много приятелчета, чиято идея за шега е да прехващат военни съобщения и да дешифрират кодирана информация. Последното, което бихме желали в този случай, е разгласяване на военна тайна преди да сме готови. — На лицето му се появи измъчена усмивка. — Това е една от причините, поради която те допуснахме тук. Така по-лесно ще можем да те следим.

— Разбирам — каза Кавана. Всъщност той се беше досетил. — Какво знаете вече?

— Преди два часа от Доркас пристигна скутер със съобщение, че към нас вероятно пътува стражеви кораб — отговори Алварес. — Това само по себе си означава, че новините ще са лоши.

— Знаете ли кой е отрядът?

Алварес мрачно кимна.

— Отрядът на „Джутланд“ — каза той. — И „Киншаса“ е бил с него. Това е другата причина, поради която те допуснахме тук.

— Благодаря — отвърна Кавана. Стягането в гърдите му отново се появи. — Какво друго знаете?

— С точност много малко — призна Алварес. — Преди двадесет и пет часа контролната станция на Доркас е засякла необичайна сянка. Краят ѝ стигал до външния край на една малка звездна система на шест светлинни години от Доркас. Не са имали базова линия за проследяване, но от „Джутланд“ и от местния гарнизон на Доркас са определили триангулачно вероятната крайна точка. Отрядът отишъл да провери на място. Четиридесет минути по-късно избухнала статична бомба. От Доркас засекали експлозията, решили, че това е лош признак, и изпратили скутер да ни предупреди. Това е всичко.

— Четиридесет минути ми се струват твърде малко — каза Кавана.

— Ужасно малко — изръмжа Алварес. — Особено като се вземе предвид, че комодор Даями няма безразсъдно да се впусне да атакува неопознат летящ обект. А в тези четиридесет минути влиза и времето за отиване дотам.

Конферентната зала все още беше празна. Алварес включи дисплеите, след това отиде да наблюдава разискванията в командния център. Пет минути по-късно започнаха да показват донесените от стражевия кораб записи.

Положението беше по-лошо, отколкото Кавана предполагаше. По-лошо, отколкото би си позволил да си представи. Да види целия отряд с особено назначение накълцан на парчета беше повече от лошо. Да наблюдава как корабите на извънземните хладнокръвно и методично унищожават капсулите беше ужасяващо.

А от мисълта, че наблюдава смъртта на сина си, направо му прилоша. Внезапно се почувства много, много стар.

Стори му се, че сражението продължи безкрайно дълго. А часовникът на дисплея показваше, че са минали само четиринадесет и половина минути.

Записът свърши и дисплеят изгасна. Цели пет минути в залата не се чу никакъв глас. Куин пръв наруши тишината.

— Това е катастрофа — тихо каза той. — Много голяма катастрофа.

Кавана пое дълбоко дъх, очите му се замъглиха. Добре, поне, че всичко бе свършило бързо. Той се хвана за тази утешителна мисъл.

„Всичко е свършило бързо.“

— Възможно ли е отрядът да е бил изненадан? — попита Кавана.

— Не! — Куин беше категоричен. — Даями знаеше, че трябва да е готов за евентуални бойни действия. При среща с нова раса винаги се очаква такова нещо. Освен това отрядът се е сражавал... ясно се вижда изстрелването на ракети. Само че те просто не са се взривили.

— Куин, дали на борда на „Джутланд“ е имало летци от „Колърхед“? — попита Колчин.

— Съмнявам се — отвърна Куин и поклати глава. — Повечето са стационарни на самолетносачи клас „Нова“ и „Супернова“, а в последно време те са дислоцирани в икроманското космическо пространство. Ще попитаме Андерс.

— В такъв случай има с какво да ги изненадаме следващия път. — Колчин млъкна. — А може и Севкоорд да реши, че е време отново да монтираме КИОРО.

— Може би — каза Кавана. — Куин, трябва да съобщим за случилото се на Арик и Мелинда.

— Аз ще им съобщя, сър — предложи Куин. — Какво да им кажа?

— Няма значение — каза Кавана. Болката и яростта от хладнокръвното убийство на сина му заглъхнаха. — Просто им съобщи, че брат им е мъртъв.

3.

Миртянинът беше типичен за своята раса: нисък, набит, покрит с малки зеленикавокафяви люспи и с лице, което хората почти неизменно оприличаваха на обелен портокал. Седеше вдървен пред бюрото, впил бледожълтите си очи в лицето на Кавана. От устата му капеше слюнка.

Определено се чувстваше нещастен.

— Искам да говоря с Кавана — изръмжа той на своя отвратителен, но повече или по-малко разбираем английски. Кавана обеща да говори с мен.

— Аз съм Кавана — каза Арик. — Арик Кавана, първородният син на лорд Стюарт Кавана. И съм директор на предприятията на фирмата „Кавтроникс“ в този регион на Космоса. Готов съм да изслушам всякакви оплаквания.

Миртянинът тихо изсъска.

— Вие сте човек — изръмжа той и от устата му това прозвуча като проклятие. — И се грижете преди всичко за хората от вашата раса. Миртяните са за вас само роби.

— О! — възкликна Арик и повдигна вежди. — Да не искаш да кажеш, че миртяните се грижат повече за хората, отколкото за себе си?

Люспите леко се повдигнаха, после се върнаха в предишното си положение.

— Обиждате миртяните?

— Ни най-малко — увери го Арик. — Просто искам да се изясним. Ти обвини хората, че се грижат повече за своята раса, отколкото за нехуманоидите. Нима миртяните не правят същото?

Миртянинът замълча за момент, люспите му ритмично се повдигаха и спадаха. Арик потисна желанието си да избута стола малко по-назад от бюрото. За части от секундата се почувства отново като тийнейджър, зает с любимото си занимание — да дразни по-малкия си брат — и внезапно осъзна, че пред него не се намира малко

дете. Сега това не беше игра... В очите на миртянина се четеше същият изпълнен с решителност поглед, както и в неговите.

Арик се отърси от спомените. Вече не беше петнадесетгодишен, пред него стоеше не Фелиан, готов да го натупа за сторената лудория, а нехуманоид, бригадир в завод на „Кавтроникс“ за електронна техника. Той сигурно нямаше да е достатъчно бърз, за да нападне физически сина на фабриканта. Въпреки това Арик съжали, че е оставил Хил навън. Обикновено при посещенията в заводите Арик не ползваше услугите на телохранителите на баща си, но трептенето на люспите на миртянина показваше, че тялото му отделя много топлина, а когато един миртянин се прегрее, той се разгневява. Арик беше подхвърлил тази забележка, за да разбере лоялността на расите към Севкоорд в перспектива и да предотврати очакваната тирада, но всичко това щеше да е безполезно, ако миртянинът му размажеше физиономията.

Люспите престанаха да трептят.

— Все пак е вярно, че ни смятате за роби — каза миртянинът.

— Грешиш — възрази Арик и задиша по-спокойно. — Към нашите миртянски работници винаги сме се отнасяли с уважение.

— Тогава защо? — попита миртянинът и посочи с два дебели пръста към прозореца. — Защо закривате този завод?

Арик въздъхна. Ето го! Същият въпрос, който по време на тази обиколка му беше задаван от две други нехуманоидни раси. Той се зачуди дали преди пет месеца, когато започна да налага новите си ограничения, Федералното министерство на търговията е имало представа за проблемите, които ще възникнат. И дали изобщо го е грижа.

— Просто намаляваме обема на някои дейности.

— И миртяни повече няма да работят тук?

— Е, някои миртяни ще загубят работните си места — съгласи се Арик. — Както и някои от анклага Джардан.

— Това отнася ли се и за хората?

— Не зная — отговори Арик. — Тепърва ще се решава.

Люспите затрептяха.

— Кога?

— Когато намерим за целесъобразно — каза Арик. — Ти да не би да искаш да ускориш тези решения?

Миртянинът поклати глава. От устата му се посипаха слюнки. Според миртянската култура поклащането на главата често беше знак за заплаха. На Арик не му оставаше нищо друго, освен да се надява, че в този случай миртянинът просто подражава на хората.

— Не, само пледирам за справедливост — изръмжа той.

— И аз държа на справедливостта — увери го Арик. — Баща ми също. Бъди сигурен, че двамата с баща ми ще направим всичко възможно за справедливо решение на проблема.

— Ще ми се да е така — каза миртянинът и кръстоса пръсти за довиждане. — Остани си в мир.

Арик отговори на жеста.

— Върви си в мир.

Миртянинът се обърна и напусна офиса.

— Справедливост — промърмори тихо Арик и сви устни. Баща му беше предупреждавал пълномощника на търговското министерство... беше го предупреждавал многократно, че както от политическа, така и от стопанска гледна точка това е лош ход. Все едно че беше говорил на пън.

Вратата на офиса се отвори. Арик разтревожен вдигна глава, видя, че е Хил, и се успокои.

— Почти навреме — каза саркастично той. — Аз рискувам живота си с един миртянин, а теб те няма.

— Бях навън — спокойно отговори Хил. — Спирах останалите осем, които напиреха да влезнат.

— Наистина ли! — Арик вдига вежди. — Не ми каза, че са цяла делегация.

— Не исках да ви тревожа — вдигна рамене Хил. — Освен това не беше толкова важно, тъй като бях решил в никакъв случай да не пусна да влезе повече от един. Пък и прецених, че с един миртянин все ще успете да се справите.

— Оценявам високо увереността ти в моите сили — каза сухо Арик, разбрал защо така лесно се бе справил с посетителя. Очаквал да бъде част от деветчленна делегация, а останал сам, миртянинът беше загубил самоувереността си.

— Отидоха ли си?

Хил кимна и попита:

— Заради съкращенията ли са разгневени?

— Да, заради заплахата от съкращения — каза Арик и за кой ли път се зачуди как да убеди налудничавите служители от Министерството на търговията, че ако в заводите „Кавтроникс“ за компютърни компоненти работят нехуманоиди, няма никаква опасност за изтичане на военни тайни. — Дойде ли началникът на нощната смяна?

— Не, сър — отговори Хил, приближи се до писалището и подаде на Арик една магнитна карта. — Това току-що пристигна. Със скутер от Земята.

— Трябва да е от баща ми — каза Арик, взе картата и я сложи в компютъра. Може би баща му съобщаваше, че Донезал е готов да им помогне. Набра необходимия алгоритъм и съобщението се появи на екрана.

Беше много кратко.

Арик го прочете два пъти. Беше потресен. Не! Не можеше да бъде!

— Какво ви е, сър?

Арик събра сили и вдигна глава.

— Корабът тук ли е?

— Не, сър — отвърна Хил и се намръщи. — Нали планирахте да пътувате утре.

Арик пое дълбоко дъх и се опита да се отърси от обхваналото го вцепенение.

— Свържи се с космодрума! — нареди той. — Резервирай едно място на лайнера за Земята. А утре върни кораба на Ейвън!

— Да, сър — каза Хил и извади видеотелефона си. — Мога ли да попитам какво се е случило?

Арик се облегна назад и затвори очи.

— Брат ми — отвърна той. — Мъртъв е.

— Доктор Кавана?

Мелинда Кавана вдигна глава от големия екран и прекъсна последната проверка на предстоящата операция.

— Какво има?

— Доктор Билингсгейт е в подготвителния кабинет — съобщи сестрата.

— Благодаря — каза Мелинда и мислено поклати глава. Той можеше да я повика по пейджъра или по телефона, вместо да праща на бегом да я намерят. Никога не беше работила с Билингсгейт, но хирурзите на Общността по необходимост бяха малък сплотен колектив и тя беше слушала достатъчно много истории, за да знае, че това е типично за Билингсгейт. Според някои то беше израз на високомерие, на пестене на собственото му време, а според други Билингсгейт просто предпочиташе личните контакти пред използването на средствата за електронна комуникация.

— Кажи му, че след минута съм при него.

Тя свърши с проверката на плана и извади магнитната карта от компютъра. Подготвителният кабинет беше в дъното на коридора. Когато влезе, Билингсгейт разучаваше на дисплея подробния план на операцията.

— А... Кавана — каза разсеяно той и махна с ръка. — Готова ли си?

— Почти — отвърна Мелинда и седна до него. — Но има някои дреболии, които бих желала да обсъдим.

Билингсгейт обърна глава към нея. Изпод рунтавите му вежди я гледаха две строги очи.

— Аз пък мислех, че сме изяснили всичко — каза той и гласът му прозвуча половин октава по-ниско.

— И аз — съгласи се Мелинда, пъкна магнитната карта в компютъра и отвори файла. — Вижте сега... Първо, смятам, че през третата фаза трябва да намалим количеството на използвания маркинин. Разбира се, ще трябва да намалим кръвното налягане, но при шорозинова капка само на четири сантиметра мисля, че трябва да обсъдим възможността за намаляване на дозата поне с десет процента.

Рунтавите вежди се свъсиха още малко.

— Десет процента е прекалено драстично.

— Но е необходимо — каза Мелинда. — Второ, през четвъртата фаза от всяка страна ще има по два отделни невробиндера. Този, според мен, е много близко до възела на зрителните нерви. — Тя посочи на екрана. — Особено като се вземе предвид коригираната дозировка.

— Наистина ли мислиш така? — попита раздразнено Билингсгейт. — Кажи ми, някога извършвала ли си тази операция?

— Много добре знаеш, че не съм — отвърна Мелинда. — Но съм била консултант на пет подобни операции.

Билингсгейт едва забележимо повдигна вежди.

— На петима различни хирурзи, нали?

— Това е несправедливо — възмути се Мелинда. — И ти много добре го знаеш. Няма две еднакви операции... не съществува такова нещо. Опитът ти да пренебрегнеш мнението ми и сляпо да следваш първоначалния си план е истинска безотговорност. И може да се окаже фатален.

— Едва ли — възрази Билингсгейт.

— Обаче искаш аз да поема риска?

Билингсгейт стисна устни.

— Не трябваше да унижаваш Мюлер публично.

— Опитах се да му го кажа насаме. Не пожела да ме чуе.

Билингсгейт се обърна към екрана и за момент в стаята се възцари тишина.

— Значи смяташ, че трябва да намалим маркинина с десет процента, така ли? — попита той.

— Да — каза Мелинда. — По-малката доза ще свърши по-добра работа. Особено при това ниво на метаболизъм на пациента.

— Щях да попитам дали си го проверила — каза Билингсгейт. — Добре. Но ако кръвното налягане не остане в нормалните граници, ще повишим дозата. Прав ли съм?

— Напълно — съгласи се Мелинда. — Хайде сега да разгледаме невробиндерите.

Дискусията беше кратка и спокойна. Накрая той мълчаливо се съгласи. Като всички хирурзи, с които Мелинда беше работила, Билингсгейт страстно защитаваше собствения си план за операция, но беше достатъчно опитен и не се отнасяше с пренебрежение към препоръките на консултанта си. С все по-широкото използване на интелигентни компютъризирани системи за извършване на рутинни операции живите хирурзи се използваха само в случаите, когато се изискваше не само умение, но и изкуство. В литературата трябват редактори. В скулптурата — каменоделци. За хирургията бяха необходими консултанти за планиране на операцията. Или поне така гласеше теорията.

— Добре — най-последно се съгласи Билингсгейт. — Ще намалим маркинина с десет процента и ще преместим невробиндерите три милиметра надясно. Това ли е всичко?

— Да. — Мелинда изключи компютъра. — Всичко останало готово ли е?

— Почти. Остава ни само да... — Той спря, тъй като вратата се отвори и влезе една медицинска сестра.

— Извинявайте, доктор Кавана, но има спешно съобщение за вас — каза тя и ѝ подаде една магнитна карта.

— Благодаря — каза Мелинда и сложи картата в джобния си компютър.

— Свършвай бързо — подкани я Билингсгейт и стана.

— След минутка идвам — обеща Мелинда и се намръщи пред надрасканите символи. Сигурно беше някакво служебно нареждане или нещо строго официално. Но записът беше шифрован с един от частните кодове на баща ѝ. Тя написа командата за декодиране, зачете дешифрираното съобщение и се намръщи...

Сърцето ѝ се сви.

— Не! — прошепна Мелинда.

Стигнал почти до вратата, Билингсгейт се обърна.

— Какво има?

Мелинда мълчаливо обърна екрана към него. Той го прочете и промърмори:

— О, Господи! Кой е този Фелиан?

— Брат ми — отвърна Мелинда. Гласът ѝ прозвуча така, сякаш идваше някъде отдалече. Беше видяла Фелиан преди три седмици, когато и двамата бяха на Надежда. Но тогава беше много заета и...

Билингсгейт ѝ казваше нещо, но тя не го чуваше.

— Прощавай — извини се тя и се насили да се съсредоточи. — Какво каза?

— Казах, че няма нужда да си на операцията — повтори той. — Екипът ще се справи и без теб. Отивай на космодрума и заминавай!

— Не — отвърна Мелинда и избърса очи. — Аз съм консултант на тази операция. Според правилника трябва да остана.

— Това е препоръка — напомни ѝ Билингсгейт. — Не е задължение.

— За мен е задължение — заяви категорично Мелинда и се изправи. Умът ѝ бе започнал отново да работи нормално, да подрежда възможностите и необходимостите с обичайната за хирургията точност. — Изчакай ме само пет минутки да се свържа със завода на „Кавтроникс“ в Кай Хо и идвам.

— Добре — съгласи се Билингсгейт, но гласът му не прозвуча много убедително. — Все пак искам да те попитам — сигурна ли си, че искаш да останеш?

— Абсолютно — увери го тя. — Не мога да върна Фелиан, но може би ще помогна някой друг да не умре.

Едва когато чу какво е казала, Мелинда си даде сметка колко лесно Билингсгейт може да изтълкува думите ѝ като обида за хирургическите си способности. Той обаче, изглежда, дори не ги чу.

— Добре тогава — повтори Билингсгейт. — Сестра, кажи на екипа да се приготви. Щом доктор Кавана свърши, започваме.

4.

През илюминаторите блесна синя светлина и прекъсна неспокойния сън на Фелиан. Светлината изгасна, отново блесна, след това пак изгасна, пак блесна, пак изгасна...

— Добре! — извика той и удари по пода на капсулата. — Стига вече!

Светлината блесна още един път и изгасна окончателно. Фелиан тихо изруга, погледна часовника си и трепна от гранивия вкус в устата си. Имаше чувството, че току-що е затворил очи, а всъщност беше спал цели четири часа. Значи бяха минали двадесет и два часа, откакто совалката на извънземните се беше появила зад неговата капсула и я беше погълнала, както риба поглъща малко червейче. Следователно бяха изминали приблизително шестдесет и шест светлинни години — при условие че звездолетът на извънземните бе построен на същите принципи като тези, използвани от Общността. Беше много далеч от дома.

Синята светлина светна още два пъти. Фелиан инстинктивно се пресегна към копчето на илюминатора, но спря и отново изруга — спомни си, че нито едно от устройствата на капсулата не работи. Престанаха да работят от момента, когато извънземните прекъснаха електрозахранването. Оттогава в капсулата беше тъмно и тихо с изключение на случаите, когато от голямата като залив зала на совалката проникваше слаба светлина или достигаха приглушени звуци.

Без електрозахранване, разбира се, конверторът за преобразуване на въглеродния двуокис в кислород беше безполезен и той прекара два тягостни часа в разсъждения колко време ще мине преди да се наложи да рискува и да разбие люка. Но макар че въздухът в капсулата беше застоял, това не се наложи. Вероятно извънземните бяха вкарали допълнително въздух през клапана, който отвори, когато изпусна резервния кислород.

Няколко часа го тормози мисълта, че може да се зарази от някакви бактерии или вируси, с които имунната му система да е безсилна да се справи, и се чудеше дали неговите похитители са се сетили да филтрират въздуха. После разбра, че от такива размишления няма никаква полза. При дадените обстоятелства опасността от заразяване с някаква извънземна болест беше последната му грижа.

Синята светлина припламна още два пъти и Фелиан изведнъж усети, че тялото му отново е притиснато към седалката. Притеглянето се връщаше и ако извънземните със закъснение не се бяха сетили да приведат кораба във въртеливо движение, това означаваше само едно: независимо какъде пътуваха, вече пристигаха.

Шумът и вибрациите продължиха четиринадесет минути: следователно кацаха на планета. След това движението спря, шумът стихна. Стиснал в ръка пистолета, в очакване на следващия ход на похитителите, Фелиан се поти в мъждивата светлина цели петнадесет минути.

А после всичко стана отведнъж. Люкът на капсулата присветна, нагрятият до висока температура метален капак изхвърча сред облак блестящи искри и глухо издрънча на палубата. През отвора нахлу прохладен ветрец и довея неприятна миризма на обгорен метал. Фелиан стисна зъби, насочи пистолета срещу въздушния поток и зачака.

Никой не се опита да влезе. Не беше нужно. Рано или късно той сам щеше да излезе. Блокчетата концентрирана храна скоро щяха да се свършат. Фелиан пъкна пистолета във вътрешния джоб на якето си, откачи предпазния колан и се запромушва през тясната капсула към потъмнелия отвор. Краищата бяха още топли, но не толкова, че да не могат да се пипат. Той се хвана за дръжките на люка и предпазливо подаде глава навън.

Светлината беше много слаба, но на три-четири метра той различи неясни силуети, обърнати към него. Провря се през люка и излезе в совалката.

— Аз съм командир Фелиан Кавана — представи се той. Надяваше се, че за тях треперенето на гласа му няма да е толкова забележимо, колкото за него. — Капитан на мироопазващия звездолет „Киншаса“ на Общността. Вие кои сте?

Не последва никакъв отговор, но една от неясните фигури тръгна към него. Спря на един метър. Фелиан остана с впечатлението, че дори на слабата светлина за извънземния не е никакъв проблем да го разгледа подробно.

— Брача — каза с нисък глас извънземният и светлината се засили.

Сега Фелиан видя ясно съществата, разрушили неговия кораб.

Имаха приблизително човешки ръст, тънък торс, две ръце и два крака, разположени приблизително като при хората. Главите, им бяха неокосмени, лицата — почти триъгълни. Големите изпъкнали кости над хлътналите очи се събираха като човка на ястреб. Прилепналият по тялото гащеризон беше без отличителни знаци и украшения и завършваше с ботуши от блестящ тъмен материал.

Не се виждаха и никакви оръжия. Фелиан оглеждаше извънземния — и останалите също — и се чудеше дали мисълта за ръчни индивидуални оръжия им е чужда. Ако беше така... ако това означаваше, че няма да открият скрития във вътрешния джоб на якето му пистолет...

Вдясно от него нещо се раздвижи. Фелиан обърна глава и видя друг извънземен да идва откъм един коридор.

Носеше дълга хавлия от материя, подобна на техните гащеризони. Той отиде при застаналия пред Фелиан извънземен и му я подаде. Фелиан ги огледа по-добре. Главите им бяха издължени назад и надолу и стигаха чак до гръбначния стълб, който на свой ред свършваше непосредствено над краката със сплескана като на змиорка опашка, усукана като тирбушон.

Говорителят на извънземните се обърна към Фелиан подаде му хавлията и каза със същия нисък глас:

— Тарр'кетарр брача.

Фелиан се взря и видя, че нещото, което беше взел за хавлия, всъщност е един от техните гащеризони.

— Не, благодаря — отказа той, поклати глава и се потупа по гърдите. — Предпочитам да нося собствената си униформа.

Извънземният отвори уста и от нея изскочи дълъг тъмночервен език и посочи гащеризона в ръцете му.

— Тарр'кетарр брача — повтори извънземният.

Фелиан се намръщи. Очевидно извънземните бяха предрешили въпроса. Единствената алтернатива бе да извади пистолета и да започне да стреля. Той съблече униформата и облече подадения му гащеризон.

Беше точно неговия ръст... всъщност учудващо точно, чак до малките неприятни тлъстини около кръста, които през последните две години непрекъснато си обещаваха да стопи. Явно гащеризонът бе изработен по неговата мярка. Това премахваше всякакви потенциални проблеми по отношение на движението и дишането, но не му оставяше никакви свободни кътчета или гънки, където да скрие пистолета.

Въпросът се превърна в абсурд. Фелиан още се чудеше как се, закопчава коланът, когато вторият извънземен пристъпи напред, взе униформата и вещите му, обърна се и изчезна в коридора, от който беше дошъл.

Говорителят направи една крачка настрана и пак каза:

— Брача. — И тънкият език отново се показва и се изви надясно. После се прибра.

Фелиан погледна в указаната посока. Там се виждаха очертанията на люк, може би вратата, през която капсулата бе вкарана в техния кораб. Поканата беше повече от ясна и както в случая с гащеризона, не му оставаше нищо друго, освен да се подчини. Той се отпрати към люка. Говорителят тръгна до него. Останалите се наредиха зад тях. Когато приближиха, люкът се отвори и през него нахлу хладен, наситен с аромати и някак лютив въздух.

Небето беше синьо, покрито с разкъсани бели облаци. Фелиан пристъпи напред и видя върховете на високи сиво-зелени предмети — най-вероятно местен еквивалент на земни дървета. После съгледа пред дърветата комплекс ниски сгради. Не можеше да е съвсем сигурен, но сградите като че ли бяха свързани по същата хексагонална схема като корабите.

На плоската рампа, издигната пред люка, ги чакаха още десетина същества от същата раса. Фелиан тръгна към тях като се стараеше незабелязано да огледа всичко. Комплексът, изглежда, свършваше до сиво-зелената гора. Дотам се простираше широка гола площ, а сред нея — космодрум. Тук-там се виждаше по някое растение, но по-голямата част от терена около комплекса беше покрита с червеникава прах. Това показваше, че комплексът е изграден наскоро.

Заклучението му бе подкрепено от втори комплекс, вдясно от космодрума, който все още се строеше. В края на гората, по средата между двата комплекса, имаше малка постройка със зловещ купол като на ракетен силос.

Фелиан стигна до рампата и спря.

— Аз съм командир Фелиан Кавана от Севкоорд съюз — отново се представи той. — Капитан на мироопазващия звездолет „Киншаса“.

Трима извънземни пристъпиха напред. Сега, когато бяха по-близо, Фелиан видя, че гащеризоните им са с различна кройка от онези, които носеха ескортиращите го от кораба. Двамата крайни спряха, а средният направи още една крачка към Фелиан.

— Миррас крирреа сор зхирт хар'проов — каза той. Дългият му език се изви под долната човка почти до шията му. — Свв-селик: Тоо'рр — рече извънземният. После езикът му се изви надясно към неговия сънародник. — Нзз-ооназ: Флии'рр. — Накрая изви езика си наляво: — Трр-гилаг: Кеера'рр.

— Кавана — повтори Фелиан, изплезил език и се опита да посочи себе си. Не се изненада, че не го направи много добре. — Земя — добави той с надежда, че е разбрал видяното правилно.

— Кавв-ана — повтори извънземният. — Урр'т.

— Почти — отговори Фелиан. — Сега ще се опитам аз: — Сив-селек: Тоо'рр...

— Свв-селик: Тоо'рр — поправи го строго извънземният.

— Правилно — съгласи се Фелиан. Сив-Селик...

— Свв-селик: Тоо'рр — настоя извънземният.

— Добре, разбрах — сопна се Фелиан. Чувстваше разликата, но просто не можеше да произнесе звуците. — Съжалявам, но по-добре от Сив-селик не мога да го кажа. Пък и ти с твоето „Кавв-ана“ не си много по-точен.

За момент Свв-селик го погледна съсредоточено, сякаш се опитваше да отгатне какво е казал. Фелиан също го разглеждаше. Забеляза, че всяко око е с три отделни зеници: по две прилични на котешки, разположени вертикално в края, и между тях една значително по-широка. Тази странна и доста разточителна зрителна система го порази.

Същото беше и при ръцете, които завършваха с три пръста и срещу тях два палеца. Дали вторият беше резервен? Или пък при тях

движението за хващане изискваше допълнителен палец? А може би този придатък бе нещо съвсем различно?

Преди много години, като студент във втори курс на Академията на мироопазващите сили, Кавана беше изучавал физиогномия^[1]. Сега съжали, че не се беше отнесъл с по-голямо внимание към тази дисциплина.

Извънземният се раздвижи и прекъсна мислите му с поредното:
— Брача.

От групата се отделиха двама души и се приближиха към него. Държаха по една малка зеленикавожълта топка. Единият спря до стоящия отляво на Свв-селик Трр-гилаг, ако тези съчетания от съгласни, от които можеше да си изкълчи езика, бяха имена, и му подаде топката. Трр-гилаг пристъпи напред и на свой ред я подаде на Свв-селик. По същия начин другият извънземен подаде своята топка на Нзз-ооназ, който отиде до Фелиан и му я поднесе.

— Благодаря — каза Фелиан и се намръщи. Топката беше твърда, не много тежка, грапава и със странен, но не неприятен аромат. Плод? Фелиан погледна към Свв-селик и се зачуди дали очакват да го изяде. Свв-селик вдигна топката...

И изведнъж езикът му изскочи, удари топката и я проби.

Фелиан трепна от изненада. Езикът на извънземния се прибра, после отново изскочи и направи втора дълбока дупка от другата страна. По пръстите на Свв-селик потече гъста прозрачна течност и закапа на земята.

— Брра'авв ррв нее — каза извънземният.

Фелиан преглътна тежко. Този нагледен урок беше повече от ясен. Той обясняваше защо извънземните не носеха ръчни оръжия.

— Много впечатляващо — с мъка успя да произнесе Фелиан. — Какво се иска от мен?

— Брача — каза Свв-селик. Езикът му отново изскочи — гъвкав, изобщо не приличаш на нож, и посочи плода в ръката на Фелиан.

Фелиан поклати глава.

— Съжалявам, но не мога да го направя — отвърна той и показа езика си, за да се уверят. — Езикът ми не става за тази работа.

Свв-селик мълчаливо го загледа. После подаде разкъсания плод на Трр-гилаг. Нзз-ооназ пристъпи напред и взе плода от ръката на Фелиан.

— Брра сев кел'т мррт — каза Свв-селик, обърна се и тръгна към жилищния комплекс. Останалите го последваха. Един от ескорта от звездолета застана до Фелиан и с език му даде знак да тръгне след тях.

Заведоха го до масивната врата на един от по-малките хексагони в близкия край на комплекса, Свв-селик я отвори и пак с език му посочи да влезе.

— Добре — съгласи се Фелиан.

Озова се в голяма зала, заемаща по-голямата част от хексагона. На три от шестте стени на височина половин човешки бой имаше конзоли. На някои бяха поставени дисплеи, показващи движещи се призраци от неясни луминесцентни светлини или конструкции в бяло и сиво. Край две от останалите три стени бяха сложени безразборно дузина извънземни мебели. На шестата стена се намираше вратата, през която влязоха. От двете ѝ страни също имаше по една конзола.

В центъра, в един стигащ до тавана стъклен цилиндър, имаше легло, стол, сгъваема маса и санитарен възел с тоалетна, душ и вана.

Неговата килия.

— Приятно и удобно — коментира кисело той. Всъщност килията не беше толкова лоша, колкото бе очаквал. Малка и добре обзаведена, но без достатъчно уединение... и някак си странно позната. Фелиан пристъпи към нея и заразглежда наредбата...

И внезапно спря, защото пред него изскочи един език и посочи наляво.

Фелиан погледна. Петима извънземни се бяха събрали до една от конзолите на стената, чийто преден панел беше удължен в плосък, подобен на маса плот.

Фелиан пое дълбоко дъх. Извънземна или не, но това си беше лекарска кушетка за медицински преглед.

— Добре — каза той, събра всичкия си кураж и тръгна. — Да свършваме с това.

Прегледът продължи три часа — три дълги и много неприятни часа. Все пак, когато стъклената врата на килията се затвори зад него, той призна пред себе си, че можеше да бъде и по-лошо.

Може би по-лошото щеше да дойде, след като понаучеа малко английски и започнеше разпитът — нали така обикновено се постъпва

с военнопленници. Фелиан се чудеше дали тяхната култура допуска като средство за изтръгване на признания да се използват изтезания.

Пое дълбоко дъх, огледа стаята и се опита да се абстрахира от неприятното изтръпване от използваните медицински инструменти. През трите часа на прегледа бе разбрал защо килията му изглежда толкова позната. С изключение на липсващите стенни дисплеи и картини тя беше точно копие на каютата на комодор Даями на борда на „Джутланд“.

Отиде до леглото, седна и го опипа. Беше значително по-меко от стандартната койка на звездолета, но одеялото, изглежда, беше от синтетична, а не от естествена материя. Все пак в основни линии беше точно.

Извънземните все още бяха във външната част на залата. Някои го наблюдаваха. Фелиан легна и загледа плоския таван. Зачуди се дали неговите похитители си дават сметка за информацията, която получава от подредбата на килията си.

В битката извънземните бяха участвали с четири кораба: големи, прекалено големи кораби, за да могат да развиват скоростта на скутерите. Бяха го пленили и го бяха докарали тук, вероятно директно — по шума на двигателите щеше да познае, ако бяха спирали по пътя. Вярно, че на някой кораб може да беше имало скутер, който да се е върнал по-рано, но пък много време сигурно бе загубено в маневриране между останките от корабите на Мироопазващите сили. И все пак фактът, че тук го чакаше приготвено за него копие от каютата на комодор Даями, беше много важен.

Изводът беше повече от категоричен: извънземните имаха средства за мигновена комуникация.

Това бе онзи пробив в тахионната физика, който учените от Общността се мъчеха да постигнат от сто години. Не предаване на необработена еднобитова информация за преминаване на кораб на разстояние от няколко светлинни години или за взривена статична тахионна бомба, а информация, която някой от мястото на сражението бе предал на някой друг тук с точни указания каква да е наредбата на килията на пленника, който е вече на път. Тази комуникация бе коренно различна от всичко познато на научните институти в Общността, макар че и те знаеха немалко за тахионната физика. Извънземните бяха овладели тайните на тази наука.

Последиците от това знание можеха да бъдат катастрофални. Подробна информация, предавана от опитни разузнавачи от далечни бази, от решаващи сражения и пристигаща моментално до командването на извънземните можеше да се окаже свръхмодерно оръжие, използвано в междузвезден мащаб.

И той единствен в Общността знаеше за това оръжие.

Фелиан стисна клепачи, та похитителите му да не видят сълзите в очите му, макар че сигурно нямаше да разберат тяхното значение. Беше останал жив... най-вероятно единственият жив от сто четиридесет и петимата на „Киншаса“. Познаваше всички до един, беше отговорен за тях...

И не ги беше опазил.

Преглътна тежко, гърлото му се стегна от горчивина и чувство за вина. Стотици пъти мислено беше възпроизвеждал битката, търсейки нещо... каквото и да е... което бе могъл да направи по друг начин. Нещо, което би трябвало да направи, за да се избегне тази ужасна катастрофа.

Не можеше по никакъв начин да върне живота на загиналите. Единственото, което можеше да направи сега, бе да се погрижи животът им да не е отишъл напразно.

Фелиан отново отвори очи. Извънземните се занимаваха със своите си работи: разговаряха скупчени на малки групи или работеха надвесени над примигващите дисплеи. Опашките им бавно се въртяха.

— Ще оцелея — тихо промълви той. — Какво и да правите с мен, ще оцелея. И както вие ще научите какво представлявам аз, така и аз ще науча какво представлявате вие. А когато му дойде времето, ще избягам и ще предам събраната информация в Общността.

— Тъй вярно, полковник, приехме зелен сигнал за влизане — докладва лейтенант Алекс Уилямс и включи двигателите на кораба, събиращ останките от сражението. — Къде искате да отидете?

— Не съм сигурен дали има някакво значение — призна Холоуей и погледна през люка блестящите осветени останки, които се носеха в безвъздушното пространство пред тях. — Мислех, че тук, до Доркас, ще можем да разберем на кого сме налетели. Но сега ми се струва, че можех да си спестя това пътуване.

— Наистина няма много за гледане — съгласи се Уилямс. — Повечето останки са събрани и изпратени в аналитичния център на Едо. Сега сме заети главно със събиране на трупове.

Холоуей кимна. Стомахът му се сви от гняв. Документалните видеозаписи на стражевия кораб бяха наситени с изключително болезнени подробности. Две хиляди и осемстотин мъже и жени, избити без никаква причина.

— Ще си платят за това!

— Не възразявам — съгласи се мрачно Уилямс. — Моите хора залагат пет срещу едно, че накрая ще прибегнем до КИОРО.

— Да се надяваме, че когато започнат отново да го комплектуват, ще са много внимателни — отвърна Холоуей, взрян в носещите се в космоса останки. — Не бива да допуснем тези главорези да се доберат до КИОРО.

— Тези или някои други — каза Уилямс. — Паволианците още не могат да ни простят, че го използвахме срещу тях. Бас държа, че и икроманците биха желали да се доберат до него.

— Има си хас! — Холоуей погледна през илюминатора към неясното слънце на системата, което беше толкова далеч, че едва се различаваше от звездите около него. — Все пак ми е чудно какво са търсили тук?

— Вероятно са кръстосвали из планетарния ореол да търсят минерални залежи — сподели Уилямс. — Губят си времето. Нашите специалисти изследваха това място преди повече от пет години. Не намериха нищо, което си заслужава труда да се извлича. Вижте, полковник, чака ни още много работа. Ако желаете, мога да ви оставя... една минутка. — Той вдигна глава и съсредоточено заслуша. — Уилямс слуша. Сигурни ли сте? Окей, останете там... Веднага тръгвам!

Той включи двигателите и корабът послушно потегли към едно от осветените места.

— Какво има? — попита Холоуей.

— Може би ударихме голямата печалба — отвърна Уилямс. — Някой видял извън района на сражението нещо, приличащо на парче от извънземен кораб.

Когато пристигнаха, двата други бързоходни кораба вече бяха там и дистанционните им анализатори лазеха по повърхността на

детайла.

— На какво попаднахте, Скотс? — попита Уилямс, натисна един бутон и свали слушалките от главата си.

— Прилича на плоча от корпус, лейтенант — чу се от високоговорителя. — На долната страна има части от електронна апаратура или нещо подобно.

— Как смяташ, дали е откъртена от шрапнел?

— Според мен по-скоро от огромно топлинно разширение — каза Скотс. — Може би топлинен удар от избухване на бойна глава вътре в корпуса на кораба и скъсване на шевове. Има и някаква странна прах... вероятно от същия материал. Ще съберем и от нея.

Холоуей впери очи в млечнобялата плоча. По краищата беше надраскана.

— Една плоча и малко прах — резюмира той. — Не е много. Материалът, от който е направен корпусът, сигурно е много здрав.

— Освен че е здрав, има и нещо друго — допълни Скотс. — Когато го приберем, ще искам да ми направят копие от изпитанията за якост на натоварване.

Към двата дистанционни анализатора върху повърхността на плочата се присъедини още един.

— Какво остава да се направи? — попита Уилямс.

— Бакст проучва структурата на ръба. Аз се опитвам да разгадая електрониката — отвърна Скотс. — Още не сме направили анализ на химическия състав.

— Добре, аз ще се заема с анализа — каза Уилямс и избра необходимата програма. — Корабите на „Джутланд“ са се опитали да го направят преди да започне стрелбата — допълни той и се наведе, за да разгледа дисплея на дистанционния анализатор. — За съжаление не са успели. Но те са били на осем километра и са се опитвали да разчетат данните през спектър от излъчена топлина. Надявам се сега да успеем... Ето! Това е!

— Какво? — попита Холоуей.

— Изобщо не е метална сплав — отвърна Уилямс и се изправи. — Керамика е!

— Керамика? — повтори като ехо Холоуей. — Не съм чувал да има толкова твърда керамика.

— И аз — призна Уилямс. — Излиза, че и двамата за първи път чуваме за такава керамика.

— Наистина е така — съгласи се Холоуей. — Това обяснява защо изстреляните от нашите кораби ракети с радарно насочване не са намерили целта. Не е имало достатъчно големи маси метал, по които да се насочат.

— Според мен не е имало дори и малки — чу се гласът на Скотс от високоговорителя. — В електронните джаджи от долната страна на плочата няма никакъв метал.

— Дори и по захранващите шини ли?

— Дори и по тях, ако изобщо има такива шини — отвърна Скотс. — Всички входни и изходни кабели са от оптически влакна. Нямам представа какво е захранването.

— Възможно ли е да са използвали джадански тунелен ефект? — попита Холоуей.

— Не, освен ако не са намерили начин да го направят по-ефективен — отвърна Уилямс. — Какво ще кажеш, Скотс?

— И аз съм на същото мнение — бавно каза Скотс. — Сканирането все още продължава, но засега не откривам и полупроводници.

— Нито метали, нито полупроводници? — Уилямс се намръщи. — Добре, предавам се. Но какво има тогава?

— Единственото, което откривам, са оптически влакна плюс някакви сложни геометрични тела с неизвестен състав.

— Кристални?

— Или аморфни — допълни Скотс. — Анализаторът не може да определи. Ще се опитаме да направим интерференчен анализ.

— Едва ли си струва труда — усъмни се Уилямс. — Във всеки случай от нас се иска само да намерим нещо... а гениите на Едо ще се оправят с проблема какво, по дяволите, е то. Прибери си дистанционните анализатори, а аз ще взема плочата. Ти и Бакст започнете да претърсвате района. Може да намерите и други парчета. Ще изпратя още два кораба да ви помагат.

— Разбрано, сър. Започваме претърсване на района.

Уилямс изключи бордовия високоговорител и пак сложи слушалките.

— Къде отиваме? — попита Холоуей.

— Връщаме се на Ганимед да оставим това нещо — отговори Уилямс, докато наблюдаваше дисплея и насочваше грайферите към плочата от кораба на извънземните. — Ако няма друго, което искате да видите, полковник, ще оставя и вас там. Тук ни чака още много работа. Пък и няма никакви гаранции, че извънземните няма да се върнат.

— Разбирам — каза Холоуей и кимна. — Все пак най-добре да се върна на Доркас.

— Не мога да кажа, че ви завиждам за заеманата длъжност — призна откровено Уилямс. — Да служа за примамка прикован към такава скала като Доркас не отговаря на представата ми за висок пост.

— Има и по-добри места — съгласи се Холоуей. — Например някъде в сектора на Орион. Вярваш ли, че ще намериш всички трупове?

— Вероятно — отговори Уилямс, без да отклонява вниманието си от изпълняваната операция. — Сражението е било доста локализирано... пък и е свършило бързо, така че няма вероятност труповете да са се разлетели надалеч. Защо питате?

Холоуей погледна останките, които се носеха вдясно от тях.

— Просто се питах дали всички са загинали.

Уилямс поклати глава.

— Стражевите кораби са останали до замлъкване и на последния локаторен радиофар. А те не се саморазрушават.

— Знам — каза Холоуей. — Просто си мислех, че ако аз се бях натъкнал на неизвестна раса, щях да се постарая да хвана поне един жив пленник, за да го изследваме.

Уилямс вдигна рамене.

— Не бива да очаквате извънземните да разсъждават като нас.

— Все пак няма да навреди, ако споменеш това в доклада си.

— Честно казано, полковник, точно сега имам по-важни работи, отколкото да добавям нови предположения към записките си — отвърна Уилямс. — Ако искате, прибавете го вие.

— Може би ще го направя — отвърна Холоуей. — Да. Мисля, че наистина ще го направя.

[1] Изкуство да се опознае природата, характерът на човека по чертите на лицето му. — Б.пр. ↑

5.

Слуховете започнаха да се разпространяват още преди да напуснат Мийс и по време на цялото десетчасово пътуване, изглежда, бяха единствената тема за разговор на борда на лайнера. На ухо се разказваха истории за внезапна активност на мироопазващата орбитална база Бриджхед. От втора и трета уста се предаваше за провеждани от правителствата на трите човешки анклава на Мийс извънредни заседания. Подхвърляха се намеци, че са сформирани и изпратени Бог знае къде специални екипи. Арик слушаше всички тези приказки и въпреки шока и мъката от неочакваното съобщение на баща си се стараеше да се владее. Питаше се как е умрял по-малкият му брат и дали тъкмо неизвестните обстоятелства са причина за суматохата и слуховете.

Когато стигна в Парламента, разбра, че за първи път слуховете не само не са преувеличени, но и че премълчават част от истината. На мястото на усмихнатите младежи, които обикновено стояха пред вратите на балконите за зрители, бяха поставени двама въоръжени и намръщени морски пехотинци от Мироопазващите сили, които внимателно провериха документите му за самоличност, два пъти ги свериха със списъците и чак тогава го пуснаха да влезе.

Арик мина по късото фоайе и излезе на балкона. Облегнат на стената, с обичайния си измамно безгрижен вид, Колчин го чакаше. Наоколо се мотаеха дузина други загрижени мъже и жени. Очевидно „Кавтроникс Индъстрийз“ не беше единствената важна фирма на Общността, представена в парламента днес.

— Радвам се да ви видя, сър — поздрави го Колчин.

— И аз се радвам — каза Арик. С периферното си зрение видя, че след поздрава на Колчин другите телохранители, изглежда, изгубиха интерес към него. — Къде е той?

— Долу — каза Колчин и посочи към предните редове.

Само една четвърт от местата бяха заети и Арик бързо разпозна бялата коса на баща си. Беше самичък. Дори от това разстояние Арик

забеляза, че раменете му са отпуснати.

— Мелинда още ли я няма?

Колчин поклати глава.

— Не, но скоро ще дойде. Имала неотложна операция на Селадон и затова тръгнала с един от нашите транспортни кораби. Преди половин час пристигнала в Чередоват. Парлан ще я докара.

— Добре — кимна Арик. — Щом пристигне, я доведи. Става ли?

— Разбира се.

Когато Арик тръгна към първите редове, на трибуната беше депутатът Харли Максвел. Говореше разпалено за подготовката на Мироопазващите сили и за тяхното финансиране.

— Здравей, татко — каза Арик и седна до баща си.

— Здравей, Арик — отвърна старият Кавана, стисна ръката на сина си и направи неуспешен опит да се усмихне. — Благодаря ти, че дойде.

— Разбира се, че ще дойда — отвърна Арик и огледа лицето на баща си в притъмнената зала. Откри нови черти — на умора и тъга. Преди три седмици ги нямаше. Старецът понасяше тежко загубата. — Как си, татко?

— Не по-лошо, отколкото очакваш — отвърна баща му и направи нов безуспешен опит да се усмихне. — Тежко е, разбира се, но не можем да твърдим, че не сме допускали някой ден да се случи. Фелиан знаеше, че с униформата са свързани и рискове, и ги прие.

— Малко е да се каже, че ги прие, татко — припомни му Арик. — От седемгодишен Фелиан мечтаеше да служи в Мироопазващите сили. — През ума му мина един забравен спомен и той се усмихна. — Желалаше го точно толкова силно, колкото мразеше да работи в канцелария.

Баща му го погледна.

— Разказаха ли ти за битката?

— Да — отвърна Арик и преглътна, почувства в гърлото си внезапна буца. Фелиан щеше да му липсва много повече, отколкото желалаше да признае пред себе си. — Спомням си, как веднъж Фелиан нахлу в офиса ми и заяви, че по-скоро щял да се присъедини към пиратска банда, отколкото да се скапе като мен зад някое писалище на „Кавтроникс“. Цял час не можах да го успокоя.

— Типично за него — призна старият Кавана и поклати глава. — Странно, нали? Той мразеше канцеларската работа. Но дори и в Мироопазващите сили накрая щеше да му се наложи да я върши. Може би стана добре, че не стигна дотам.

— Може би — каза Арик и се опита да промени темата. Зад спокойните думи на баща му се оформяше един до болка познат шаблон. Подир неочакваната смърт на майка му емоционални срывове бяха измъчвали баща му месеци наред, бяха се отразили на здравето му и заплашваха да го превърнат в отшелник. Сега, пет години по-късно, Арик се страхуваше, че той още по-трудно ще понесе подобен стрес. — Какъв е този дебат долу? — попита Арик. — Нещо във връзка с инцидента ли?

— Нищо, за което да не знаеш — отвърна баща му. — Не можех да ти го съобщя в бележката, но брат ти не е загинал при злополука или незначителна престрелка. „Киншаса“ е бил унищожен в сериозно сражение. Заедно с другите сили от отряда с особено назначение на „Джутланд“.

— Унищожен е целият отряд с особено назначение?

Бащата кимна.

— Всичките осем кораба. Никой не е оцелял.

По тялото на Арик премина студена тръпка. Слуховете на борда на кораба наистина не съдържаха цялата истина. Нищо чудно, че на входа пазеха морски пехотинци.

— И къде е станало това?

— Край Доркас. Всъщност на няколко светлинни години извън системата.

— Знае ли се кой ги е разбил?

— Единственото, което знаем, е, че е някой нов — каза баща му. — От донесените от стражевия кораб данни е ясно само това. Кой са били и откъде са дошли все още не се знае.

Арик бавно пое дъх. Появила се бе съвсем нова раса, притежаваща звездолети... и вече бе пролята кръв.

— Как реагира Командването?

— Готви се за война. — Баща му посочи към трибуната. — Не бих казал, че са много разстроени от тази перспектива.

Арик се съсредоточи върху дебата.

— ... и ние ще утвърдим веднъж завинаги положението си в Общността и между нехуманоидните светове — тъкмо казваше Максвел. — През последното десетилетие политиката на Северния координационен съюз бе посрещана с нескривано презрение от все повече държави-членки на Общността. Особено политиката, отнасяща се до организацията на Мироопазващите сили, които ги защитават. Крайно време е да покажем на тези критикари, че техните данъци и млади хора не потъват в някаква безсилна, раздута военна бюрокрация. Мироопазващите сили са мощни и готови да се бият. Дойде време да го докажат на практика.

Той събра бележките си и слезе от трибуната всред буря от аплодисменти.

— Ама Максвел наистина е готов да започне война — промърмори Арик.

— И не е най-фанатизираният — каза баща му. — Има една малка, но много гласовита фракция, която поддържа идеята, че Общността има нужда от силен общ враг. Нещо, което да сплоти човечеството, да накара всички да тръгнат в една посока.

— Под ръководството на Севкоорд, разбира се.

Старият Кавана вдигна рамене.

— Някои от тях искрено вярват, че това ще е за доброто на човечеството. Но не съм сигурен, че всички споделят това мнение.

— Някой спомена ли за монтиране на КИОРО?

— Още не — отговори мрачно баща му. — Но е само въпрос на време.

Арик разглеждаше профила на баща си: повехнала кожа, хлътнали очи. А спомените...

— Не искаш да се повтори миналото, нали? — каза Арик.

— За теб КИОРО е само история — въздъхна старият Кавана и посочи към партера. — Същото се отнася и за повечето хора долу. Дори мнозина от онези, които са на моята възраст и са били свидетели на събитията, познават КИОРО повече като факти и цифри от новинарските емисии, отколкото като реалност. Но аз бях там. Видях последствията.

Арик се намръщи.

— Не знаех, че си бил в Селадон.

— Не, не участвах в боя. — Баща му поклати глава. — Но бях с разчистващия екип, който се качи на борда на един от паволианските кораби.

Кораб, който обикаля като привидение...

— Било е ужасно, нали?

— Най-ужасното нещо, което съм виждал — каза Кавана. — Човек трябва да е видял пораженията със собствените си очи, за да разбере какво означава КИОРО, Арик. Паволианците знаеха, че експериментираме с оръжия с йонен лъч, и бяха сложили на петте си кораба страхотна защита: многослойно покритие от свръхплътен метал, генератори за мощно диполно поле, дори течен радиационен рефлектор. Нищо не помогна. Двадесет и пет хиляди паволианци умряха само от един взрив, убити на място. Само един взрив, обърни внимание, който премина през плътна маса от бойци, без дори да ги опърли. Зловеща работа.

Арик леко вдигна рамене. Трудно можеше да се развълнува от съдбата на нехуманоиди, загинали още преди той да е роден. Особено от съдбата на паволианци — нали те първи бяха започнали войната.

— Но това е турило край на войната — посочи той.

— О, да, наистина тури край на войната — съгласи се мрачно старият Кавана. — Но всички бяхме ужасени от мисълта, че може да тури край на всичко. Знаеш не по-зле от мен, че няма технология, която задълго да остане притежание само на една раса — нито ядрените оръжия, нито звездният двигател „Чарбриер“, нито нищо. Ако тайната на КИОРО бъде разкрита... — Той поклати глава. — Просто имахме късмет, Арик. Оръжията като КИОРО почти винаги имат двустранен ефект: равновесие на силите, когато ги притежават всички, или злоупотреба от страна на единствения притежател. В този случай не се случи нито едното, нито другото.

— Може би — промърмори колебливо Арик. Вярно, че КИОРО не беше използвано от времето на Паволианската война, но не всички бяха на мнение, че ако едно оръжие не е използвано, с него не е злоупотребявано. След използването на КИОРО в Паволианската война Севкоорд постепенно стана втори по важност в Общността. Сега едва ли бе така.

Този исторически факт сигурно не бе пропуснат от депутатите в залата.

— Според теб колко време ще мине преди някой да предложи Севкоорд да възстанови оръжието и да бъде готов да го използва?

— Мисля, че ще стане още днес. — Баща му кимна към партера.

След Максвел на трибуната се бе качил един икроманец. Покритото му с люспи крокодилско лице почти не се виждаше под церемониалния му шлем.

Арик се намръщи. Трудно беше да се определят големината и формата на тялото под пелерината и шлема, но...

— Мъж ли е?

— Мъж е — отговори мрачно старият Кавана. — Специален пратеник на Йерархията по някакъв въпрос, отнасящ се до охраняваната зона. Замести посланика веднага щом бяха информирани за атаката край Доркас.

— Ужасно — изръмжа Арик. Мъж икроманец, който надушва миризмата на конфликт. Точно каквото им трябва.

— Ще бъда кратък — каза икроманецът. Дългата му челюст мелеше чуждоземните думи, сякаш дъвчеше малки животни. — Днес чух много приказки за подготовка и политика. Това са приказки за жени. Вие сте застрашени не от някаква фракция или от нападение на пирати. Заплашва ви враг, какъвто досега не сте срещали. Използуването на сила по-малка от тази, с която разполагате, ще бъде грешка, която могат да допуснат само глупци.

— Типичен икромански такт! — промърмори Арик.

— Шт.

— На някого може да се стори, че говоря остро, но то е, защото тази опасност застрашава не само вас — продължи в същия дух икроманецът. — Ако Мироопазващите сили бъдат изтеглени от охраняваната зона, забраната, наложена с Декрета за мира върху икроманските военни съдове, прави нашите светове и народи беззащитни срещу нападения отвън. А тези нападения неминуемо ще последват. Имам предвид мрачанците — знаете техните легенди за онези, които някога преминали през техните земи, докато бягали от враг, наречен мирачеем-хайея.

Той спря и завъртя глава да огледа депутатите, шлемът му отрази светлините в залата.

— Днес тук се говори за много неща. Спомена се и за оръжието КИОРО. За него трябва да се помисли по-сериозно. Ако наистина

съществуват мирачеем-хайеянци, те скоро ще ви отнемат световите, които владеете. И ако в тези светове има компоненти от оръжието КИОРО, вие ще се лишите от всякаква възможност да го използвате срещу тях. Благодаря за вниманието.

Икроманецът слезе от трибуната и се върна в ложата на наблюдателите, където седяха или клечаха останалите посланици на нехуманоидите.

— Доколкото разбирам, с това изказване въпросът за КИОРО става официална тема на дискусиата — каза Арик.

— За нещастие, неговата гледна точка се споделя от мнозина — призна баща му. — За да се предотврати злоупотребата с КИОРО, компонентите му са разпръснати из цялата Общност, но това води до риска да се изгубят важни части по току-що описания начин.

— Не разбирам защо трябва да се страхуваме от изгубването на някои компоненти — отвърна Арик. — Оригиналните планове сигурно се съхраняват. Ако можем да построим едно напълно ново КИОРО, защо да не можем да произведем някоя и друга липсваща част?

— Прав си — замислено каза баща му. — Но това предполага, че оръжието е било създадено нарочно.

Арик се намръщи.

— Какво искаш да кажеш?

— Откакто възникна този въпрос, много съм мислил по него. Не забравяй, че КИОРО се появи на практика съвсем неочаквано — до неговото използване нямаше дори слухове за съществуването му. И вече тридесет и седем години никой не е успял да изработи втори действащ екземпляр. Това означава, че или Севкоорд има невероятен късмет и добра служба за сигурност, или пък че нещо от това оръжие не може да се изработи лесно.

Арик стисна зъби. В колежа Фелиан беше изчел всичко, свързано с КИОРО, което беше намерил — от историята до технологията. Навремето се беше оплаквал колко изненадващо оскъдна е съществуващата информация.

— Та какво излиза според теб? — попита той. — Че КИОРО е нехуманоидна технология, която Севкоорд е намерил скрита някъде и е разбрал как действа?

Старият Кавана се усмихна.

— Говориш, сякаш четеш някакъв лош трилър. Не, не мисля, че това е дело на нехуманоиди. Но допускам, че по време на изследователската работа е станал някакъв инцидент. Според мен е напълно възможно част от КИОРО да е плод на несполучлив експеримент, резултатът от който се е оказал по-различен от очаквания. Може дори тъкмо това да е една от причините, поради която са демонтирали оръжието. Разпръскването на отделните компоненти по най-различни планети прави по-трудно за някой крадец да открие и да идентифицира ключовите елементи.

— Но оттогава учените сигурно са анализирали цялото оръжие и вече знаят как са го създали — възрази Арик.

— Може би. Макар че от опит зная, че понякога грешките в научните експерименти не могат да се възпроизведат. Във всеки случай остава фактът, че ако някой детайл от КИОРО трудно може да се възпроизведе или е разрушен, или пък е попаднал във вражески ръце, ще имаме големи затруднения.

Арик се намръщи.

— Командването на Мироопазващите сили вероятно е мислило върху тази опасност.

— Дори и да не е, нашият икромански приятел вече им напомни.

Арик кимна. На партера към трибуната се отправяше един джаданец. Очевидно парламентът беше решил да даде думата на всички нехуманоидни наблюдатели.

— Разбра ли името на онези извънземни от легендата на мрачанеца? Аз не можах — каза Арик.

— Мирачеем-хайеянци — отвърна старият Кавана. — Това е някаква стара мрачанска фраза, която се превежда приблизително като „завоеватели без причина“. Поназнайвам малко от този език.

— „Завоеватели без причина“. Доста зловещо.

— Съгласен съм. Истинската ирония в създалото се положение е... съмнявам се колко от депутатите долу го знаят... че в началото мрачанците са наричали така хората.

По пътеката се чува стъпки и Арик вдигна глава.

— Арик — прошепна Мелинда, стисна го за рамото, провря се пред двамата и седна от другата страна на баща си. — Здравей, татко — каза тя и го прегърна. — Как си?

— Добре — каза той и отвърна на прегръдката ѝ. — Благодаря ти, че дойде.

— Съжалявам за закъснението — извини се тя, погледна Арик и повдигна вежди в безмълвен въпрос. Той вдигна рамене и едва забележимо поклати глава. Само времето щеше да покаже как тази нова загуба щеше да се отрази на баща им.

— По пътя Парлан ми разказа за битката — каза Мелинда. — Научиха ли кои са били?

— Още не. — Той я погледна изпитателно. — Ти как го понесе?

— Държа се — успокои го тя. — Наистина съм добре. Не се безпокой за мен. А ти как си, Арик?

— Добре съм — отвърна Арик. В собствените му уши отговорът му прозвуча по-малко убедително от този на Мелинда. Но тя винаги беше била по-добър лъжец от него. — Как мина операцията?

— Без проблеми — отвърна Мелинда с тон, който показваше, че сега това не е най-важното. — Тук случи ли се нещо ново, откакто напуснах Селадон?

— Нищо, което да ни засяга — каза баща им. — Главно скучни парламентарни речи. Дано Командването да е успяло по-добре да оползотвори времето си.

— Май е така — потвърди Мелинда. — Още преди твоето съобщение да пристигне, Командването изпрати на място доктор Хейда и още няколко специалисти от Едо. Доктор Хейда е един от най-добрите хирурзи-диагностици в Общността.

— Несъмнено е отишъл да помогне при аутопсиите. — Стариат Кавана поклати глава, зареял невиждащ поглед към партера. — Имат предостатъчно трупове за аутопсия.

Пъхнатият във вътрешния джоб на Арик апарат тихо завибрира.

— Търсят ме — каза той и стана. — След минутка се връщам.

Трябваше да мине през охраняваната от морските пехотинци врата и да излезе извън екранировката на залата, за да приеме ясен сигнал.

— Ало?

— Аз съм, сър — чу се на микрофона и на екрана се появи лицето на Куин. — Командването на Мироопазващите сили е започнало да уведомява семействата на загиналите край Доркас. Това

означава, че тленните останки скоро ще бъдат предадени на близките. Искате ли да се свържа и да свърша тази работа вместо вас?

Арик се намръщи. Задължението определено беше неприятно. Но беше задължение на неговото семейство, не на Куин.

— Благодаря ти, Куин. Аз ще свърша тази работа — отговори той. — С кого трябва да се свържа.

— С погребалната служба — отговори Куин. — Не зная кой е дежурен в момента.

— Ще разбера — увери го Арик. — Ти на кораба ли си?

— Да, сър. Капитан Тева казва, че сме готови да тръгнем за Ейвън веднага щом баща ви пожелае.

— Добре. Ще ти съобщим.

— Разбрано, сър.

Арик прекъсна връзката, отвори файла с телефонния указател и набра нужния номер.

— Погребална служба на Миропазващите сили — отговори един млад сержант. — Сержант Луис.

— Аз съм Арик Кавана — представи се Арик. — Брат ми Фелиан беше капитан на „Киншаса“. Искам да уредя формалностите по прибиране на тленните останки.

— Един момент, сър.

Образът изчезна. Арик се подпря на една стена и огледа широкия салон, заобикалящ задната част на балкона. Беше почти празен. Виждаха се само обичайните туристи, които вече си отиваха, и журналистите, навъртащи се по ъглите в очакване депутатите и техните съветници да излязат от кабинетите.

— Господин Кавана? — обади се един нов глас.

Арик отново насочи вниманието си към видеотелефона. На дисплея мястото на сержант Луис беше заето от някакъв офицер.

— Да?

— Аз съм капитан Ролинс, сър — представи се офицерът. — Всички тленни останки са освободени и са върнати в родните им щати. Името на командир Кавана обаче го няма в списъците.

Арик се намръщи.

— Не разбирам.

— И аз не разбирам, сър — призна Ролинс. — Тук имаше много убити и няколко трупа още не са напълно идентифицирани. Но

командир Кавана е записан като безследно изчезнал.

— Възможно ли е да не са го намерили и да е останал на мястото на сражението?

— Не е много вероятно, сър — каза Ролинс. — Предполага се, че почистващата група е прибрала всичко, което заслужава да се вземе.

Арик прехапа устна. Някой или не си беше свършил работата, или прикриваше истината. И в двата случая това не му харесваше.

— С кого трябва да говоря, за да науча нещо повече?

— Мога да ви прехвърля на вътрешното министерство, сър — предложи Ролинс. — Съмнявам се обаче, че там знаят нещо повече.

— В такъв случай не си прави труда — каза Арик. — Благодаря за помощта.

Изключи апарата и едва се сдържа да не изругае. Не стига, че беше изгубил брат си, ами сега и не можеха да се сбогуват с него, както подобава.

Обаче нямаше намерение да седи и да чака. Включи видеотелефона и набра номера на Куин.

— Слушам, сър.

— Куин, кой е най-висшият офицер от Мироопазващите сили, когото татко познава лично?

— Генерал Гарсия Алварес — бавно отговори Куин. — Мисля, че макар и бегло, баща ви се познава и с адмирал Рудзински. Когато лорд Кавана беше депутат, адмиралът осъществяваше връзката на парламента с флота.

Сега Рудзински беше главнокомандващ на флота — един от тримата командващи на Мироопазващите сили.

— Имаш ли представа къде се намира в момента Рудзински?

— Чух, че отишъл с екипа в Едо. Мога да проверя дали е още там.

— Провери — каза Арик. — След това предай на Тева да приготви кораба за отлитане.

— Слушам, сър. Тева да приготви кораба за отлитане. Да разбирам ли, че ще пътуваме за Едо?

— Правилно разбираш — мрачно каза Арик. За Едо. За да върне брат си.

Или за да научи защо не може да го върне.

6.

Фелиан твърдо реши да избяга на всяка цена. През първите четири дни му се струваше, че ще умре.

Никога не беше преживявал такива мъки: ужасни стомашни спазми без повръщане; силно виене на свят и главоболие, от които умът му беше като в мъгла; почти през час качване на температура. Може би беше реакция от някакви местни бактерии или вируси. Ако му беше останала умствена енергия за такъв вид разсъждения, това му състояние несъмнено щеше да го разтревожи много повече.

По-голямата част от тези четири дни той прекара на легло — или добре завит и зъзнец от студ, или с отменати завивки и разкопчан до кръста гащеризон, за да се разхлади. Беше в ужас и виждаше странни сънища, които се смесваха с не по-малко странната действителност на неговия затвор. От време на време се събуждаше и виждаше около себе си извънземни, които го бодяха и изследваха с някакви бели инструменти. Но спомените му бяха неясни. Може би и те бяха сънища.

На петия ден се събуди и установи, че е здрав.

Остана няколко минути неподвижен и провери наум някои факти, опитвайки се да реши дали да повярва, че наистина е здрав. Угнетеността и объркването му бяха отминали и за първи път от пристигането си разбра, че е гладен като вълк.

Внимателно се изправи. Даваше си сметка, че четири дни обезводняване могат да се окажат също толкова сериозна причина за световъртеж, колкото и някоя болест.

На нощното шкафче до леглото имаше висок цилиндър с някаква прозрачна течност и две блокчета концентрирана храна от неговата капсула. Течността се оказа вода с приятен аромат. Блокчетата бяха точно онова, от което се нуждаеше.

Фелиан седна на ръба на леглото и докато ядеше, внимателно огледа залата. Виждаха се трима извънземни: двама работеха при една от конзолите, а третият режеше на нещо, прилично на кон за

прескачане. Като че ли никой от тях не му обръщаше особено голямо внимание, но неизвестно защо той се съмняваше в това.

Все пак те бяха извънземни, а през петнадесетте години, прекарани във флота, той се беше научил да не проявява прекалена доверчивост. Свърши закуската, свали мръсния си гащеризон и се мушна под душа.

Стандартната флотска капкова сапуниерка липсваше, но с малко експериментиране той откри, че една изпъкнала част на стената до душа всъщност е дебел калъп от някакво сапунообразно вещество. Изми се, спря водата и едва тогава се сети, че не е видял хавлия за бърсане. Реши, че може да мине и без хавлия. След душа отново се беше почувствал цивилизовано човешко същество и ако докато изсъхнеше трябваше да се разхожда гол, това щеше да е съвсем незначителна цена за удоволствието от къпането.

Изтръска водата от тялото си и излезе. За своя изненада откри, че старият му гащеризон е изчезнал и на леглото е оставен съвсем нов.

— Добра домашна прислуга — промърмори той, огледа килията и тръгна към леглото...

Изведнъж адреналинът му рязко се повиши. Там, отляво на него, в стената на килията му, по средата на млечнобелия заключващ механизъм се виждаше вертикална пролука — вратата беше откряната!

Фелиан продължи да върви към леглото и да се оглежда, а умът му трескаво работеше. Възможно ли бе, когато са донесли новия гащеризон, похитителите му да са пропуснали да затворят вратата? Не... не бе възможно да са толкова немарливи. Сигурно беше проверка. Искаха да разберат какво ще направи, ако има възможност да избяга.

Фелиан седна на леглото, взе гащеризона и си даде вид, че го разглежда. Проверката беше толкова досадно очевидна, че се почувства обиден. Едва се беше възстановил от четириднешно боледуване, пленник в един непознат за него свят, без нищо освен дрехите, които му бяха дали. Нима очакваха при тези условия да побегне? Или някаква съвсем друга реакция? Например да изскочи от килията и да се опита да убие извънземните в голямата зала?

С изненада откри, че мястото, където ръката му се беше допряла до гащеризона, е сухо. Материалът, изглежда, беше изсмукал водата от

кожата му. Може би затова извънземните не му бяха донесли хавлия. Той започна да се облича като с крайчеца на окото си не преставаше да следи какво правят извънземните. Те продължаваха да си вършат работата, сякаш съвсем случайно бяха забравили да затворят вратата.

„Добре — каза си той и дръпна ципа на гащеризона. — Най-вероятно искат да разберат доколко съм интелигентен и подозрителен. С малко късмет може би ще мога да използвавам този случай, за да си направят няколко неверни заключения.“ Фелиан напъха празното шише за вода в джоба на гащеризона си, мислено кръстоса пръсти за късмет и тръгна към вратата.

Беше видял как го правят. Натиска се един бутон на млечнобялото табло на стената до вратата и тя сама се отваря. С ръка не беше толкова лесно да се отвори, но не беше и толкова трудно, колкото се опита да го представи той. Какъвто и метод за измъкване да използваше, сигурно щеше да се изисква физическа сила и колкото повече извънземните подценяваха неговата мускулна сила, толкова по-голям щеше да е шансът му за успех.

Стиснал зъби, той натисна вратата и направи измъчена физиономия, преструвайки се, че се напъга до краен предел. Открехна вратата, колкото да се промуши.

Сега тримата извънземни наистина го наблюдаваха. Но не се втурнаха към вратата, нито измъкнаха скрити оръжия. Навярно бяха примамка, която трябваше да накара излезлия от клетката тигър да скочи върху тях.

Фелиан нямаше намерение да ги напада. Нали току-що беше демонстрирал физическа немощ. Сега беше ред да демонстрира вродена наивност и миролюбивост. Той спря до най-близкия извънземен, извади от джоба си шишето и каза:

— Може ли още малко вода?

Отведоха го обратно в килията, а един извънземен взе шишето и го напълни с вода. Този път затвориха добре вратата.

Очевидно тази част от теста свърши. Фелиан се чудеше дали го е изкарал, или се е провалил.

Изпи половин шише вода, легна на една страна и се престори, че гледа извънземните, които бяха подновили работата си.

Надяваше се, че поне създава такова впечатление. В момента се интересуваше главно от стената в килията.

Когато я видя за първи път, помисли, че е стъклена. По-късно, преди да отстъпи пред болестта, реши, че е пластмасова. Сега, докато движеше пръст по нея и се опитваше да драска с нокти, се върна на първоначалното си заключение. Невероятно здраво стъкло, несъмнено дебело поне пет сантиметра. Но все пак стъкло.

Фелиан се обърна по гръб и се опита да оцени ползата от това си заключение. Стъклото е аморфно вещество, често, но не винаги на силициева основа. Устойчиво на повечето киселини, макар че, доколкото си спомняше, имаше една-две, които го разяждат. В ума му изплува един спомен от миналото: тримата с Арик и Мелинда ритяха и той прати топката право в прозореца на кабинета на майка си. Рамката не издържа, но стъклото остана здраво, изхвърча, падна върху писалището и удари оставената от майка му чаша чай, която се счупи и заля всичко.

С крайчеца на окото си Фелиан забеляза, че нещо се движи. Обърна се и погледна. Нямаше нищо. Само обичайното трепкане на светлини от конзолите осветяваше стената на килията му.

— Кавв'ана.

Фелиан се изправи и погледна на другата страна. До стената на клетката стояха трима извънземни. По кройката на гащеризоните им, макар и да не беше съвсем сигурен, той позна тримата, които го бяха свалили от кораба.

— Здравейте — поздрави ги Фелиан, провеси крака от леглото и стана. — Как сте?

Извънземният в средата го огледа за момент, езикът му заподскача напред-назад от човката.

— Аз добре — каза той с дълбок глас. — Ти добре?

За момент Фелиан се почувства като зашеметен, после изведнъж мисълта му заработи ясно.

Извънземният говореше на английски.

— Днес съм много по-добре — успя да отговори той, без да сваля очи от съществото. — Няколко дни бях болен.

— Кои няколко дни?

Фелиан се намръщи. После разбра.

— Не кои. Колко. Четири дни. — Фелиан вдигна четири пръста.
— Четири.

Извънземният млъкна, сякаш се опитваше да разбере чутото.

— Донесе теб една чанта — каза той и посочи с език към извънземния отляво, който държеше в ръка спасителната му чанта. — Ти иска чанта?

— Да, много я искам — отговори Фелиан. — Благодаря.

Извънземният отиде до вратата на килията и коленичи. Върху стъклената стена близо до пода, точно до пантите и ключалката, имаше три малки бели квадратчета. Той направи нещо на горното квадратче, един панел от стената се обърна надолу, превърна се в плот и на стената се появи отвор. Чантата беше по-голяма от отвора, но с малко натискане я промушиха.

— Благодаря — каза Фелиан.

Извънземният затвори прозорчето.

— Ти остане жив — каза извънземният в средата — Свв-селик, ако Фелиан беше запомнил добре името и ако бяха подредени по същия начин, както преди. — Чанта необходим?

— Ще ми помогне — отвърна Фелиан, опитвайки се да прикрие горчивината в гласа си. Такава неочаквана загриженост от съществата, които най-хладнокръвно бяха избили неговите другари! — Ако наистина искате да остана жив, ще ми трябва много повече храна от тази тук.

Извънземните тихо си казаха нещо, после Свв-селик съобщи:

— Храна пригответи.

— Страхотно — изръмжа Фелиан. — А кога ще започне разпитът?

От другата страна на стъклото последва ново тихо разискване.

— Не разбира.

— Няма нищо, ще разберете — увери ги намусено Фелиан. — Как научихте английски?

— Ние по-късно — отвърна Свв-селик. После се обърна и си тръгна. Другите двама го последваха.

— Една минутка — извика Фелиан. И в момента, в който се обърнаха, видя, че нещо проблесна...

Извънземните го погледнаха.

— Кой има?

— Не „кой има“, а „какво има“ — поправи го Фелиан и отиде до стената пред тях. Умът му работеше усилено. Беше ги накарал да се обърнат и сега трябваше да измисли някакво извинение.

Външната врата зад тримата се отвори и пропусна ярък слънчев лъч. В залата влезе още един извънземен. Слънце и вдъхновение!

— Само храна не е достатъчно — каза Фелиан. — За да съм здрав, тялото ми има нужда и от слънчева светлина.

Извънземните се вторачиха в него.

— Не разбира — каза отново Свв-селик.

— Навън — поясни Фелиан и махна с ръка към вече затворената врата. — Под въздействие на слънцето в кожата ми се създават необходими за живота химически вещества. — Той почука с пръст по ръката си. — Кожа. Химически вещества. Витамин D, меланин... и много други.

— Не разбира — повтори Свв-селик. — Ние говори по-късно.

И отново се обърнаха да си вървят. Но Фелиан вече знаеше къде да гледа... и ги видя ясно.

Извънземните отвориха вратата и излязоха. В залата нахлу още един кратък поток слънчева светлина.

— Не разбирате, а? — промърмори тихо Фелиан, взе чантата и я занесе на леглото. — Много добре разбирате. Елементарният английски беше просто театър, вероятно предназначен да предизвика у него фалшиво чувство на сигурност, да го убеди, че не са разбрали онова, което е казал по време на болестта. Нямахте да мине! Той бе видял белезите в основата на дългите им черепи и знаеше какво означават те.

Свв-селик и неговите другари бяха натъпкани с електроника.

Фелиан седна на леглото, отвори чантата и изтърси съдържанието ѝ на одеялото. Натъпкани с електроника! Може би поддържаха връзка с безжични радиостанции... но не бе видял жак. Освен ако не бе скрит под гащеризоните. И все пак бяха пълни с електроника... честно казано, при сегашното развитие на тази технология би било глупаво да не я използват. Всичко, което виждаха или чуваха, думите му, интонацията му, израженията му, езикът на тялото вероятно отиваха директно в компютър, разположен някъде в управлението, който несъмнено им предаваше какво да говорят. Очевидно и неизбежно. Единственият неясен въпрос засега беше

откъде са взели граматиката и основния речников фонд. Може би по време на треската е блънулал?

В спасителната чанта не беше останало кой знае колко. Той отдели хранителните кубчета на една страна, витамините на друга, шишетата със сок на трета. Санитарният пакет беше почти цял, макар че като се вгледа внимателно, откри на всички ампули микроскопични следи. Очевидно извънземните бяха взели проби за анализ. Комплекта инструменти, пълнителя за пистолета, въжето и резервните дрехи ги нямаше. Фелиан измъкна първото чекмедже под леглото и сложи в него хранителните блокчета и шишетата със сокове. Витамините и лекарствата сложи във второто. После сгъна изпразнената чанта и отвори третото...

И замръзна. Откри и последното парче от пъзъла. Килията му представляваше пълно копие от каютата на Даями: включително чекмеджетата под леглото, където Даями държеше изследователския си персонален компютър.

Фелиан пусна чантата в чекмеджето и бавно го затвори. Ето откъде извънземните бяха взели речниковия фонд. По отношение на сигурността Даями беше от онези параноидни личности, които не искаха личните им файлове да се вкарват в компютърна система, където теоретически до тях можеше да има достъп всеки, успял да преодолее бариерите на защитните кодове. Използването на личен персонален компютър от страна на Даями беше техническо нарушение на разпорежданията за сигурност. За старшите офицери от Мироопазващите сили това беше публична тайна и Фелиан никога не беше чувал някой да е бил прекалено разтревожен от този факт. Малцината, проявили загриженост, по-скоро се питаха що ли за тайни крие Даями в личните си файлове.

Той отпи още една глътка ароматизирана вода и легна. Беше лошо, че са взели речниковия фонд от компютъра на Даями. Но какво друго бяха съдържали файловете му? Може би подробна карта на Общността с пълни навигационни данни? Или численост и организационни данни за Мироопазващите сили, включително местоположението на отрядите?

Или информация за КИОРО?

Фелиан се обърна. Пак се появи — нещо, което мислеше, че е видял, което беше уловил с периферното си зрение. И отново нямаше

нищо.

Или най-малкото вече нямаше нищо.

Фелиан огледа бавно стаята, взирайки се внимателно във всичко. Нямахме нищо, на което да припише видяното движение: никакво физическо преместване, никакъв светлинен трик, никакво отражение. Може би беше нещо друго, някакъв друг тест, подобен на онзи с отворената врата.

Отново се обърна към стената. Добре. Щом са решили, нека си играят игричките. Рано или късно той ще намери начин, да се измъкне оттук.

Отново сложи ръка на стената и задраска лениво с нокти, опитвайки се да си спомни всичко, което беше учил за стъклото.

7.

Едо беше последната останка от някога гордата японска Хегемония. Последната от петнадесетте колонии, все още политически свързана с метрополията. Повечето колонии се бяха откъснали от създалите ги страни и или се бяха обединили с други колонии от съответната планета, или директно се бяха присъединили към Общността като независими държави. Чрез уникалната си политическа система в началото Севкоорд беше в съюз с няколко колонии, но Хегемонията вече нямаше никакви предимства, така че сега беше останала само връзката с Едо.

Базата на Мироопазващите сили на Едо беше политически компромис, навремето сериозно критикуван от политиците. На шестдесет светлинни години от Земята, разпростряла се върху секторите Лира и Пегас, тя беше значително по-близо до миролюбивия Авуирли, отколкото до по-опасните групи паволиански или икромански светове. Точно затова противниците на Мироопазващите сили от отдавна я сочеха като пример за военнополитическа глупост. Според тях нямаше никакво основание за поддържане на толкова големи мироопазващи подразделения по границите с такива малки колониални светове като Масиф, Берген, Калевала и Доркас.

Сега обаче тези критики вероятно щяха да престанат.

Чакалнята на базата беше внушителна. В нея можеше удобно да се чака в продължение на часове. Кавана започна да си мисли, че са подложени тъкмо на такъв тест.

— Съжалявам, лорд Кавана — каза може би за десети път морският пехотинец, застанал на пост пред вратата. — Адмирал Рудзински е още на заседание. Сигурен съм, че щом се освободи, ще се обади.

— И аз съм сигурен — каза Кавана, като се опитваше да потисне раздражението си. — Можеш ли да потвърдиш, че поне е информиран за присъствието ми?

— Сигурен съм, че му е докладвано, сър.

— Можеш ли да го потвърдиш?

— Убеден съм, че му е казано, сър.

— Ясно — промърмори Кавана, обърна гръб на часовоя и отиде при другите.

— Научи ли нещо? — попита Арик.

— Могат спокойно да сложат вместо него телефонен секретар — отвърна с въздишка Кавана и седна между децата си. Останалите му деца. — Още е на заседание.

— Но нали имаме уговорена среща.

— Точно така. Трябваше да ни приеме още преди час.

— Почвам да си мисля, че се крие — промърмори тихо Арик.

— И на мен започва да ми се струва подозрително — каза Мелинда.

Седналият до Арик Колчин се размърда и се обади:

— Може би не трябва да чакаме официално разрешение.

Кавана го погледна. Младият телохранител оглеждаше морските пехотинци.

— Май замисляш някакъв номер, Колчин — каза Кавана.

— Все пак някак трябва да им привлечем вниманието, нали? — отвърна Колчин.

— С това „някак“ ще ни изхвърлят от Едо — предупреди го Кавана. — А пък на теб може да ти струва няколко дни престой в болницата.

Колчин се намръщи.

— Едва ли.

— Но ние наистина трябва да направим нещо — намеси се Мелинда, извади видеотелефона си и запрелиства файла на телефонния указател. — Куин, запознат ли си с плана на тази сграда?

— Донякъде — отговори той.

— Добре. — Мелинда намери търсения номер и го набра. — Хайде да опитаме.

Екранът оживя. От мястото, където седеше Кавана, образът не беше ясен, но приличаше на лице на мъж на средна възраст.

— Здравей, доктор Хейда — поздрави бодро тя. — Обажда се Мелинда Кавана. Миналата седмица бяхме заедно на Селадон... Да, с екипа на Билингсгейт... О, мина чудесно... Не, всъщност аз съм тук, в

сградата. И баща ми е тук. Иска да се срещне с някого, но той е на заседание. Окапахме се от чакане. Прелиствах телефонния си указател, намерих името ти и реших да ти се обадя... О, да, ще бъде чудесно... Мисля, че да. Чакай да проверя.

Тя погледна останалите.

— Нали всички имаме трета степен разрешение за достъп до поверителна информация?

— Да — каза Кавана и се зачуди какво е намислила Мелинда. Охраната на сградата едва ли би могла да бъде излъгана с нещо толкова очевидно.

— Да, всички имаме разрешение — съобщи тя. — Чудесно. Чакаме те.

Мелинда затвори видеотелефона.

— След две минути е тук. Ще обиколим болничните стаи.

— Звучи прекрасно — подхвърли иронично Кавана и я погледна. — И през целия път дотам и обратно ще ни ескортират, нали?

— Татко, не забравяй, че сме тук не за да се срещнем с адмирал Рудзински, а да научим нещо за Фелиан. — Мелинда погледна към Куин. — Всички здравни заведения на Мироопазващите сили, които съм посещавала, имат поне един терминал с жак „Майндлинк“.

— Не намирам идеята ти за добра, Мелинда — каза Кавана.

— Напротив, сър — възрази Куин. Лицето му беше напрегнато, но гласът твърд. — Това е най-добрият ни шанс.

— Ще можеш ли да се справиш?

Куин кимна.

— Няма проблем.

— Добре. Щом така мислиш, да се приготвяме. — Кавана стана да отиде при часовая, но точно в този момент вратата зад него се отвори. Появи се адмирал Рудзински с двама морски пехотинци.

— Няма да е необходимо, лорд Кавана — тихо каза адмиралът. — Заповядайте, моля! Всички!

Адмиралът, следван плътно от двамата морски пехотинци, ги поведе през лабиринт от коридори. Арик вървеше след Колчин и внимателно следеше лицето на телохранителя. Беше напрегнато като натегната пружина. Ако разбереше, че Рудзински ги води към ареста,

вместо към някой кабинет, Колчин беше готов на всичко. Стигнаха до една врата с името на Рудзински, а до него — цифрата три.

— Чакайте тук! — нареди адмиралът на двамата морски пехотинци и отвори. — Останалите — заповядайте!

Беше конферентна зала. Малка, но впечатляваща дори и за стандартите на корпорацията, с които беше свикнал Арик. На едната стена имаше холографска карта на Общността и подчинените ѝ нехуманоидни светове, а срещу нея — съответната тактическа карта. По-голямата част от стаята беше заета от извита маса, в средата с колона с централен дисплей, и дузина удобни столове.

На един от столовете седеше депутатът Джейси Вандайвър. Лицето му представляваше маска от кръстоска на буреносен облак и много кисел лимон.

Той отвори уста да заговори, но Арик го изпревари.

— Значи една седмица в стария дом на Едо — тихо подхвърли той. — Сега вече знаем причината за закъснението.

— Напразно си губите времето, адмирале — каза Джейси Вандайвър очевидно с намерение напълно да игнорира Арик. — Това е колкото лошо, толкова и ненужно.

— Нима предпочиташ да прибегнат до някакъв друг начин? — отвърна Рудзински.

— Те нямат никакво право...

— Напротив, имат пълно право — прекъсна го Рудзински. — Командир Кавана беше член на тяхното семейство.

— Никой от тях няма разрешение за достъп до строго поверителна информация — остро възрази Вандайвър. — Нито пък някакъв официален статут в Мироопазващите сили или в правителството на Севкоорд.

— Да не искаш да кажеш, че застрашаваме сигурността на Севкоорд? — тихо попита старият Кавана.

Вандайвър го погледна право в очите.

— Само казвам, лорд Кавана, че противно на онова, което, изглежда, си мислите, вие вече не сте депутат от Грампианс на Ейвън. Вие сте обикновен гражданин и нямате никакви специални права.

— Благодаря ти, че ми припомни. — Кавана демонстративно се обърна към Рудзински. — Имаш ли информация за сина ми, адмирале?

— За да бъда напълно честен към теб, лорд Кавана, ще призная, че не разполагаме с нищо достатъчно сигурно, за да го квалифицираме като информация — отговори адмиралът, покани ги с ръка да седнат и също седна. — Всичко, което имаме, са по-скоро мъгляви разсъждения.

Рудзински натисна един бутон на контролния пулт и на дисплея се появи поле от бавно движещи се точки.

— Това е част от мястото на сражението край Доркас — обясни той.

Арик погледна баща си. Болката беше изчезнала. Беше скрита толкова дълбоко, че само той и Мелинда можеха да я видят. В това нямаше нищо чудно. Последното нещо, което старият би допуснал, бе да я покаже пред Вандайвър.

— Снимката е направена няколко часа по-късно — продължи Рудзински. — Тук — един голям кръг запълни по-голямата част от екрана — е бил „Киншаса“ по време на боя. Това знаем както от донесените от стражевия кораб данни, така и от факта, че всички останки от капсулите са намерени в тази сфера. — Той млъкна. — А това тук — края на кръга се появи един приличащ на мъгла леко деформиран конус — е поток от кислородни молекули.

Рудзински отново млъкна. Арик погледна към другите, за да разбере дали някой от тях има макар и смътна представа какво означава всичко това. От безизразните им лица разбра, че са озадачени не по-малко от него.

— Вие наблегнахте на последното, сякаш е много важно — обади се Арик.

— Не сме сигурни дали е важно, или не — каза Рудзински. — Знаем само, че по време на самото сражение не го е имало. Конусната форма се е запазила много добре, а картата с векторите на количеството на движението е съвсем еднородна.

— Тогава откъде е дошъл? — попита Арик.

Рудзински погледна към Вандайвър.

— Няма начин да разберем със сигурност — с явно нежелание призна той. — Но не е изключено да е резултат от преднамерено, контролирано изпускане на кислород от запасен резервоар на спасителна капсула.

В стаята настъпи продължителна тишина.

— Казваш, че сте идентифицирали някои капсули от „Киншаса“ — наруши накрая тишината старият Кавана. — Намерихте ли някакви останки от Фелиан?

Вандайвър удари по масата и викна на Рудзински:

— Ето, виждате ли! Казах ви, че ще стигне до това заключение. Предупредих ви.

— Не сме — каза Рудзински. — Но имай предвид, че при такова разрушение това не означава нищо.

— Все пак вие очевидно подозирате нещо — не отстъпваше старият Кавана. — Иначе защо ще правите разследване?

— Този въпрос задай на командира на мироопазващия гарнизон в Доркас — остро отвърна Рудзински. — Под предлог за уточняване на фактите той направи една разходка до мястото на сражението, после препоръча да се извърши разследване, с което да се потвърди, че няма пленени. Един от анализиращите екипи прие препоръката и сериозно се зае с нейното изпълнение. — Той посочи дисплея. — И ето какво откриха.

Куин се размърда.

— В каква посока са обърнати споменатите от вас вектори на количеството на движение? — попита той.

— Навън от върха на конуса — отговори Рудзински. — И може би съвсем случайно, навън и от местата, на които е бил стражевият кораб.

— Сякаш някой е използвал резервния кислород, за да се изплъзне с капсулата си, така ли?

— Няма никакви доказателства, че някой е оцелял — каза гневно Вандайвър. — Още по-малко Фелиан Кавана.

Куин остави реакцията му без внимание.

— Какво е вашето мнение, адмирале?

— Не е изключено — призна Рудзински. — Както не е изключено и да е обикновен теч от пробойна.

— Фелиан е мъртъв, Кавана — настоя Вандайвър. — Всички са мъртви. Завоевателите са продължили да стрелят, докато не е замлъкнал и последният радиофар.

— Радиофаровете могат да дефектират. Или съзнателно да бъдат изключени, или блокирани — възрази старият Кавана и погледна Рудзински. В очите му се таеше надежда. — Или да бъдат екранирани.

— Не — отвърна Рудзински и поклати глава. — Вече проиграхме тази възможност. Излъчването на един радиофар, вкаран вътре в друг кораб преди да достигне до детекторния праг, има ясна крива на заглъхване. В рекордерите на стражевия кораб няма такъв запис.

— Това не доказва нищо.

— Както не доказва нищо и пристрастното мислене — контрира го Вандайвър и стана. — Адмирале, вие изпълнихте дълга си. Ако сте свършили, в парламента ви чакат.

— Един момент — обади се Арик. — Вие не казахте какво планират да направят Мироопазващите сили, за да открият и да върнат Фелиан.

Лицето на Рудзински леко помръкна.

— Съжалявам — отвърна той и погледна стария Кавана. — Нищо не може да се направи. Без сигурни доказателства, че командир Кавана е още жив, не можем да изпратим група да го издирва.

— Защо? — попита Арик. — Той е там някъде...

— Нямаме никакви доказателства за това — прекъсна го Вандайвър.

— Но нямате никакви доказателства и за...

— Достатъчно! — извика Рудзински.

Арик млъкна по средата на изречението. Рудзински го погледна, после погледна Вандайвър и накрая се обърна към стария Кавана.

— Първо, нямаме ни най-малка представа откъде да започнем издирването — каза тихо той. — Векторът на завоевателите е маскиран от пуснатата от стражевия кораб статична бомба, а без топлинния профил на базовата линия на техните корпуси можем само да предпологаме колко далече са отишли. Но и това не е толкова съществено. Главното е, че ако се впуснем слепешката в едно такова търсене, завоевателите ще засекат нашите тахионни следи и ще проследят траекторията на търсещите кораби чак до Общността. А ако има нещо сигурно в създалата се ситуация, то е, че в момента съвсем не сме готови да отблъснем една мащабна инвазия.

Значи щяха да изоставят брат му! Арик едва се сдържа да не избухне. Но пък обвиненията нямаше да помогнат. Освен това той знаеше, че съображенията на адмирала са основателни. Главното задължение на Рудзински бе да защитава Общността и заради един

човек той не можеше да изложи на ненужна опасност двадесет и четири свята.

— Разбираме, адмирале — каза старият Кавана и му подаде ръка. — Благодаря за отделеното ни време. И за твоята честност.

— Съжалявам, че не мога да направя нищо повече — отвърна Рудзински, стисна подадената му ръка и погледна Вандайвър... — Смятам за ненужно да ви напомням, че казаното тук е строго секретно.

— Всичко ще си остане между тези стени — обеща старият Кавана.

Рудзински кимна.

— Морските пехотинци ще ви придружат до изхода. Ще ми се да можех да направя нещо повече за вас.

— Благодаря ти, адмирале — тихо отвърна Кавана. — Мисля, че направи достатъчно.

В стаята тихо иззвъня звънец.

— Влез! — извика Кавана.

Вратата безшумно се отвори.

— Искали сте да ме видите, сър — каза Куин.

— Да. — Кавана посочи стола до себе си. — Нужно ми е мнението на специалист по един въпрос.

— На вашите услуги, сър — отговори Куин и седна.

Кавана обърна дисплея върху писалището си към него.

— Хвърли му едно око и ми кажи какво мислиш.

Той внимателно наблюдаваше лицето на Куин, който четеше текста.

— Сериозно ли гледате на това, сър?

— Съвсем сериозно. — Кавана вдигна вежди. — Не изглеждаш изненадан.

Куин едва забележимо повдигна рамене.

— Това не е мое задължение, а на Колчин. Той сподели, че докато сте се връщали към кораба, вие всъщност сте му го съобщили.

— Куин посочи с ръка дисплея. — Във всеки случай по този начин нищо няма да постигнете.

— Защо мислиш така?

— Защото товарните кораби не са пригодни за военни действия — отвърна Куин. — Независимо с колко ракети и оръдия ще ги оборудвате, те няма да станат бойни кораби. Ако ги изпратите срещу завоевателите, те просто ще ги нарежат за претопяване.

— Добре — каза Кавана. — Тогава как можем да ги направим пригодни за военни действия?

Куин поклати глава.

— Никак. Те просто не стават. Товарните кораби не са маневрени, в гравитационните ями са като пълни с хелий тухли, а отношението ускоряване/маса е с няколко порядъка по-малко от необходимото. И са адски големи цели.

Кавана се намръщи. Беше се потил почти два часа да изготви план за превръщане на корабите и екипажите на търговския флот на „Кавтроникс“ в що-годе прилични бойни единици, а сега излизаше, че напразно си е губил времето.

— Тогава ще ти представя плановете си по друг начин: Тръгвам да търся Фелиан. Какво можеш да направиш, за да имам някакъв шанс при евентуален бой?

Куин въздъхна.

— Вижте, сър, разбирам как се чувствате. Но това просто е безсмислено. Вие нямате нито оръжие, нито опит. Пък и не знаете къде да го търсите.

— Имаме вектора на пътя, по който са дошли корабите на извънземните — обясни Кавана. — Ще тръгна оттам.

— Той може дори да не е жив, сър — каза тихо Куин. — Вероятността за това е много голяма.

Кавана отмести поглед от него и загледа накачените по стената снимки на децата си и на покойната си жена. После каза:

— Е, поне ще го зная със сигурност. Във всеки случай заминавам.

— Не можем да тръгнем с товарни кораби — каза най-после Куин. — Нужни са ни бойни кораби. Шест десантни изстребителя... по възможност клас „Аксхед“ или „Адамант“. Плюс екипаж. Плюс звездолет майка, който да ги извози.

— Наистина ли! — каза Кавана, изненадан от неочаквания обрат в отношението на Куин. — И откъде предлагаш да ги вземем?

— Ще ги откраднем — отвърна Куин.

Кавана зяпна от изненада.

— Не говориш сериозно, нали?

Куин издържа погледа му, без да мигне.

— Говоря съвсем сериозно, стига и вие да сте сериозен.

Няколко секунди Кавана го гледа втренчено. Куин наистина беше съвсем сериозен... и сега той трябваше да отговори на предизвикателството. Колко силно наистина беше желанието му да тръгне да търси сина си?

Звънецът на вратата иззвъня и прекъсна мислите му.

— Влез! — каза той и обърна дисплея към себе си.

— Татко! — Бяха Арик и Мелинда. — Прекъснахме ли нещо?

— Всъщност нищо — увери ги той. — Как сте?

— Държим се. — Арик погледна Мелинда. — Искрахме да поговорим за Фелиан.

Кавана погледна Куин и той едва забележимо му кимна.

— Какво да поговорим за Фелиан?

Лицето на Арик се промени. Не много, но видимо. Той погледна Куин, после баща си.

— Чудехме се дали не можем с нещо да помогнем за издирването му — каза той, заобиколи Куин и седна до баща си. — Да упражним някакъв натиск върху Рудзински или върху парламента.

— Но ние не знаем дори дали е жив — каза Кавана, наблюдавайки хитрата маневра на сина си. Беше избрал добре момента. Очевидно искаше да надзърне към дисплея. — Все пак това е добра идея — каза той и изключи дисплея. — Защо двамата с Мелинда не съставите списък на депутатите, които са ми задължени?

— С удоволствие — отвърна Арик и го погледна в очите. — Но няма ли първо да ни кажеш какво имаш предвид?

— Какво имам предвид ли?

— Хайде, татко — подкани го Арик. — Не е време да играем на криеница. Какво замисляте с Куин?

Кавана погледна Мелинда. Тя го наблюдаваше. Беше разтревожена, но твърда. Никога не беше забелязвал колко много прилича на Сара, когато е в такова състояние.

— Добре — каза той. — Заминавам да търся Фелиан.

— Разбирам. — Арик погледна сестра си. — Кога?

— Почакай малко — възрази Мелинда. — Преди да се определи датата трябва да се подбере персоналът, Арик. Татко, да не искаш да кажеш, че имаш намерение да заминеш лично?

— Точно това искам да кажа — отвърна Кавана. — И не желая да слушам никакви аргументи срещу това мое решение.

— Много лошо — каза Мелинда. — Защото ще трябва да вземеш някого със себе си. Това не е просто разходка до...

— Мелинда! — Арик вдигна ръка. — Нека най-напред чуем всичко. Продължавай, татко.

— Няма много за разказване — отвърна Кавана. Трябваше да се досети, че няма да опази задълго плановете си от тях. Макар че ако трябваше да е честен пред себе си, той всъщност нямаше такова намерение. — Възнамерявах да взема четири от нашите транспортни кораба, да ги въоръжа и да тръгна да го търся. Куин обаче смята, че по този начин не може да се направи нищо. Според него трябва да заемем няколко десантни изстребителя от Мироопазващите сили.

— Сериозно? — възкликна Арик и погледна изпитателно Куин. — И как ще стане това? Особено при трескаво провежданите сега военни приготовления?

— Всъщност точно тях ще използваме — каза Куин. — Сега из цялата Общност има голямо движение на кораби и персонал. Сред многото заповеди за прехвърляне на военни подразделения няколко повече едва ли ще направят впечатление.

— За колко заповеди за прехвърляне говорим? — попита Арик.

— Само няколко — каза Куин. — Трябва ни звездолет майка за дълбокия космос и половин ескадрила десантни изстребители, управлявани от пилоти „копърхед“.

Кавана погледна Арик и видя в лицето му отразена собствената си изненада.

— Ценя високо предложението ти, Куин — каза той на шефа на охраната на „Кавтроникс“. — Но това е мое задължение. На мен и на семейството ми. Теб не съм канил.

— Нямаме, друга възможност — заяви Куин. — Трябва ви човек с опит, който да командва ескадрилата. По този въпрос няма място за дискусия. Не се безпокойте, все ще се намерят няколко изстребителя „Каунтърпънч“.

Да, това щеше да е най-трудното — да намерят и вземат изтребителите. Но по какъв по-дипломатичен начин можеха да го направят?

Той все още търсеше най-благовидната форма, когато Мелинда премина направо към същността.

— Все пак искам да зная, татко, кога реши, че трябва да участваш лично в това?

— Горедолу два часа преди двамата с Арик да нахълтате тук — отговори Кавана. — Въпросът не подлежи на обсъждане.

— Татко!

— Казах, че не подлежи на обсъждане, Мелинда — повтори Кавана. В гласа му прозвуча предупредителна нотка.

— Сериозно? — възкликна тя, без изобщо да трепне под строгия му поглед. — Бих искала да чуя това от Куин.

— Куин няма нищо общо с моето решение.

— Куин има много общо — възрази Мелинда. — Той отговаря за експедицията.

Кавана запримига.

— Откога?

— Това е закон на компанията, татко — намеси се Арик. — За всяка работа подбиращ подходящи хора, след което ги оставяш да работят самостоятелно. Това бяха първите ти думи, когато започнах работа в „Кавтроникс“.

Кавана го погледна строго, но синът му издържа погледа му, без да трепне.

— От всичките неща, които съм ти казал, точно това си запомнил — изръмжа старият. — Добре! Куин, твой ред е. Да чуем и твоето мнение!

— Всъщност те са прави, сър — каза Куин. — Вие не можете да дойдете.

Кавана за пореден път опита строгия си поглед, но пак не постигна желанието си.

— Защо да не мога?

— Ако трябва да съм напълно честен, защото сте много стар, сър — отговори Куин. — Пилотите няма да тръгнат с нас, ако не са убедени, че сме редовни офицери от Мироопазващите сили. А петдесет и седем годишните мъже обикновено не са действащи

офицери, а и няма никаква причина, поради която един старши офицер да участва в такава акция.

— Все ще намерим някаква причина.

— Не и такава, която да издържи сериозна критика. — Куин погледна Мелинда. — За нещастие, доктор Кавана, това се отнася и за вас.

Мелинда се намръщи.

— Защо?

— Защото жените пилоти на десантни изстребителни се броят на пръсти — каза той. — Има голяма вероятност летците, които ще привлечем, да ги познават, най-малкото по име.

— Не мога ли да мина за специален пратеник на Командването? — попита Мелинда. — Или на парламента? Специалист по отвличанията или нещо подобно?

— Тогава ще трябва да обяснявам защо летя на изстребител без втори пилот — отговори Куин. — Ще бъде много подозрително.

— Значи като вървим по пътя на елиминирането, излиза, че оставам само аз — заключи Арик и се размърда на стола си.

За момент всички замълчаха.

— Така е — съгласи се Куин. — Кога искате да тръгнем?

— Колкото по-рано, толкова по-добре — каза Арик. — Какво трябва да направим най-напред?

— Най-напред ще се върнем на Земята. Трябва да се свържа с един приятел от Командването. Сигурно ще ми зачисли някой мухлясал „Каунтърпънч“ и ще ме назначи командир на ескадрила бездействияци „Аксхед“.

— Чудесно — каза Арик. — Ами звездолетът майка?

— Това не е проблем — успокои го Кавана. — Има няколко стари звездолета, извадени от състава на действащия флот и преустроени за граждански нужди. Предполагам, че ще тръгнете от Доркас, нали? Там ще ви ги покажа.

— Правилно — потвърди Куин. — Ще ни трябват и някои други неща... ще направя списък. Вярвам, че ще можете да ми ги изпратите чрез гарнизона на Мироопазващите сили в Доркас.

— А може и до мен — предложи Мелинда. — Аз ще отида направо на Доркас да подготвя всичко. Така ще можете да тръгнете веднага щом пристигнеш с изстребителите.

— Това ще ни спести време — съгласи се Куин и се изправи. — Много добре. Значи ще направим така. А сега, с ваше разрешение, отивам да се заема със списъка.

— Мога ли и аз да помогна с нещо? — попита Арик.

Куин поклати глава.

— Просто бъдете готов за тръгване. Аз ще се обадя.

И излезе.

— Е — наруши настъпилата тишина Мелинда. — Сега да помислим как да упражним политически натиск върху парламента.

Кавана кимна, огледа децата си и се зачуди що за разнообразни личности бяха създали със Сара. Арик — тих и разсъдлив, майстор на словото, но без нагласа за физическа дейност. Фелиан — три години по-малък, вечно борещ се да се освободи от академичния авторитет на Арик, но като дете непрекъснато го защитаваше от побойниците в училищния двор. Мелинда — по средата между двамата, както по възраст, така и по способности, специалист в областта на хирургията, но притежаваща и много от способностите на Арик да използва думите като оръжие... най-често в своя вреда.

Фелиан беше напуснал дома, за да постъпи в Мироопазващите сили. И Мелинда беше напуснала семейството и се беше отдала на по-малко рискованата, но все пак скитническа професия на консултант по планиране на хирургически операции. Само Арик продължи сигурния и познат семеен бизнес.

А сега той изпращаше Арик в неизвестността.

Мелинда се изправи и каза:

— Ще отида да видя докъде е стигнал Куин със списъка. Може би ще мога да помогна с нещо. Нали ще се обадите преди да тръгнете?

— Разбира се — увери я Арик.

— До скоро. — Мелинда се усмихна на баща си и излезе.

— И така — каза Арик и вдигна вежди, — вярвам, че си впечатлен от иронията на всичко това не по-малко от мен.

— Не трябва да отиваш, Арик — каза Кавана. — Все ще успеем да скалъпим някоя история, с която да обясним защо едно изкопаемо като мен участва в подобна акция. Още по-добре ще е, ако можем да изпратим Колчин или Хил.

Арик поклати глава.

— Както вече каза, татко, това е семейна работа. Пък и не можем да разкажем на Хил или на някой друг за нашата задача. Ако нарушим разпоредбите за опазване на служебна тайна, Вандайвър ще набучи главата ти на кол.

— Готов съм да поема риска.

— Аз пък не съм — усмихна се криво Арик. — Освен това помисли за физиономията на Фелиан, когато види своя брат домашар, дошъл да го освободи. — Усмивката му помръкна. — И което е по-важно, там трябва да има някой, който да не изпуска от очи Куин. И който може да го спре, ако положението стане напечено.

— Дано успееш — каза Кавана и въздъхна. — Куин смята, че неговите задължения се отнасят не само до сигурността на корпорацията, а и до цялото семейство. И приема тези си отговорности много сериозно.

— И все пак ще трябва да се съгласи, че неговите задължения не се отнасят до такива адски глупави действия като това, което сме замислили.

Кавана кимна и почувства, че гърдите го стягат. Вече започваше да разбира колко мащабна е планираната операция... и с това започнаха, да идват съмненията и страховете. Замисленото граничеше с предателство.

— Арик...

— Нямаме избор, татко — тихо каза Арик. — Ако искаме да върнем Фелиан, няма друг начин. И ти го знаеш много добре. И аз го зная. И Куин и Мелинда го знаят. Всъщност аз съм готов да се обзаложа, че и Рудзински го знае. Но рискът е наш.

— Само че не засяга само нас — тихо му напомни Кавана. — В него са включени шестте „Аксхед“ на Куин. И дванадесетимата мъже в тях. Но истинската опасност ни показва адмирал Рудзински в края на срещата. Ако допуснем извънземните да открият пътя до Общността, ще станем причина за смъртта на милиони хора.

— Не! — възрази категорично Арик. — Не можеш да поемеш вината за това върху себе си. Всеки ден хиляди кораби пристигат и заминават от Общността и всеки остава тахионна следа. Извънземните могат да ни открият и без нашия звездолет майка и половин дузината изтребители. Ако сме предпазливи и пуснем няколко статични бомби, за Общността няма да има никаква реална заплаха.

— Ще ми се да вярвам, че си прав — каза Кавана.

— И на мен. — Арик пое дълбоко дъх. — Радвам се, че си поговорихме, татко. А сега смятам, че е най-добре да се прибера в каютата и да се приготвя за тръгване.

— Нали ще се обадиш преди да тръгнете?

— Мелинда ще ме убие, ако не се обадя — каза кисело Арик. — Не се безпокой, ще се обадя.

Той се спря на вратата, обърна се и подхвърли през рамо:

— Между впрочем забеляза ли как ги нарече днес Вандайвър?

Гласът му прозвуча необичайно.

— Забелязах — каза Кавана. — Завоеватели.

Арик кимна.

— Звучи така, сякаш приема онази мрачанска легенда на сериозно.

— Легендите често се основават на факти.

— Прав си. Може би си заслужава да изпратим някого на територията на Мрач да я проучи. Е, аз ще вървя.

Той излезе и затвори вратата.

— Да, наистина — промърмори Кавана в празната стая. — Може би наистина си заслужава.

За момент остана неподвижен на стола, заслушан в притъпения шум на кораба. После се размърда и погледна дисплея. Трябваше да намери звездолет майка. А след това да поръча нещата от списъка на Куин.

А после може би щеше да отиде и до Мрач. Да чуе на място легендата за завоевателите.

8.

Фелиан се събуди и надуши в килията нови миризми. Отвори очи. Върху плота от обръщания се панел в стената, през който предния ден му бяха подали спасителната чанта, имаше поднос с шест прилични на големи парчета жълто-кафяво тесто полусфери с набучени в тях ярко оцветени ядки. Общият ефект беше на празнично лакомство, приготвено от деца далтонисти. Закуска. Не беше сигурен, че първото нещо, което желае да види след събуждане, е точно това. Но запасът му от хранителни блокчета бързо се стопяваше, а той искаше да му останат поне за първите два дни, когато щеше да направи опит за бягство. Пък и в края на краищата при приемането в Мироопазващите сили му бяха обещали нови и необичайни преживявания.

Оставеният на подноса прибор за хранене му предлагаше първото такова преживяване. Основната част представляваше полуеластична лъжица с притисната с пружина пръчица на обратната страна — нещо средно между щипци и използваните в Китай пръчици за хранене. Фелиан реши, че този прибор навярно е пригоден за ръцете на извънземните с допълнителния им палец, но е неудобен за човешката ръка. Беше от някакъв мек, каучукообразен материал. Той се отказа от приличния на китайски пръчици детайл и го изви настрана.

Този първи опит на извънземните да приготвят човешка храна имаше скромнен успех. Само едно от шестте ястия имаше наистина добър вкус. Останалите можеха да се оценят от горе-долу, през почти безвкусни, до приличащото на дървени въглища печено на майка му, когато той забравяше да изключи фурната. Фелиан обаче изяде всичко с изключение на последното. Започна от най-доброто и продължи в низходящ ред. Щеше да е интересно да разбере дали наблюдаващите го извънземни ще обърнат внимание на този ред и за следващото хранене съответно ще коригират менюто. Много се надяваше да стане така.

Тримата следователи пристигнаха, когато почти беше свършил със закуската. Този път той видя скритата врата, през която влязоха — беше между две подпори, почти незабележима.

— Здравей, Кавв-ана — поздрави Свв-селик. — Ти добре?

— Сравнително добре — отговори Фелиан, остави лъжицата-пръчица на подноса и изпи последната глътка вода от шишето. Знанията на Свв-селик по английски, изглежда, се подобряваха, макар и не толкова бързо, колкото можеше да се очаква от същество, екипирано с извънземна версия на „майндлинк“^[1]. Или бяха затруднени с дешифрирането на данните в компютъра на комодор Даями, или техните транслаторни програми не бяха толкова свършени, като тези на Мироопазващите сили. Фелиан се надяваше да е последното. Щеше да е добре, ако поне в една област човечеството е по-напред от тях. — А вие?

— И ние добре. — Свв-селик се размърда и най-ниският от тримата — Трр-гилаг, ако Фелиан не грешеше — пристъпи напред. Държеше нещо, което приличаше на сгънат гащеризон. Отвори обръщания се панел и го пусна в килията. Фелиан внимателно наблюдаваше операцията, броеше секундите и се опитваше да прецени дали ще има време да скочи и да го хване за китката, преди извънземният да я дръпне. Нямахше да стане.

— Ти облече това — каза Свв-селик, когато Трр-гилаг затвори панела.

Фелиан отиде до дрехата и я вдигна. Беше гащеризон, направен от същата материя като предишния, но с твърди и малко по-дебели пръстени около лактите, китките, по средата на бедрата и глезените. Пръстени имаше и около гърдите и кръста. По предницата, гърба и ръкавите в материала бяха втъкани множество малки блестящи дискове.

— Какво е това? — попита той.

— Дреха — отговори Свв-селик. — Ти излиза навън.

Фелиан се намръщи.

— Навън? Извън голямата зала ли? — попита той.

Свв-селик като че ли размисляше или пък очакваше да чуе превода.

— Ти има нужда навън. Ние отива навън.

— Слушам, сър — промърмори Фелиан, свали старите си дрехи и облече новите. Пръстените не бяха много тежки и, изглежда, нямаше да пречат на движенията му.

— Ето — каза той и закопча катарамата на колана. — Готов съм.

— Ти няма отделяш нас — предупреди го Свв-селик, когато Трр-гилаг отиде до вратата и я отвори. — Отделиш — наказан.

— Ясно — съгласи се Фелиан. Значи затова бяха пръстените. Някакъв механизъм, който да го ограничава. При съществуващите обстоятелства тази предпазна мярка беше съвсем разумна.

За съжаление, той не можеше да се задоволи само с това заключение. По време на разходката трябваше да разбере как точно действа този механизъм. Надяваше се, че няма да му причини силна болка.

Третият следовател, Нзз-ооназ, остана назад, а Свв-селик и Трр-гилаг тръгнаха от двете му страни. Очевидно Нзз-ооназ имаше задачата при нужда да включи устройството. Значи когато решише да побегне, трябваше най-напред да се отърве от него.

Пресякоха залата и отидоха до вратата. Свв-селик направи нещо на една от конзолите до нея и тя се отвори. За първи път от две седмици Фелиан излизаше навън.

Времето беше почти същото, както при пристигането им: синьо небе и бели облаци, хладно, но не неприятно, лек ветрец. В далечния край на космодрума имаше малък кораб, приблизително колкото куриерските кораби на Мироопазващите сили. Около него работеха няколко извънземни. Строежът на втория комплекс беше доста напреднал — бяха се появили още два ниски, прилични на ракетни силози купола.

В центъра на триъгълника, очертан от трите купола, също имаше нещо ново. Малка пирамида, висока може би три метра, блестяща, бяла, с десетина неравномерно разпръснати върху горната половина тъмни петна.

— Добре?

Фелиан погледна Свв-селик и се помъчи да разгадае едносричната фраза на извънземния. После се досети. Нали им беше казал, че за да оцелеят, хората имат нужда от слънчева светлина.

— Да, ще помогне — кимна той, разкопча яката на гащеризона си и обърна лице към слънцето. — Макар че с това облекло ползата не

е толкова голяма. Малка е откритата площ на тялото. Ефектът ще се прояви много по-бързо, ако мога да сваля тази дреха.

Езикът на Свв-селик изскочи от устата му.

— Не може!

— Добре. — Фелиан вдигна рамене. — Просто казах. — Той пое дълбоко дъх и протегна ръце. — Може ли да потичам малко? Хората имат нужда и от упражнения.

Езикът отново изскочи.

— Ти не отделя нас!

— Тогава не може ли поне да походим? — настоя Фелиан и посочи към гората, приблизително на шест градуса вляво от куполите и пирамидата. — Бих искал да видя онези дървета.

Настъпи обичайната пауза, докато пристигне преводът, и още малко, докато Свв-селик и Трр-гилаг вземат решение.

— Ние отива заедно — отговори най-после Свв-селик. — Ти не отделя ние.

Тръгнаха към дърветата по червената пепел около комплекса — при всяка стъпка вдигаха малки облачета прах. Трр-гилаг и Свв-селик стояха от двете му страни, а Нзз-ооназ продължаваше да ги следва отзад.

— Ти... Трр-гилаг? — попита Фелиан. По-ниският извънземен го погледна.

— Говори!

— Защо никога не разговаряш с мен?

Приличната на тирбушон опашка на Трр-гилаг леко се повдигна.

— Не разбира.

— Никога не разговаряш с мен — повтори Фелиан, погледна към куполите и пирамидата и съвсем леко се насочи натам. — И Нзз-ооназ не разговаря. Винаги говори само Свв-селик. Вие двамата защо не говорите?

Трр-гилаг погледна покрай него към Свв-селик.

— Тоо'рр права.

— Какво е тоо'рр? — попита Фелиан.

— Свв-селик тоо'рр — отговори Трр-гилаг.

Свв-селик тоо'рр? Дали „тоо'рр“ беше фамилно име? Или титла? Военен чин? А може би каста?

— Не разбирам — каза Фелиан и се отклони още мъничко към набелязаната цел. — Свв-селик да не е случайно експерт по разпитване на хуманоиди и така нататък?

— Не разбира.

— Да не е специалист по разговори с чуждозем... как наричате вие себе си?

Последва нова пауза, ново кратко съвещание между двамата извънземни.

— Ние зхиррзхианци — отговори най-сетне Свв-селик.

Фелиан реши да провери. Имената им не бяха трудни за произнасяне, макар че думите предизвикваха неприятно трептене на езика му.

— Значи Свв-селик е специалист по водене на разговори с незхиррзхианци? — каза той.

Неочаквано Свв-селик сграбчи рамото му и викна:

— Не ходи там!

— Какво? — Фелиан се намръщи и спря.

— Не ходи там! — повтори Свв-селик. Езикът му изскочи и той посочи куполите и пирамидата, към които се беше отклонил Фелиан.

— Какво искаш да кажеш с това „не ходи там“? — попита Фелиан. Значи предположението му се бе оказало вярно: куполите и пирамидите бяха нещо важно. — Искам само да разгледам дърветата.

— Ние ходи там! — отвърна Свв-селик и посочи с език група дървета доста встрани от куполите.

— Ама аз искам да видя ей онези — настоя Фелиан и посочи към куполите. Номерът не мина. Трябваше да опита с неподчинение. Ако и то не помогнеше, поне щеше да му даде възможност да провери как действа охраната зад него. Надяваше се, че когато са назначили Нзз-ооназ, не са надценили човешката физика. — Аз отивам, пък вие — както щете. Ваша воля.

И тръгна към дърветата. С крайчеца на окото си наблюдаваше Нзз-ооназ. Зхиррзхианецът вдигна цъка към него и Фелиан видя между пръстите му малък черен прибор. Средство за поддържане в подчинение или по-просто казано — оръжие.

— Не ходи там! — отново го предупреди Свв-селик.

— Не се безпокой, няма да избягам — извика през рамо Фелиан. — Къде мога да отида? Само ще погледна онези дървета отблизо.

— Не ходи там! — викна още по-настойчиво Свв-селик и в гласа му прозвуча заплаха.

Фелиан не обърна внимание на предупреждението. Нзз-ооназ все още държеше насочена към него джаджата си, но засега, изглежда, още нищо не беше се случило. Фелиан стисна зъби и направи още една крачка. Питаше се дали ще е инжекция, или електрошок. Каквото и да беше, искаше му се по-скоро да се случи. Направи втора крачка...

— Нзз-ооназ: казар! — извика Свв-селик.

Наистина беше болезнено, но по нито един от начините, очаквани от Фелиан. Над раменете му се чу слабо бръмчене, внезапно нещо го дръпна за краката и той зари лице в прахта.

Усещаше до бузата си стеблата на приличните на трева растения. Опита се да си поеме дъх. Значи това бяха измислили! Никакви рискови хапчета, никакви потенциално опасни електроди — само няколко стратегически разположени електромагнита, предназначени напълно да го обездвижат. Просто, елегантно и много безопасно, при условие че не си счупиш врата при падането. Внимателно, стараяйки се усилието, което полага, да не проличи, той се опита да провери силата на магнитите.

Но беше късно — бръмченето зад него спря и той почувства, че може да се движи. Опря ръце о земята и се изправи.

— Ти не ходи там! — посъветва го Свв-селик.

— Разбрах — съгласи се Фелиан и потри ударената си буза и брадичката си. — Знаехте, че нямаше да направя нищо. Просто исках да видя дърветата.

— Защо ходи там? — попита Свв-селик.

— Защото съм любопитен — отвърна Фелиан. — Ние хората сме любопитни същества. Това може би е най-отличителната ни черта.

Свв-селик изплезил език към куполите и заяви категорично:

— Любопитство не добър.

Фелиан погледна. На всеки от трите купола се отвори по една триъгълна врата и се появиха трима зхиррзхианци. Държаха някакви дълги сиви тояги с правоъгълно дуло и много малки, но остри на вид ръбове около единия край.

И трите тояги бяха насочени към Фелиан.

— Ти не ходи там! — предупреди го за пореден път Свв-селик.

— Престани де! Повтаряш се — изръмжа Фелиан. Дълбоко в дулата блестеше някаква зловеца светлина. А може би си въобразяваше? Но бе постигнал своето. — Добре. Ще отидем да разгледаме другите дървета.

Фелиан се надяваше, че ще има възможност да разгледа усмирителната си риза по-подробно, но зхиррзхианците не бяха толкова наивни, че да го оставят сам по-дълго, отколкото смятаха за разумно. След кратката разходка го придружиха до килията и щом влезе вътре, Свв-селик му заповяда да я свали. Фелиан изпълни нареждането, обръщаният се панел се отвори и той подаде дрехата. Извънземните я взеха и излязоха от залата.

Фелиан облече стария си гащеризон и се опита да осмисли видяното. Засега беше ясно, че трите купола са караулни помещения, а не силози, както беше предположил в началото. Освен това от тяхното разположение ставаше ясно, че пазят бялата пирамида.

Оставаше му да разбере защо я пазят.

Беше прекалено малка, за да е жилищен дом за някой с ръста на зхиррзхианците. Възможно ли бе да е гробница? Но размерите ѝ бяха малки и за гробница на зхиррзхианец, пък и нямаше никакъв смисъл една гробница да се охранява така. Паметник? И в този случай не беше необходима толкова силна охрана.

Но пък те бяха извънземни. Нямаше никаква гаранция, че мислят или постъпват като хората. И никаква гаранция, че той ще може да разбере техните съображения и мотиви.

Отпъди тази мисъл от ума си. Те бяха жестоки, хладнокръвни убийци. Но го бяха довели тук, бяха му дали храна и дрехи и правеха, както изглежда, всичко, за да остане жив. Каквито и капризи да криеше тяхната извънземна психика и култура, той щеше да разбере какво представляват.

В периферното му зрение нещо трепна. Фелиан се обърна, но, както винаги, беше много бавен и не видя нищо. Отвъд стъклената стена на клетката един техник зхиррзхианец, привлечен от неговото движение, погледна към него. Фелиан отвърна на погледа, извънземният обърна гръб и продължи работата си.

И така: какво представляваше пирамидата? Ако не беше паметник, дали не беше някаква техника? Например приемопредавател за тяхната светкавична комуникационна система? Или нещо още по-тайно? Например терминал за излъчване на енергия?

Но ако бе така, защо не беше по-висока? И защо не бе в някаква сграда или екран, която да я предпазва от атмосферни влияния? Той знаеше, че опитите за излъчване на енергия, провеждани в Общността, са много чувствителни на атмосферни условия. Освен ако самата пирамидална форма не представляваше такъв защитен екран.

Фелиан поклати глава. Глупаво беше да хаби толкова много умствена енергия за тази пирамида. Тя можеше да е всичко — от планетарен комуникационен радиофар до контролна станция за управление на въздушния трафик. Би могла да е зхиррзхиански еквивалент на музикалната система „торус“, захранван с вятърна енергия компютър, произведение на изкуството, поръчано от правителството...

Или оръжие.

Фелиан погледна към зхиррзхианците, работещи при конзолите, и внезапно устата му пресъхна. Какво всъщност излизаше? Че има работа с неизвестен охраняван обект по средата на зхиррзхианската база. База без никакви видими признаци за наличие на ракети земя-космос или земя-въздух.

Отиде до леглото, легна и скръсти ръце на гърдите си. В Академията на Мироопазващите сили бяха провеждали безброй среднощни сесии върху възможните научни и технологически основи на тайнственото оръжие КИОРО. Една от най-интригуващите идеи, която беше чул, се отнасяше за някаква инсталация, построена на база на полеви ефект с два до пет електромагнитни полюса и същия брой резонансно куплирани тахогенератори. Теоретически се доказваше, че ако се приеме полето за независещо от никаква друга материя, на определени пресечни точки на неговите контури ще се получи радиационна каскада.

Възможно ли бе зхиррзхианците да имат своя версия на КИОРО? Възможно ли бе бялата пирамида да е един от неговите полюси?

„Добре, Кавана, успокой се. Първият въпрос, на който трябва да си отговориш, е дали това място е предна военна база, или колония на голям зхиррзхиански свят? Навярно те не биха си правили труда да

създадат КИОРО на някой стар свят, на който са кацнали пътьом. Вторият въпрос е дали тази пирамида е единствена, или наоколо има още много такива? Третият въпрос — дали пирамидата е неподвижна, или има механизми за транспортиране и насочване?“

Добри въпроси, всичките до един. Проблемът беше, че не можеше да намери отговор на нито един.

Отвъд стъклената стена двама от зхиррзхианците разговаряха. Фелиан ги загледа. Щеше му се Арик да е тук. Той, Фелиан, се отличаваше в семейството с физическата си сила. Арик, за разлика от него, беше много добър в словесните изяви. Много пъти Фелиан с тайно страхопочитание беше наблюдавал как Арик хитро измъква информация от баща им, макар старецът категорично да бе заявил, че няма да им каже нищо.

Фелиан винаги се беше възхищавал на тази способност на Арик. Възхищавал и едновременно с това завиждал, макар че грижливо беше скривал тази завист от брат си. През младежките им години Арик просто щеше да използва срещу него арсенала си от словесни обиди — спорт, в който беше достигнал завидни умения. Когато и двамата станаха зрели мъже, тези закачки престанаха.

Сега Фелиан искаше да може да каже нещо, но вероятно вече беше много късно.

Той тихо изруга. Мисли като тази не можеха да му помогнат. Не беше майстор на словото. Значи трябваше да се измъкне, без да прибегва до него. Имаше ум и мускули. Време беше да започне да ги използва.

Първата крачка в тази насока беше да проучи всеки сантиметър от килията си. Всеки квадратен сантиметър и всеки ход на своите похитители.

[1] Букв. „мозъчна връзка“. — Б.пр. ↑

9.

... Тясната гранпарранска улица беше невероятно оживена и шумна. Стотици пешеходци в груби пъстроцветни дрехи се блъскаха един в друг, влизаха и излизаха от пресечките. Потокът течеше безразборно ту напред, ту назад. Хората се спираха само за да разгледат изложените по витрините стоки или да поздравят срещнат приятел или съсед. Какофонията от викове и водени на висок глас разговори на три различни езика направо му пукаше тъпанчетата, а екзотичните миризми го караха да киха.

— Още колко остава? — попита Арик.

— Не зная — отговори през рамо Куин. При звука на английската реч няколко души се обърнаха и Арик с безпокойство забеляза, че изражението им не е дружелюбно. — Системата за номериране тук не е много ясна.

Прозвуча смразяващ кръвта писък и Арик инстинктивно се наведе. Над живата мрежа пълзящи растения, покриваща целия град, профуча ято големи колкото маймуни громи.

— Какво ще кажеш за мрежата? — попита Арик. Вървеше възможно по-близо до Куин, за да не трябва да вика. — Усеца ли, или не?

— Разбира се, че не усеца — заяви категорично Куин. — Парра е растение, а растенията нямат сетива.

— Не съм много сигурен — каза Арик и погледна неспокойно мрежата. Не си спомняше дали това растение няма слухови рецептори. — На мен ми се струва, че това тук възприема ставащото около него.

— Същото прави и слънчогледът, ако имате предвид външната проява — отвърна Куин. — Има много растения, които, ако бъдат убодени или порязани, реагират с химически промени. Никой обаче не твърди, че имат сетива.

— С тази разлика, че когато растението е поразено от природни сили, например гръмотевица, тази реакция не настъпва — възрази Арик. — Химикалите във външния слой не се променят и громите не

пощуряват. Растението реагира по този начин само когато някой се опита да го нарани.

— Възможно е това да е реакция, предизвикана от метала на режещия инструмент — отвърна Куин. — Или да се дължи на шума и движението. Никой досега не изказвал предположение за съществуването дори на нервна система, камо ли на сетива.

Над тях профуча друго ято громи, ноктите им пробиха в мрежата малки дупки, през които нахлу свеж въздух и слънчеви лъчи. Паррата, изглежда, се нуждаеше от тези дупки и от богатата на минерали телесна мазнина, която лапите на громите оставяха върху тях. В замяна громите ядяха големите червени пъпки, растящи сякаш специално за тях.

Само за тях. Всички други същества, които опитваха да хапнат от пълзящото растение, моментално се разбягваха, защото се появяваха разярените громи. Дали това се дължеше на химически промени в червените пъпки, пораждащи у тях панически страх, беше въпрос, все още предизвикващ сред академичните среди толкова бурни дебати, колкото и въпросът за съществуване на възприятия в парра.

За живеещите тук, разбира се, въпросът съвсем не беше академичен.

— Ето я нашата улица — каза Куин и прекъсна размишленията на Арик. — Къщата на Бокамба трябва да е в края.

— Аз съм плътно зад теб — увери го Арик. Това беше най-лесният начин за придвижване сред човешкия поток в тясната уличка.

Подир пет крачки Куин неочаквано спря и Арик едва не се блъсна в него.

— Какво...

Не довърши въпроса си. На десет метра пред тях четирима млади и яки наглед мъже се придвижваха от краищата към средата на улицата с явното намерение да им препречат пътя. Четирима заплашително смръщени мъже.

— Ох-хо — промърмори Арик.

— Преценката ви е съвсем правилна — промърмори Куин. — Хайде да се върнем на главната улица и да се опитаме да минем от другата страна.

Арик се обърна. Зад тях идваха още трима такива мъже.

— Късно е — каза той. — Мисля, че е време да извикаме помощ.

— Ползването на телефона не е най-добрата идея — отбеляза Куин. — Полицията няма да успее да дойде навреме. Ако изобщо дойде.

Арик преглътна тежко. Преди да се приземят Куин го беше предупредил, че народът на Гранпарра не обича нито Севкоорд, нито неговите поданици. Започваше да изглежда, че това е малко меко казано.

— И какво ще правим?

Куин едва забележимо вдигна рамене.

— Нека по-напред да разберем какво искат.

И тръгна към четиримата, които вече бяха препречили улицата пред тях.

— Здравейте — кимна Куин. — Прекрасен ден, нали?

Двамата в средата се спогледаха, но не последва никаква друга реакция. Куин продължи да върви напред, насочвайки се към пролуката между тях. Другите двама обаче я запушиха. Куин спря и каза:

— Дали двамата с приятеля ми бихме могли да минем? Имаме уговорена среща.

— Севкоорд! — каза на английски един от мъжете. — Вярно е, нали? Вие сте от Севкоорд.

— Защо питаш? — отговори Куин на въпроса с въпрос.

Един от мъжете се изплю.

— От Севкоорд сте. Не отричай.

— Не отричам — отвърна Куин. — Само искам да зная вас какво ви засяга.

Един от мъжете изръмжа нещо на някакъв напевен език. Арик се премести малко встрани — не искаше да се отдалечава много от Куин, но не искаше и да му пречи, ако се стигнеше до бой. Погледна назад към тримата, които им препречваха пътя за отстъпление. Единствената му надежда беше, че в Академията отделят достатъчно време да подготвят елитните летци „копърхед“ за ръкопашен бой.

Четиримата пристъпиха напред със стиснати юмруци. Куин зае защитна стойка и леко се извъртя, за да е обърнат към нападателите с дясната си страна. Арик бе виждал Колчин да застава в същата стъпка при спаринг тренировки...

— Савва! — изрева един нов глас.

Арик погледна зад младежите. В края на улицата, със скръстени на гърдите ръце, стоеше мъж на средна възраст.

— Какво правите тук? — попита той.

Един от младежите изръмжа нещо през рамо. Мъжът му отвърна гневно, подсилвайки забележката си с размахване на пръст. За минута-две размяната на предупреждения продължи, гласовете звучаха все по-силно, но по жестовете и погледите Арик разбра, че по-възрастният мъж печели. Накрая младежът избълва една последна ругатня и с нежелание се оттегли от пътя им. Пулсът на Арик се нормализира. Двамата с Куин минаха между намръщените младежи и спряха до мъжа на средна възраст.

— Значи дойдохте — каза той и погледна Куин с изражение, съчетаващо смесица от любопитство, гостоприемство и отвращение. — Не бях много сигурен.

— Толкова малко ли значи думата ми днес? — попита Куин.

Мъжът се усмихна кисело и отвращението му сякаш изчезна.

— Такова е мнението на Андерс за твоята дума. Моите извинения. — Той погледна Арик. — А този, доколкото разбирам, е другият, за когото спомена Андерс.

— Да — потвърди Куин. — Това е Арик Кавана, син на моя работодател. Господин Кавана, запознайте се с командира на резервна ескадрила Инко Бокамба, мой бивш командир в „Копърхед“.

— Какво ще кажете за прочутото гостоприемство на Гранпарра? — попита Бокамба, докато слагаше мед в чая на Арик. — Малко разочароващо, нали?

Арик погледна Куин, но той беше забил замислен поглед в собствената си чаша.

— Виждал съм и по-топли посрещания — призна Арик. — Останах с впечатление, че причината за това не е, че не сме местни жители.

За момент Бокамба втренчи очи в него, после каза:

— Вие сте от Севкоорд. Гранпарранците изпитват стара и дълбока неприязън към народите на Севкоорд.

— И Севкоорд, и Гранпарра са равноправни членове на Общността — каза Арик.

— Само че гранпарранците не са разположили платформи с оръжия над Земята, нито над страните от Севкоорд — криво се усмихна Бокамба.

Арик се намръщи.

— Платформата „Мирмидон“ е предназначена да ги защитава.

— Така ли? — попита Бокамба. — Или беше поставена за предупреждение, когато Гранпарра беше разгромена?

Куин се размърда.

— Не сме дошли да говорим за политика, Инко.

— Той трябва да го чуе, Адам — каза Бокамба. — Той е син на привилегирован баща и вярва в идеи, създадени от синове на привилегировани родители.

— Не съм син на привилегировани родители — възрази Арик. — Баща ми получи лордска титла преди шест години, когато напусна парламента.

— Не говоря за титли и рангове — каза Бокамба. — Имам предвид твоето поданство. Севкоорд. Оттам произтичат твоите привилегии.

— Народът на Севкоорд е постигнал всичко с упорит труд, командир Бокамба — отвърна Арик. — А от неговите успехи се ползват всички народи на Общността.

— Бъди така добър да не ми изнасяш лекции по очевидни истини — сръза го студено Бокамба. — Въпреки технологическите ограничения, наложени ни от парра, ние не сме високомерни диваци. Разбира се, народите на страните от Севкоорд са работили упорито и са постигнали големи успехи. Но тяхното време отмина.

— Не зная как можеш да говориш така — отвърна Арик. — Защо Севкоорд да няма също толкова право да оцелее, колкото да речем Сентори?

— Не говоря за оцеляване — възрази Бокамба. — Говоря за неестествено разпростиране на господство. Всички империи имат определена продължителност на живот, Кавана, след което тяхната роля в историята свършва. Римската империя е стигнала до разцвет и после е западнала. Същото е станало и с господството на монголците, англичаните, Съветите и американците. Японската Хегемония и панарабският Халифат — и те са минали по този път. Остана само империята на Севкоорд. И тя трябва да си отиде.

— Само че Севкоорд не е империя — настоя Арик. — Господството на Севкоорд не е по-голямо от това на която и да е друга страна членка на Общността.

Бокамба поклати глава.

— Ти гледаш на въпроса като гражданин на тази страна, Кавана. Никоя империя не изглежда деспотична за собствените си поданици. На книга може би всички страни членки на Общността са равноправни, но в действителност Севкоорд доминира във всичко, което казва и върши. Севкоорд командва Мироопазващите сили, парламентът на Севкоорд кове закони и ги налага, администрацията на канцлера на Севкоорд диктува разпоредбите за търговия и бизнес в Общността и дори в нехуманоидните светове. — Той махна с ръка. — Видя как живеят гранпарранците. Кажете ми защо сме тук?

Арик отпи от чашата си и се опита да си спомни какво беше учил в колежа за този малък свят. След като няколко страни се бяха запознали с Гранпарра и бяха решили, че не си струва труда да се усвоява, Мексико беше изявила желание да изгради колония. Бяха избрали остров Порто Симоне — мястото, където пълзящото растение парра беше задушило по-голяма част от смъртоносната растителност на планетата. Колонията се беше борила за съществуване няколко години преди окончателно да се откаже. През следващите двадесет години мястото беше запустяло, докато съгласно програмата за осигуряване със собствен имот на безимотните от Земята не бе пристигнало сегашното население.

— Тук сте, защото искахте да имате собствен свят — каза той. — И защото искахте да не можете да бъдете покорени.

Бокамба тъжно се усмихна.

— Да, това е причината, поради която дойдоха мнозина. Но не и причината, поради която бяхме изпратени тук.

— Не разбирам.

— Не разбираш какво се е случило преди двадесет и пет години? — учуди се Бокамба. — Тук, само на тридесет светлинни години от Земята?

Арик се намръщи. Досещаше се накъде бие Бокамба.

— Натъкнали сме се на икроманците.

— Точно така — кимна Бокамба. — И Севкоорд видя в тях най-голямата заплаха за човечеството след паволианците. И затова... —

той махна с ръка, — затова ни докараха тук. Да си създадат извинение за разполагане на мироопазващи сили в нашия свят. И да създадат мишена за икроманците.

Арик погледна към Куин. Той вдигна рамене. Очевидно двамата с Бокамба бяха разисквали този въпрос и преди.

— Според мен добре стана, че икроманците не обърнаха внимание на това — каза той. — Но ми се струва, че ти виждаш в съществуващото положение малко повече злонамереност, отколкото е в действителност.

— Нима? — възкликна Бокамба. — Нима е съвпадение, че реколонизацията на Гранпарра започна, когато отношенията на Общността с икроманската Йерархия бяха най-обтегнати? Или докарването на платформата „Мирмидон“, което беше представено като защита от евентуални нападения на икроманците? Съвпадение ли е, че след като разоръжаването свърши и бяха създадени охранявани зони, на нито един гражданин на Севкоорд не се разрешаваше да пътува до Гранпарра?

— Не забравяй, че на „Мирмидон“ работеха мнозина граждани на Севкоорд — напомни тихо Куин. — И взеха участие в умиротворяването на Икрома.

— Хората на Севкоорд си мислят, че са вълци — изръмжа Бокамба. — И нямат никакво намерение да играят ролята на примамка.

— Много скоро вероятно ще бъдат и едното, и другото — каза Арик.

Бокамба го погледна и чертите на лицето му се смекчиха.

— Прав си — промълви той. — Завоевателите! Изглежда, за първи път смъртта няма да пощади никого.

Той промълви нещо под нос, отпи от чашата си и за момент сякаш се пренесе в миналото. После пое дълбоко дъх и се върна към действителността.

— В съобщението на Андерс се казва, че се нуждаете от помощта ми, Адам. С какво мога да ви помогна?

— Според Андерс ти все още имаш един годин изтребител „Каунтърпънч“ — каза Куин. — Бих желал да го наема.

— Да го наемеш? Сега? И кой ще лети с него?

Един мускул на лицето на Куин нервно трепна.

— Аз.

Бокамба вдигна вежди.

— Ти? Е, значи правилно прогоних Савва и неговите побойници.
— Той погледна Арик. — И каква точно е тази мисия, заради която Адам Куин отново ще влезе в пилотската кабина?

Арик пое дълбоко дъх. По пътя от Земята си беше подготвил речта, използвайки всички известни му тънкости на езика и методи за убеждаване. Сега погледна Бокамба и разбра, че напразно си е губил времето.

— Брат ми беше капитан на „Киншаса“ — каза Арик. — Предполагаме, че е пленен от завоевателите. Искаме да го намерим и да го върнем.

Бокамба погледна Куин, после пак се взря в Арик.

— Имате ли някакви доказателства?

— Само косвени — призна Арик. — Нищо достатъчно сигурно, за да се изпратят редовни сили.

Бокамба наведе глава над чашата си, после попита Куин:

— Сам ли смяташ да отидеш?

— Възнамерявам да ангажирам половин ескадрила изстребители „Аксхед“ — отвърна Куин. — Бащата на господин Кавана ще осигури звездолет майка за дълбокия Космос.

— И как ще наемеш тези изстребители?

— Ще подправя някоя и друга заповед — каза спокойно Куин. — Надявам се ти да ми съобщиш номерата на някои военновъздушни подразделения — за предпочитане такива, които засега не са мобилизирани. Ако мога да хвърля едно око на техните заповеди, все ще мога да скалъпя повече или по-малко приемлив код за назначение.

— Номера мога да ти дам — каза Бокамба. — Но това няма да ти помогне. Дори и в кризисна ситуация като сегашната всички пристигащи заповеди се проверяват. Ти не си действащ летец... не си дори и резервен. Ще те открият още при първата проверка.

Куин погледна към Арик.

— Тогава сами ще се оправяме. При условие че ми заемеш твоя изстребител.

Бокамба стисна зъби и загледа чашата си. Арик слушаше приглушените звуци от града и безуспешно се опитваше да разчете лицето на домакина. Дори самото им присъствие тук и разговорът криеха неприятности за Бокамба и той сигурно го знаеше.

— Хайде да направим една сделка, Адам — каза най-после Бокамба. — Ще ти дам моя „Каунтърпънч“... при условие че ще вземеш летци „копърхед“.

Арик хвърли към Куин недоумяващ поглед и в отговор получи също такъв.

— Оценяваме високо предложението ти... — започна Арик.

— Съгласен ли си, Адам? — попита Бокамба.

— Както каза господин Кавана, ние оценяваме предложението ти — почна бавно Куин. — Но не можем да го приемем.

— Нямате избор — каза Бокамба. — Нямате никакъв шанс да пуснете свои заповеди. Аз имам. Аз съм резервен летец „копърхед“ и ако се опитам да осигуря други летци, ще задействам всички алармени системи отгук до Земята и обратно. Значи или копърхед, или нищо.

— Не мога да приема — повтори Куин и поклати глава. — Това ще тури главата ти на дръвника. Не сме дошли при теб, за да ти сторим такова зло.

На лицето на Бокамба се появи пресилена усмивка.

— Главата ми е вече на дръвника. Ако излезете отгук и не донеса за вас — а аз няма да го направя, — ще имам същите неприятности, както и ако ви заловят. От друга страна, ако успеете и намерите командир Кавана, няма да смеят да пипнат никого от нас. Ще бъдем герои. Следователно в интерес на всички ни е да се въоръжите добре.

Куин го гледаше замислено. После тихо попита:

— Няма ли и нещо друго?

Усмивката на Бокамба изчезна.

— Очаква ни война, Адам. Разбери го. Не някакви малки полицейски акции като умиротворяването на Икрома или вълненията в Бхуртала, или в Джадар. Истинска война срещу силен и опасен враг. Ти беше един от най-добрите летци „копърхед“. Може би дори най-добрият. Срещу враг като завоевателите имаме нужда от най-добрите си летци.

Куин погледна настрана.

— Ти наистина не разбираш защо напуснах.

— Мисля, че разбирам — възрази Бокамба. — И независимо как се отрази на военновъздушните ни сили твоето напускане, аз не те обвинявам. Но някогашните проблеми са отстранени. Според мен, ако

имаш възможност да видиш новите копърхед в действие, сигурно ще се върнеш в пилотската кабина.

Настъпи продължителна тишина.

— Не мога да ти обещаая нищо — каза най-после Куин.

— Не искам да ми обещаваши — увери го Бокамба. — Единственото, което искам от теб, е да ни дадеш още една възможност.

Куин погледна към Арик и каза:

— Ако ни хванат, опитът да привлечем копърхед вместо обикновени летци ще ни създаде огромни неприятности.

— Готов съм да рискувам — заяви Арик и тихо изпусна дълго задържания си дъх. Най-малко от всичко се безпокоеше от официалните неприятности. Шансът да имат няколко от най-добрите летци на Общността не беше за изпускане.

— Добре, Инко — каза Куин. — Приемам условието ти. И ти благодаря.

— Няма нужда да ми благодариши — мрачно се усмихна Бокамба, стана и му стисна ръка. — Каквото и да решиш за копърхед, командир Кавана е от Мироопазващите сили. Правилно е да се опитаме да го върнем. Хайде, ела да те заведа при моя „Каунтърпънч“.

Вратата тихо се отвори.

— Депутат Вандайвър — каза колебливо младият сътрудник.

Джейси Вандайвър раздражено вдигна глава. Този глупак не виждаше ли, че е зает?

— Какво има, Питърс?

— Пристигна съобщение от Торин Лий от Ейвън — каза сътрудникът и му подаде една карта. — Нали наредихте да ви държа в течение.

Вандайвър се намръщи. Какво правеше Лий в Ейвън... А, да. След като Рудзински отстъпи и съобщи събраната от Мироопазващите сили информация на Кавана и неговото семейство, той му беше наредил да ги следи.

— Докладвай! — заповяда Вандайвър.

Питърс пристъпи напред с картата в ръка...

— Не ми давай картата! Докладвай! И кратко!

— Да, сър — запелтечи Питърс и плахо се сви под погледа на Вандайвър. Точно така трябваше да бъде. Вярно, че беше млад и нов, но трябваше да знае, че един депутат от Севкоорд няма време да чете всичко, което получава. Четенето е задължение на сътрудниците.

— Ето, сър — каза Питърс, щом намери търсеното място. — Наскоро след като господин Лий е започнал наблюдението, лорд Стюарт Кавана е напуснал Едо на път за Ейвън. Арик Кавана... това е най-големият син на лорд Кавана...

— Зная кой е Арик — прекъсна го хладно Вандайвър. — Продължавай.

— Да, сър. Арик Кавана е заминал за Земята на борда на един товарен кораб на корпорацията „Кавтроник“. Мястото на пристигане е неизвестно.

— Какво значи това „мястото на пристигане е неизвестно“? — сепна се Вандайвър. — Маршрутът не е ли записан в разписанието на полетите?

— Хм... — Сътрудникът плъзна поглед по съобщението. — Господин Лий не казва нищо. Може би не са излетели през официалния космодрум на Едо. Товарните кораби понякога го правят.

— Или пък Кавана играе много умно — изръмжа Вандайвър. Очевидно Кавана замисляше нещо. Каквото и да беше, то щеше да му създаде неприятности. Вандайвър можеше да предскаже това със затворени очи.

— Изпрати на Лий съобщение! — заповяда той. — Предай му да разбере къде е отишъл този транспортен кораб и да възложи на някого да следи дъщерята! Също и сина! Това семейство винаги е било много сплотено... искам да разбере какво са решили да правят. Лий да се заеме с бащата! Трябва да зная къде ходят и какво вършат. Записа ли?

— Да, сър — отговори Питърс, докато припряно дописваше нареждането. — Нещо друго, сър?

Вандайвър се намръщи. Не знаеше какво е намислил Кавана. Но каквото и да беше, щеше да е много амбициозно. Старият го биваше в тези работи.

— Кажете на Лий хората му да арестуват всеки член от семейство Кавана, който се свърже с медии или журналисти.

Питърс спря по средата на изречението.

— Сър?

— Чу ме добре! — сряза го Вандайвър. — Лий да измисли нещо: да използва името ми, да се позове на силите за сигурност на Общността... всичко, каквото е необходимо. Никой от семейство Кавана не трябва да говори пред журналисти!

— Да, сър — каза Питърс и продължи да пише. — Има ли нещо друго, сър?

За момент Вандайвър го погледна изпитателно. Младият мъж беше стиснал силно устни и Вандайвър си помисли, че може би е подочул за историите, свързани с Кавана.

— Имай предвид, че това няма нищо общо с така наречената вражда между Кавана и мен — каза той. — Да, навремето бяхме съперници в политическата борба. Губернаторът на Грампианс три пъти предпочете него пред мен. Но това са минали работи. Сега става дума... — за по-голяма убедителност Вандайвър посочи с пръст към бюрото си — за сигурността на Севкоорд. Семейство Кавана притежава информация за завоевателите, без да има право върху нея. Ако тази информация стане обществено достояние, това може да попречи на правителството и на Мироопазващите сили. Решил съм да не допусна това.

— Да, сър. — Питърс малко се поотпусна. — Ще изпратя съобщението с първия куриерски кораб за Ейвън.

Питърс излезе. Щом вратата се затвори зад гърба му, от устата на Вандайвър изригна една улична псувня, която старателно беше избягвал през последните тридесет години. Командването бързаше да приведе Мироопазващите сили в бойна готовност, из Общността се носеха какви ли не слухове, преди час парламентът най-после пусна официално съобщение за тежките загуби край Доркас, а той, депутатът Джейси Вандайвър, прахосваше времето и вниманието си за Стюарт Кавана. Винаги когато кръстосваше шпага с този човек, ставаше така.

Не, нямаше да допусне това да продължи. Този път с малко късмет и по-добро планиране завинаги щеше да се отърве от Кавана.

Скутерът за Ейвън щеше да тръгне най-рано след половин час. Вандайвър извади папката с официални документи и избра един по-неясно формулиран и по-рядко използван формуляр. В зависимост от това къде Кавана щеше да изиграе коза си, на Лий можеше да му се наложи бързо да потърси юридическа помощ, за да го принуди да замълчи. С официална карта от парламента на Севкоорд за

неограничени пълномощия това нямаше да представлява проблем.
Където и да отидеше Кавана.

Вандайвър се усмихна и се зае да попълва формуляра.

10.

Люкът на „Каватина“ безшумно се отвори и заедно с хладния въздух в кораба нахлуха екзотичните аромати на мрачанския свят. Кавана излезе на рампата и пое дълбоко дъх. От много време не беше посещавал никой от петте мрачански свята и обонянието му беше отвикнало от тези аромати. Но те все още му бяха приятни и събудиха у него спомени, вкус към неизвестното и грижливо култивирания от мрачанците контрапункт.

Контрапункт, който се подчертаваше от гледката, разкриваща се от рампата пред „Каватина“. Над него прелетя група мрачански куриерски кораби. Обтекаемата им конструкция от гладък метал блестеше на слънчевата светлина като бяло злато. В същия ред ги следваха тъмни, подобни на птици въздушни вихрушки. В далечината, зад голямата мраморна сграда на космодрума и покривите на Миг-Ка Сити, към небето се извисяваха покрити със сняг върхове на черни планини. Загадъчна, доведена до съвършенство цивилизация — такъв беше образът на Мрач.

Образ, в който започнаха да се появяват смущаващи връзки със задаващата се заплаха от завоевателите. Куриерските кораби се поклащаха леко от набързо монтираните на тях ракетни инсталации, шумът от двигателите беше забележимо променен от необичайния допълнителен товар. Огромното поле, проектирано за паркиране на сто търговски кораба с размерите на „Каватина“, беше почти празно. Според капитан Тева, откакто бяха влезли в системата, „Каватина“ беше единственият междузвезден кораб, който каца, вместо да излита от наклонената писта.

Общността най-после беше съобщила новината за атаката на завоевателите и по всички мрачански светове, както мрачанците, така и посетителите, отправяха изпълнени със страх погледи към небето. Мнозина от посетителите си отиваха.

— Каква ирония — коментира Колчин, застанал до Кавана. — Навремето мрачанците сами си докараха икроманското нашествие. И

ние ги спасихме. Сега отново се оказват във вероятния конус на нахлуване на завоевателите, пак ги заплашва същата опасност и пак ние трябва да ги спасяваме.

— Не бих използвал думата ирония — каза Кавана. — За мен точната дума е трагедия.

— Не, не това имах предвид — отвърна Колчин и поклати глава. — Искам да кажа, че ако тогава не се бяхме намесили, те щяха да си построят отбранителни средства и да се научат как да ги използват. Но ние дойдохме и прогонихме икроманците, така че не се наложи те да правят това. И така и не го направиха.

Кавана кимна, разбрал какво иска да каже Колчин.

— Да, разбирам. И сега са принудени да играят на гоненица.

— Правилно — съгласи се Колчин. Беше заслонила очи с ръка и гледаше към куриерските кораби. — И още нещо ще ви кажа: войната не е подходящо време за обучение на войници.

Кавана долови някакво движение вляво. Наземната кола на „Каватина“ излизаше от товарния отсек на кораба.

— Ти беше в Миг-Ка Сити преди няколко години, нали? — обърна се той към Колчин, докато вървяха по рампата към приближаващата кола.

— Само две седмици — отвърна Колчин. — Икроманците се оплакваша във връзка с охраняваната зона и мрачанците се обърнаха към Командването да изпрати хора, които да обсъдят градските им отбранителни съоръжения.

— Какво е мнението ти за мрачанците?

— Не зная — отвърна бавно Колчин. — Изглеждат доста свестни... учтиви, приятелски настроени и така нататък. Но... не зная. Понякога приказват страшно много, без всъщност да казват нещо. Когато момчетата в армията се държат така, човек си мисли, че не знаят за какво говорят. Не зная. Понякога си мисля, че си струва човек да жертва живота си за тях. Друг път съм готов да замразя цялата им планета и да туря край на всичко.

Кавана се замисли за собствените си, макар и редки контакти с мрачанците.

— Зная какво искаш да кажеш. Те пораждат цял спектър от емоции. Може би без дори да разбират, че го правят.

Колчин се усмихна.

— Е, и ние ще им създадем малко емоции. Навремето в ескадрилата имахме две момчета от Модендиа. Обичаха да си говорят на италиански. Имаше и трима от Едо, които щом чуеха италианците, започваха да бърборят на японски. Имаше и един Рей, Рей Лудия. Можеше да псува на двадесет езика и знаеше съответните жестове. Мрачанците не знаят какво да правят с такива момчета и това ще ги подлуди.

До колата ги чакаше Хил.

— Капитан Тева вече представи разрешението, сър — каза той на Кавана. — Можем да тръгваме.

— Без митническа проверка? — попита Колчин и се намръщи.

— Очевидно на пристигащите кораби митническа проверка не се прави — отговори Хил и вдигна рамене. — Тева е останал с впечатлението, че мрачанците са доволни от присъствието на още няколко човешки същества в града.

— Вероятно искат да сме тук, та ако икроманците ги нападнат, Мироопазващите сили да пристигнат по-бързо — промърмори Колчин.

— Може би — съгласи се Хил. — Според Тева се носели слухове за пренасочване на подразделения от охраняваната зона към границата и планетарните отбранителни позиции на други части на секторите Лира и Пегас. — Той погледна Кавана. — Накъде да карам, сър?

— Към информационната агенция — каза Кавана. — Там ще е най-добре.

— Да, сър. — Хил набра на клавиатурата указаното направление, погледна на картата местонахождението на агенцията и зави към една улица, разрешена за движение на превозни средства. — Между другото, от летището ни направиха резервация в хотел „Мрапиратта“ — съобщи през рамо той. — Най-близкият до летището.

Кавана се намръщи.

— Казах на Тева, че не искаме хотел.

— Да, сър. Въпреки това мрачанците настояли да ни резервират апартамент.

Кавана поклати гневно глава. Една от най-досадните характеристики на мрачанците беше, че винаги настояваха да третират гостите си като дошли на официално посещение и да им резервират апартаменти в различни хотели на космодрума и в централната градска зона. Повечето посетители от Земята предпочитаха да минат без тази

част от тяхното гостоприемство, особено след като откриеха, че най-често са настанени в луксозни хотели само срещу част от сумата, която биха заплатили за същия този лукс в света на Общността.

Кавана не знаеше какво мислят другите раси по въпроса. Винаги когато бе идвал на мрачанските светове, в неговия хотел нямаше много нехуманоиди. И винаги се бе питал къде ли настаняват посетителите от извънземни раси.

— Хил, имаме ли бинокъл? — неочаквано попита Колчин и погледна през задното стъкло.

— Под дясната седалка — каза Хил. — Защо?

— Нещо каца — отговори Колчин, измъкна бинокъла и го вдигна до очите си. Хил спря колата. Колчин се извъртя, подпря левия си лакът на облегалката и фокусира бинокъла.

Кавана заоглежда небето и накрая откри една неясна точка, която се насочваше към космодрума.

— Някаква опасност ли? — попита той.

— Не зная — отвърна Колчин, без да сваля бинокъла от очите си. — Човешка конструкция... прилича на куриерски кораб. При това луксозен модел. От онези, които обичат да използват депутатите и големите клечки от Мироопазващите сили.

— Посещение с цел уточняване на фактите? — предположи Хил.

— В потенциална военна зона? — изръмжа Колчин. — Изключено. Ако е пристигнал депутат, сигурно е нещо много важно. — Той свали бинокъла и погледна Кавана. — Може би да информира мрачанците, че забраната за пътуване до Икрома е вдигната.

За момент настъпи тишина. Всички се замислиха за възможната реакция от присъствието им на мрачанска територия в момент, когато ограниченията за пътуване към и от икроманските светове са вдигнати.

— Хайде да не се мъчим да правим догадки — каза най-после Кавана. — Някои депутати може да не искат да посетят дадена военна зона, но мнозина други нямат нищо против да хвърлят по едно око. Във всеки случай много е вероятно Общността да предаде директно новините на Мрач тъкмо по този начин и да остави мрачанското правителство да ги съобщи на другите светове.

— Може би — каза Колчин и прибра бинокъла. — Желаете ли капитан Тева да поддържа кораба в готовност за излитане? Просто в случай че трябва спешно да напуснем?

Кавана погледна бързо приближаващия към космодрума кораб — единственият кораб освен техния, който кацаше, откакто „Каватина“ беше влязъл в системата.

— Да — каза той. — Мисля, че е разумно.

Мишето лице на мрачанеца изглеждаше някак си сплескано, многоцветната му равно подрязана козина, покриваща врата и раменете, беше понаежена.

— Сигурно се шегувате, лорд Кавана — пропя той с мелодичния си тенорен глас, странно контрастиращ с извънземния му вид. — Фолклор? Стари космически истории? — Козината му се наежи още повече. — Слуховете и историите едва ли са достатъчни за вземане на окончателни решения.

— Интересна гледна точка — каза Кавана. — Особено като се вземе предвид, че тя очевидно почива на същите онези легенди, от които парламентът на Севкоорд е дал името „завоеватели“ на нашия нов враг.

Козината на мрачанеца лекичко се слегна.

— Тези легенди от мрачанци ли са разказвани? — попита той с глас, в който се долавяше огорчение. Мрачанците вярват ли им? Икроманците нарочно разпространяват такива нелепости, за да ни злепоставят.

— Разбирам — кимна Кавана. — Но не разбирам какво значение има откъде е тръгнал слухът. Факт е, че вие сте се натъкнали на неизвестна раса извънземни и...

— Така казват икроманците — прекъсна го мрачанецът. — Те разказват много неверни неща. Икроманците открай време се мъчат да отслабят решимостта на човешката Общност да ни защитава от тях.

— Общността няма никакво намерение да изостави мрачанците — увери го Кавана. — Но...

— Няма никакво намерение ли? — прекъсна го мрачанецът. — Вече се носят слухове, че бойните сили на Общността скоро ще се изтеглят от позициите си около икроманските светове.

— Слуховете не са база за вземане на окончателни решения, нали така? — цитира Колчин.

— Но икроманската заплаха бледнее пред лицето на новата опасност, която застрашава домовете ни — продължи мрачанецът, без да обръща внимание на ироничната му забележка. — Мрачанците се довериха на силата на оръжието и ума на човешката Общност. Взехте ли решение да защитавате от тази заплаха и нашите светове?

— Както казах, вярвам, че Общността ще се погрижи за вас — каза Кавана и гласът му прозвуча малко по-строго. — Но силата и решимостта на Общността ще зависят от онова, което знаем за заплахата, пред която сме изправени. Всичко, което скривате от нас, дори слуховете и историите, ще се отрази на тази сила и решимост.

Мрачанецът сякаш се сви в кожата си.

— Заплашвате ли ни? — изхленчи той. — Ние сме поверили животите си на Общността.

— Не ви заплашвам — отвърна Кавана и въздъхна, почувствал едновременно и раздразнение, и вина. Колчин беше прав. Човек можеше да харесва мрачанците и независимо от това да изпитва желание да им извие вратовете. — Само се опитвам да ви кажа, че сега не е време да се държим като сърдити деца. И хората, и мрачанците се пекат на един и същи огън, затова всичко, което можете да ни съобщите, би могло да се окаже важно. Независимо колко банално изглежда.

— Ще наредя да се проучат тези слухове — каза мрачанецът, вдигна ръка и я пусна с театрален жест на умора и примирение. — Ако има такива, ще ви ги съобщим. В Мра-миг ли сте настанени?

— Смятаме да останем на кораба — отговори Кавана. — „Каватина“ е на товарния кей...

— На частен кораб?

— Да — каза Кавана — „Каватина“, регистриран в Ейвън. Намира се на товарния кей...

— Няма да стане! — прекъсна го чиновникът. — Данните не могат да се предадат на немрачански кораб. Трябва да се настаните в хотел.

— Какво значи това? — намръщи се Кавана. — Винаги съм получавал данни на кораба си.

— Не можем да ви ги предадем на кораба — отговори чиновникът. — Готвим се да защитаваме домовете си и имаме

недостиг на работна ръка. Данни могат да се изпращат само на мрачански кораби или сгради.

Може би беше основателно, помисли си Кавана. Предаването на сведения по куриер изискваше повече усилия, отколкото използването на мрежа за пренасяне на данни. Но можеше и да потвърждава предположението на капитан Тева, че мрачанците искат между тях и икроманците да има колкото се може повече човешки същества.

За съжаление и в двата случая той не можеше да направи нищо. Не и ако искаше да разгледа древните летописи.

— Добре — каза Кавана. — Можете да ни изпратите информацията в хотел „Мрапиратта“. Но имай предвид, че не разполагаме с много време.

— Ще наредя веднага да се проверят слуховете — повтори мрачанецът. — Повече от това не мога да обещаю. Както вече казах, не ни стига работна ръка. Но ще направим каквото е възможно.

— Ценя усилията ти — отвърна Кавана. — Искам да подчертая, че информацията, която ще съберем за завоевателите, ще помогне на всички ни.

Мрачанецът го изглежда, после, без да каже нищо, се обърна и поднови работата си на компютърния терминал.

Очевидно срещата беше приключила. Кавана се обърна към Колчин и кимна към вратата.

— Какво ще кажеш? — попита Кавана, когато излязоха на улицата.

— Мисля, че не се зарадва много на посещението ни — отговори Колчин. — Останах с впечатление, че според него напразно му губим времето.

— За съжаление има голяма вероятност да е прав — призна Кавана. Беше очаквал едва ли не всеки мрачанец поне да е чувал за тази легенда, макар и да не вярва в нея. Сега се питаше дали наистина просто не си губят времето. И не само го губят, но и да ги мислят за глупаци.

Помъчи се да отхвърли тази мисъл и дори се ядоса, че я е допуснал. Рискът да го вземат за глупак никога не го беше спирал от изпълнението на набеязания план. Но сега ставаше дума за живота на Фелиан и нямаше място за сантименталности.

И не само за живота на Фелиан, но и на Арик.

— Ще им дадем една нощ — реши той, погледна по улицата и вдигна ръка. Колата им излезе от паркинга и се насочи към тях. — Ако не се обадят до утре сутринта, ще приемем, че не са открили нищо.

— Значи ли това, че ще се настаним в хотела? — попита Колчин. Хил спря пред тях и отвори вратата на колата.

— Налага се — отвърна Кавана и се качи. — Но ако не научим нищо до вечерта, може би ще трябва да сменим курса. Например да отидем на някой космодрум и да се опитаем да намерим някой стар мрачански космонавт, от когото да изкопчим нещо.

— Не съм много сигурен, че е разумно, сър — предпазливо каза Колчин. — По тези места се мотаят много немрачанци. Ще си навлечем неприятности.

— Надявам се, че двамата с Хил без затруднение ще обработите някой стар паволиански пияница — успокои го Кавана. — Промяна на плановете, Хил. Отиваме в хотел „Мрапиратта“.

— Да, сър — каза Хил, без да откъсва очи от огледалото за обратно гледане. — Но се питам дали преди да тръгнем да не хвърлите едно око вляво. От другата страна на улицата, под онзи триъгълен навес, малко зад него.

Кавана се обърна. С гръб към сградата, без да обръща внимание на мрачанските пешеходци, седеше космат сандуулиеца. От ръста и телосложението му личеше, че е жена. На краката си беше подпряла малка трапецовидна дървена рамка с опънат върху нея плат.

— Изглежда бродира — каза Кавана.

— Да, сър, и аз така си помислих — съгласи се Хил. — А сега погледнете към алеята през две сгради назад.

Кавана изви врат. Трима млади мрачанци, облечени в топли дрехи, стояха и гледаха сандуулийката.

— И какво?

— Стоят там, откакто паркирах — каза Хил. — Не съм съвсем сигурен, но мисля, че я следят.

Кавана се намръщи.

— Защо ще го правят?

— Не зная — отвърна Хил. — Но не виждам друга причина, поради която да стоят точно там.

— Може би чакат някого — предположи Колчин.

— Ако е така, защо не чакат в някоя сграда? — възрази Хил.

— Може да е някой, който живее тук — не отстъпваше Колчин.
— А може и да използват алеята като място за среща.

— Може — каза Хил и кимна наляво. — Същото прави и онази група отсреща.

Кавана погледна. Във входа на една сграда от другата страна на сандуулийката стояха двама млади мрачанци. Личеше си, че стоят там от доста време и че нямат намерение скоро да се махнат.

И наистина гледаха към сандуулийката.

— Обзалагам се, че не чакат транспортно средство — добави Хил. — Проверих разписанието. До един час няма да дойде.

— Интересно — промърмори Кавана и замислено потри буза. — Особено след оплакването за недостиг на работна ръка в Миг-Ка Сити. Какво ли са намислили?

— Ако искате, ние с Хил ще отидем да ги попитаме — предложи Колчин.

Кавана погледна двете групи мрачанци и каза:

— Да, няма да е зле. Но ще отидем двамата с теб, Колчин. При групата в алеята. Хил, има ли път, по който да закараш колата зад тях?

— Има една улица, която води зад алеята — каза Хил.

— Сигурен ли сте, че не искате да дойда и аз?

— Срещу петима мрачанци? — засмя се Кавана. — По-добре им попречи да се измъкнат. Ще изчакаме няколко минути, докато отидеш зад алеята.

Кавана и Колчин слязоха от колата и Хил потегли.

— Трябва да ви призная, сър, че по принцип не намирам идеята ви за добра — каза Колчин. — Предпочитам в бъдеще при такива ситуации да оставате в заключената кола, а ние с Хил да се оправяме. Човек никога не знае как ще реагират нехуманоидите.

— Прав си — съгласи се Кавана. — Но тук говорим за мрачанци и сандуулийка. Трудно може да се намери по-конфликтна комбинация.

— Може би — каза Колчин. — Решили сте да говорите със сандуулийката?

— Това е добър начин да осигурим на Хил малко време — отвърна Кавана. — Освен това винаги съм искал да видя как бродират сандуулийките.

Пресякоха улицата, минаха покрай двамата мрачанци във входа на сградата, без да ги поглеждат, и се насочиха към сандуулийката.

Единствената ѝ защита срещу студения въздух беше едно тъничко наметало, загърнато плътно около гърдите. Когато се приближиха, Кавана забеляза, че ръцете ѝ треперят от студ.

Колчин също го забеляза.

— Изглежда, не е свикнала с тукашния климат — сподели той.

— В Улу става по-студено — каза Кавана. — Но там са по-добре облечени от нея.

Стигнаха до сандуулийката и спряха.

— Добър ден — поздрави Кавана.

Сандуулийката прекъсна работата си и вдигна глава.

— Добър ден, любезни господа — отвърна на поздрава тя. Думите ѝ бяха съпроводени със странен шум, характерен за устната кухня на сандуулийците. — Искате да видите бродерията ли?

— Да — отговори Кавана. — Мога ли да я взема в ръка?

— За мен е чест — отговори сандуулийката и свали ръце от гергефа. От слюнчените ѝ жлези се проточи копринена нишка.

Кавана внимателно хвана гергефа. Беше картина на Информационната агенция. Далечните планини, които се извисяваха над нея, бяха изобразени така, сякаш са съвсем наблизо. Между два планински върха, на фона на осеяно с бели кълбести облаци синьо небе, се подаваше слънцето.

— Наклони го. Ей така — каза сандуулийката и наведе главата си малко настрана.

Кавана го наклони. Неочаквано картината се промени. Всичко си беше там, но се промени настроението. Вместо ведрия изгрев се появи мрачен залез, оптимистичното обещание за свежа нова утрин се беше превърнало в печален край на отминаващ ден. Той възстанови първоначалното положение и изпълненият с бодро настроение изгрев се върна.

— Изключително — призна Кавана и върна бродерията на сандуулийката. — Никога не съм виждал такова нещо.

Сандуулийката отвори широко уста, разкривайки остри като бръснач зъби. Тъкмо тази мимика бе изнервила първите хора, пристигнали на Улу.

— Ти харесваш моето изкуство — каза тя и скри ужасните си зъби. — Фиббит у Бибрит у Табли ак Приб-Улу ти благодари.

— Кавана от Хамилтън на Таунсенд от Грампианс-Ейвън те уверява, че той трябва да благодари — каза Кавана с надеждата, че е изпълнил правилно благодарствения ритуал. — Виждам съм сандуулски бродерии, но никога толкова хубава. Мога ли да попитам защо работиш тук, а не в Улу?

Фиббит сложи гергефа в скута си и вдигна приличното си на паяк лице към него.

— Мрачанците също високо ценят моето изкуство — отговори тя. — Те ме поканиха да посетя Мра-миг. Даже ми дадоха пари и ми обещаха да ме запознаят с работите на мрачанските майстори.

Кавана погледна тънкото ѝ наметало, което се развяваше от хладния вятър.

— А после какво стана?

— Не зная — отговори Фиббит и от устната ѝ кухня се чу тихо изсвирване, еквивалентно на човешка въздишка. — Когато пристигнах, ми казаха, че била станала грешка. Взеха ми парите. Нямах достатъчно средства да се върна на Улу. И останах тук.

— Няма ли кой да ти помогне? — попита Кавана. — Посолството ви например?

— Исках да изпратя съобщение до Улу, но таксата е много висока.

Кавана се намръщи. Сандуулийката беше толкова бедна, че нямаше пари да изпрати дори едно обикновено писмо.

— Откога си тук?

— От половин година. — Тя прекара ръка по наметалото. — Застудя.

— Наистина — съгласи се Кавана. — Как оцеля?

Фиббит поглади нежно бродерията си.

— С бродирание. Понякога ме наемат мрачанци. Както сега. Друг път правя портрети на мрачанци или на други и ги продавам.

— На други?

— В Миг-Ка Сити освен мрачанци има и от други раси. И хора също. — Тя се усмихна и отново показа остриите си като бръснач зъби. — Обичам да бродирам портрети на хора. Във вашите лица има дълбочина. Но тук живеят малко хора.

— Изненадан съм, че въобще има хора — каза Кавана. Опитваше се да разбере тази все по-безсмислена ситуация. Доколкото можеше да

прецени, Фиббит беше съвсем безобиден представител на също толкова безобидната сандуулска раса. Тогава защо мрачанците я следяха? Особено след като можеха да се отърват от нея като просто ѝ купят билет до Улу?

— Само няколко души — увери го Фиббит. — Един от тях напоследък идва на два пъти. В неговото лице има най-голяма дълбочина.

Кавана се намръщи. Последното му се видя особено подозрително.

— Искаш да кажеш, че е идвал в Информационната агенция?

— Да — каза Фиббит. — Преди четири и преди шест дни.

Кавана погледна Колчин и получи в отговор едва забележимо вдигане на рамене.

— Всеки немрачанец, който търси нещо, ще дойде тук — каза телохранителят.

— Вярно — съгласи се Кавана. А ако човекът беше някоя важна или опасна личност, това можеше да обясни оцеляването на Фиббит. — Ти говори ли с него, Фиббит?

— Не — рече тя. — Мина покрай мен, но нищо не каза. Лицето му имаше невероятна дълбочина.

— Спомняш ли си го добре? — попита Кавана. — Толкова добре, че да го избродиращ?

— Не е необходимо — отвърна Фиббит. — Вече съм го избродирала.

— Наистина ли! — каза Кавана и погледна бродерията. Това, разбира се, не беше негова работа и нямаше никаква връзка с идването им на Мра-миг, но той вече беше започнал да събира информация за завоевателите и казаното от Фиббит ставаше все по-интригуващо. — Ще ми позволиш да видя тази бродерия?

— За мен ще бъде чест — отвърна Фиббит. — Тя е в дома ми, съвсем близко до...

— Имаме си компания — обади се Колчин.

Кавана се обърна. Трима мрачанци пресичаха улицата откъм Информационната агенция. Очевидно идваха към тях.

— Познаваш ли тези мрачанци, Фиббит?

— Онзи в средата ми поръча да изработя тази бродерия — каза сандууликата. — Може би идва да провери докъде съм стигнала. А

може да идва и за друго. Мрачанските лица нямат дълбочината на човешките.

Кавана ги погледна и неочаквано осъзна, че лицата им са по-неразгадаеми от лицата на други нехуманоидни раси. Никога преди не му беше правило впечатление.

— Няма нищо — успокой я той. — Нека да видим какво искат.

— Лорд Кавана — каза мрачанецът в средата, когато групата се приближи. — Вашето присъствие тук ме изненадва. Бях останал с впечатление, че сте се върнали в хотела, за да получите информационния пакет.

— Докато ни чакал, шофьорът ми забелязал Фиббит — обясни Кавана и огледа мрачанеца. Не приличаше на чиновника, с когото беше разговарял в Агенцията. Този беше по-висок, по-възрастен, много по-спокоен и по-изискан. — Винаги съм се интересувал от сандуулските бродерии.

При споменаването на сандуулските бродерии мрачанецът като че ли трепна, но поради вятъра и козината по тялото му Кавана не беше сигурен.

— Да, Фиббит е голям художник — съгласи се той. — Мрачанците закупили няколко от нейните бродерии. Сигурно ще ви е интересно да ги разгледате. В кабинета си имам списък къде се намират понастоящем.

— Може би, но по-късно — отговори Кавана. — Само за това ли дойдохте?

Мрачанецът изглеждаше изненадан.

— Намерението ми беше да говоря с вас — призна той, заобиколи Колчин и се приближи към Фиббит. — Както вече казах, бях изненадан, че ви намирам тук. Искан просто да видя как върви бродерията.

Фиббит мълчаливо му подаде гергефа. Мрачанецът го погледна, после го подаде на другарите си.

— Отлична бродерия — похвали я той. — Точно както я исках. Ела да уредим плащането, Фиббит.

— Сега ли? — попита Фиббит и наклони глава от изненада. — Но бродерията още не е готова.

— За мен е готова — каза мрачанецът рязко. — Ела да ти платим. Хайде.

— Добре. — Фиббит се изправи. Беше изненадващо висока. — Готова съм — каза тя и загърна наметалото плътно около гърдите си.

Мрачанецът погледна Кавана и каза:

— Информацията скоро ще бъде готова, лорд Кавана. Надявам се, че ще ви е полезна.

— Аз също — отговори Кавана.

Нехуманоидите се насочиха към отсрещната страна на улицата. Паякообразното тяло на Фиббит стърчеше над много по-ниските мрачанци.

— Трябва да отидем в хотела — напомни Колчин. — Ако пакетът пристигне преди да сме се регистрирали, ще го върнат.

— Зная — каза Кавана. Наблюдаваше как групата отива към Информационната агенция. Всичко изглеждаше съвършено основателно и ясно... и все пак имаше нещо малко странно. Нещо неясно. — Смятам засега в хотела да отидем двамата с Хил — каза той на Колчин. — Бих искал ти да останеш тук малко по-дълго. Да се увериш, че Фиббит ще излезе оттам жива и здрава.

Колчин се намръщи.

— Фиббит?

— Да — каза Кавана. — Отмъкнаха я насила от нас.

Колчин се замисли и после каза:

— Може би. Но не разбирам нас какво ни засяга.

— И аз не разбирам — призна Кавана. — Може би е някакво предчувствие.

— Да, сър — съгласи се Колчин. — Искате ли, докато чакам, да поприказвам с онези мрачанци в алеята?

— Няма нужда — каза Кавана. — Освен това те си тръгнаха.

— Тогава да тръгваме и ние — каза Колчин. — Ще слеза на следващата пряка и ще се върна.

Докато се отдалечаваха, Кавана погледна през стъклото към Информационната агенция и попита:

— Нали си въоръжен?

— Винаги съм въоръжен, сър — каза тихо Колчин. — Не се безпокойте. Ще се оправя.

11.

Свалиха Колчин и се отправиха към хотела на космодрума. Персоналът ги очакваше. Служителят от рецепцията изглеждаше разстроен, че пристигат двама вместо трима. Кавана се регистрира и го увери, че третият член от групата скоро ще дойде и също ще се регистрира. После се прибра в наетия апартамент и зачака пакета от Информационната агенция.

Чакането се оказа изненадващо кратко. Хил още не беше проверил стаите за подслушвателни устройства, когато компютърът сигнализира за пристигането на пакета.

— Много бързо дойде — коментира Хил.

Кавана пъхна магнитната си карта, набра паролата за достъп и каза:

— Прав си. Особено като се има предвид, че чиновникът изобщо не очакваше да намерят нещо.

Компютърът избибипка още веднъж и млъкна. Кавана извади картата и я сложи в джобния си компютър. Транслаторната програма се задействува и докато той седне на едно от креслата, петте страници мрачански текст вече бяха трансформирани в три страници на английски. Той се облегна и зачете.

Информацията беше кратка и много разочароваща. Според летописите преди две столетия, след първите нерешителни стъпки на мрачанците в Космоса, през системата Мра преминал неизвестен извънземен кораб. Извънземните установили контакт с екипажа на мрачанска сонда, изпратена към една от най-близките планети на системата, и останали достатъчно дълго, за да научат мрачански език. Казали на мрачанците, че са от силна раса и са в процес на завладяване на нов свят. Но казали и други неща, някои от които по-късно се оказали неверни. Отишли си, без да оставят физически следи, който факт по-късно довел до открити твърдения, че цялото „посещение“ не е нищо повече от хитроумна измислица, съчинена от отегчените членове на екипажа на сондата с цел организаторите на експедицията

да се размърдат. Докладът завършваше с бележка, че изследването продължава и че щом намерят още информация, ще я изпратят в хотела.

— Има ли нещо важно? — попита Хил.

— Не — отговори Кавана. — Можехме да си спестим пътуването дотук. Как е апартаментът?

— Чист е — отговори Хил и погледна работодателя си. — Знаете ли, сър... нека не ви прозвучи нахално... но може би ще помогне, ако знаем какво точно търсите. И защо го търсите.

— Никак не ми звучи нахално — увери го Кавана. — Търся информация за завоевателите. Какви са, откъде са дошли... такъв вид сведения. С каква цел — засега не мога да ти кажа.

— Разбирам. — Хил кимна. — По мое мнение може би ще трябва да проверим главните правителствени архиви на Мра.

Кавана поклати глава.

— Всъщност там едва ли знаят повече от записаното тук. Мрачанците са особено горди с ефективното разпространяване на информация. Тук имаме достъп до същите данни, без да губим за пътуване по пет часа във всяка посока.

— Толкова ли ни е ограничено времето?

Кавана погледна графика. Мелинда сигурно бе вече на Доркас, звездолетът майка също трябваше да е там. Нищо не бе чул за Арик, но ако спазваха изготвеното от Куин разписание, те трябваше да не са на повече от два дни път оттам. Пресметна, че за да стигнат с „Каватина“ до Доркас ще им трябва двадесет часа...

И после какво? Целта на това отклонение беше да добият представа откъде Арик да започне да търси брат си. Но той не знаеше нищо.

Видеотелефонът в джоба му иззвъня, той го извади и го включи.

— Ало?

Изненада се от картината на дисплея. Беше изкривен, неясен образ, смътно наподобяващ човешко лице.

— Тук е Колчин, сър — чу се гласът на телохранителя, едва различим от фоновия шум. — Сандуулийката... Фиббит. Искате ли да говорите с нея, или е достатъчно да знаете, че излезе жива и здрава от Информационната агенция?

— Достатъчно е — отговори Кавана, намръщи се и неочаквано разбра, че онова, което вижда, е куртката на Колчин. Очевидно той притискаше видеотелефона до гърдите си, малко под брадата. — Разбира се, бих могъл да ѝ задам няколко въпроса, ако търсиш извинение да я доведеш тук.

— Не става въпрос за извинения, сър — каза Колчин. — Но ако искате да я видите, по-добре да прескочите до космодрума. Изглежда, мрачанците се гласят да я отпратят от планетата.

От хотела до космодрума стигнаха за пет минути. Хил не си направи труда да паркира колата. Просто я спря пред входа на сградата и всички се втурнаха вътре.

Колчин ги чакаше в почти празното фоайе до един от коридорите към изхода.

— Къде е Фиббит? — попита Кавана.

— На пропуска за митническа проверка — каза Колчин. — По-добре да побързаме... след като мине проверката, ще е много трудно да се свържем с нея.

— Правилно — съгласи се Кавана и докато вървяха по коридора, попита: — Какво стана?

— Когато се върнах при Агенцията, точно я извеждаха. Същите трима мрачанци плюс още един. Пристигна голяма правителствена кола и всички се качиха. Изпих набързо едно питие и пропътувах заедно с тях няколко квартала до някакъв район пълен с бордеи. Там се навъртаха главно немрачанци.

Кавана се намръщи.

— Не съм мислил, че близко до Миг-Ка Сити има немрачански анклави.

— Не е отбелязан на картата — каза Колчин. — Макар че ако бях на тяхно място, бих се постарал да го скрия, независимо кой живее там. Във всеки случай всички влязоха в една бърлога. Останаха няколко минути вътре и после излязоха. Сандуулийката носеше на гърба си голям вързоп, а всеки от мрачанците носеше по цяла купчина бродерии в рамки. Натовариха всичко в колата и пристигнаха право тук.

— Сандуулийката беше ли с белезници? — попита Хил.

— Като че ли не беше — отговори Колчин. — Доколкото можах да преценя, беше се примирила.

— Имаш ли представа с кой полет ще пътува? — отново попита Хил.

— Не — призна Колчин. — Проверих разписанието. Следващият кораб за Улу отлита след шест часа. Не мога да си обясня защо бързаха толкова.

Завиха по един последен коридор и там, на ниска маса за митническа проверка, на двадесет метра пред тях, бяха Фиббит и половин дузина мрачанци. Двама от тях носеха светлосини митничарски такета.

— Може би имат основателна причина — каза Кавана. — Хайде да проверим.

Мрачанците, разбира се, ги видяха, но не показаха никакви признаци на изненада или вина. Накрая Фиббит също ги забеляза и се обърна.

— Кавана — извика тя и разтвори уста в ужасна наглед дуулианска усмивка. — Дошли сте да ме изпратите! За мен е чест! Връщам се у дома!

— Това е чудесно, Фиббит — каза Кавана и огледа мрачанците. — Но аз мислех, че нямаш пари за билет.

— Бях удостоена с награда — каза весело тя. — От неназован, но много благороден благодетел. И сега си заминавам.

— Радвам се за теб — рече Кавана и пристъпи напред, за да разгледа отблизо багажа на митническата маса. Вързопът, за който беше споменал Колчин, лежеше разтворен, съдържанието му бе грижливо наредено за проверка. На другия край на масата лежах вече проверени два купа трапецовидни рамки с бродерии. — Нали обещах да видя бродериите ти — напомни ѝ той и кимна към двата купа. — Имаш ли нещо против, ако им хвърля едно око?

— Онези там вече са минали митническа проверка — обади се един мрачанец със синьо таке.

— Не можем ли да ги пренесем отсам? — попита Кавана. — Само да ги разгледам.

— Не е редно — намуси се митничарят. — След като багажът мине митническа проверка...

— Моля, заповядайте — прекъсна го тихо друг мрачанец. — Няма проблем. За лорд Стюарт Кавана, бивш депутат от парламента на Северния координационен съюз, може да се направи изключение.

Кавана го погледна. Беше по-възрастен от двамата митнически служители, както и от тримата цивилни мрачанци, докарали Фиббит от Информационната агенция, но от него се излъчваше опитност и самоувереност. Очевидно това беше споменатият от Колчин новодошъл.

— Благодаря — каза Кавана. — Вие сте...?

— Палликко — отговори мрачанецът и леко се поклони. — От отдел „Връзки с чужбина“. Кажете, лорд Кавана, какво по-точно от работите на Фиббит ви интересува?

— Фиббит спомена за бродерия на някакъв човек — каза Кавана. — Някой, когото видяла да посещава Информационната агенция.

— Разбирам — каза Палликко. — Вие познавате ли този човек?

Кавана вдигна рамене.

— Не съм сигурен. Фиббит не го е попитала за името.

— И въпреки това искате да видите как изглежда?

— Искам да видя как Фиббит представя човешки лица — каза Кавана. — Харесва ми нейният стил и възнамерявам да я помоля да избродира и моя образ.

— И само заради това я последвахте до космодрума? — Той сбърчи чело — пародия на човешко повдигане на вежди. — Много необичайно поведение!

— Ние, бившите служители на Севкоорд, сме ексцентрични личности — отвърна Кавана. — Между другото понякога много се безпокоим, че художниците от различните раси не са добре облечени и достатъчно нахранени. Те са част от нашето общо културно наследство, знаете.

— Разбирам — каза Палликко и кимна. — Древната ейвънска традиция за... как му казвахте? Благородно доброжелателство?

— Да — потвърди Кавана. — Датира значително отпреди колонизацията на Ейвън. Фиббит беше в затруднение и аз исках да разбера дали след като си свърша работата, мога да ѝ помогна с нещо.

— Много благородно — каза Палликко. — И все пак, както виждате, тя няма нужда от вашата помощ. Фиббит се връща у дома.

— Радвам се — сподели Кавана. — Ще помоля за разрешение преди да си замине да разгледам въпросната бродерия.

— Доброжелателство — повтори Палликко. — Да! Все пак трябва да призная, че съм объркан, лорд Кавана. Опазването на личната тайна не е ли също една ваша древна традиция? Гостите на мрачанците не идват в Миг-Ка Сити, за да се излагат на показ пред чужденци.

Кавана вдигна вежди. Не беше очаквал такъв аргумент.

— Човекът се е разхождал свободно из града — напомни той на Палликко. — Няма нищо за криене. Ако бях тук, и аз щях да го видя.

— Но не сте били тук — отбеляза Палликко. — Поради каква причина тогава трябва да ви разреша да нарушавате нейната тайна?

Кавана погледна Фиббит и каза:

— Ако трябва да бъда честен, Палликко, не съм сигурен, че наистина е необходимо твоето разрешение. Бродерията е лична собственост на Фиббит. Тя трябва да реши дали да ми я покаже, или не.

— Но бродерията вече е минала митническа проверка... — започна митничарят.

— Забележката ви е правилна, лорд Кавана — прекъсна го Палликко. — Какво е твоето желание, Фиббит у Бибрит у Табли ак Приб-Улу?

За секунда сандуулийката остана като вцепенена. После неочаквано до съзнанието ѝ, изглежда, стигна мисълта, че я молят да вземе участие в този разговор.

— Съгласна съм — каза Фиббит. — Разбира се, че Кавана може да види бродерията.

— Тогава въпросът е решен. — Палликко погледна двамата митничари. — Дайте бродериите!

Те мълчаливо се подчиниха и пренесоха двата купа бродерии пред тях.

— Тук е — каза Фиббит и заповдига рамките една по една, за да открие търсената бродерия. — Спомням си много добре, беше само преди няколко дни...

Тя млъкна, вдигнала горните три рамки, втренчила очи в четвъртата.

— Какво има? — попита Кавана.

Фиббит бавно остави трите рамки на митническата маса и вдигна четвъртата.

Очевидно някога това наистина беше било бродерия. Сега беше просто оплетена маса от разкъсани копринени нишки.

— Какво е станало? — попита Кавана.

— Не зная — отговори Фиббит толкова тихо, че гласът ѝ едва се чу. — Наистина не зная.

— Срамота! — каза Палликко.

Кавана го погледна, после отиде при Фиббит и заразглежда трите бродерии. Вдигна първите две, сложи ги настрана, после обърна третата. Дървото от долната страна изглеждаше съвсем гладко, но в един ъгъл пироните, с които беше закована рамката, се подаваха няколко милиметра.

— Мисля, че разбирам какво се е случило, Фиббит — рече Кавана и показа пироните. — Изглежда, при пренасянето на рамките тези пирони по някакъв начин са разкъсали бродерията под тях.

— Сигурно така е станало — каза тъжно Фиббит.

— Можеш ли да я възстановиш? — попита Колчин. — Искам да кажа да направиш нова?

— Няма значение — намеси се Кавана и отправи предупредителен поглед към телохранителя. — От другите бродерии виждам твоя стил, Фиббит. Би ли избродирала и мен?

За момент вниманието на Фиббит остана приковано към унищожената бродерия. После със свиреца въздишка, тя се обърна към него.

— С удоволствие, Кавана — каза Фиббит. — Заедно ли ще пътуваме?

Кавана погледна към Палликко.

— Мислех, че ще можеш да я направиш в хотела при мен преди да заминеш — отвърна той. — Полетът ти е след шест часа.

Фиббит обърна настрана глава.

— Шест часа? Но на мен ми казаха, че трябва да замина веднага.

— И ще заминеш — обади се Палликко. — Търговският лайнер, за който говори лорд Кавана, наистина отлита след шест часа. Ти обаче имаш билет за мрачанския дипломатически куриерски кораб, който отлита сега.

— Ах! — Фиббит погледна Кавана. — Съжалявам, Кавана, но мога да ти дам адреса си в Приб-Улу. Може би някой път ще ме посетиш.

— Може би — съгласи се Кавана. — Но, от друга страна, бъдещето е несигурно нещо. Делови задължения много често пречат на личните ми желания. Пък и ти, Фиббит, може да отидеш някъде и да не мога да те намеря.

— Сигурно ще намерите време, лорд Кавана — каза Палликко. — За важните неща винаги се намира време.

— Така ли? — възрази Кавана. — Наистина ли винаги се намира време?

За момент Палликко се втренчи в него.

— Ако имате някакво съображение, лорд Кавана, ще ви помоля да го кажете.

— Наистина имам, и то сериозно съображение — призна Кавана. — Съображението ми е, че сигурното днес струва повече от две обещания за утре. Или казано по друг начин, бих желал Фиббит да направи бродерията днес.

— За съжаление не мога, Кавана — оплака се сандуулийката и безпомощно разпери ръце. — Моля те не искай това от мен. Ако остана да изработя бродерията, как ще си отида у дома?

— Ние ще те закараме — успокой я Кавана. — Веднага щом си свърша работата тук. На кораба ми има достатъчно място.

— Но моят неназован благодетел — възрази Фиббит и очите й виновно се преместиха от Кавана на Палликко. — Той може да се почувства засегнат или пренебрегнат, ако откажа да приема великодушното му предложение.

— Едва ли — успокой я Кавана. — Истинските благодетели държат на резултата, не на славата от него. Сигурен съм, че той ще е доволен, ако се прибереш у дома, както той желае, независимо как е постигнат този резултат. — Той погледна към Палликко. — Надявам се, че мрачанското правителство няма да има никакви възражения, ако Фиббит остане още един ден на Мра-миг.

— Честно казано, получава се малко неудобно — каза нерешително Палликко. — Заповедта за заминаване вече е издадена и в нея е посочено, че това трябва да стане тази нощ. Продължаването на нейния престой ще бъде незаконно.

— Според мен за един бивш депутат от Севкоорд могат да се направят някои изключения — обади се Колчин.

— Бях останал с впечатлението, лорд Кавана, че при хората е прието подчинените да мълчат, докато не им се разреши да говорят — каза Паллико, без да го поглежда.

— Ние, хората, имаме много и различни навици — отвърна Кавана. — В това се изразява богатството на нашите култури.

— Анархия! — изсъска презрително Паллико. — Такива са вашите така наречени култури! Истинска анархия!

— Понякога наистина прилича на анархия — съгласи се Кавана. — И все пак ние спазваме традициите.

Настъпи продължителна тишина.

— Добре, ще направим изключение — каза с нежелание Паллико накрая. — Но само за един ден — утре до залез-слънце. Ако това не ви устройва, сандуулийката трябва да замине сега!

— Напълно ни устройва — отвърна Кавана, опитвайки се да потисне чувството на вина. Задачата му тук беше завършена и той трябваше да замине веднага за Доркас, за да помогне на Арик и Куин в приготовленията. Тук нямаше повече никаква работа — да преследва призраци или да се бие с вятърни мелници, или каквото и да било от този род. — Вероятно ще напуснем Мра-миг много преди това.

— Промени заповедта! — обърна се Паллико към един от митничарите. — Кавва мрон се ган се мраш.

— Ба мраш — кимна служителят и бързо излезе.

Паллико пак погледна Кавана и каза:

— Документите ще бъдат поправени. Ще имате ли нужда от помощ за настаняването на сандуулийката, лорд Кавана? Или за бродериите?

— Апартаментът ни е достатъчно голям и има място за всички — увери го Кавана. — А колкото до бродериите, ще вземем само повредената. Останалите вече са минали митническа проверка. Те могат да бъдат пренесени направо на „Каватина“.

Един от мрачанците със синьо таке погледна Паллико и после каза:

— Ще бъде изпълнено.

— Добре отвърна Кавана и кимна. — Ела с нас, Фиббит. Благодаря ти за помощта и за отделеното време, Паллико.

— За мен е чест да обслужа хората от Общността — каза тихо мрачанецът. — Приятна вечер, лорд Кавана. И дано бродерията стане хубава.

Кавана се усмихна.

— Благодаря. Не се съмнявам.

12.

И последната туба с херметизиращ материал бе проверена, последният резервен електронен модул капсулован, последният кашон с храна затворен. Мелинда Кавана въздъхна облекчено, изключи компютъра си и остави магнитната карта до него.

— Край! — каза тя на глас. — Всичко е набавено и проверено.

После стана, разкърши се и погледна купищата каси и варели, натрупани край стената на наетия от нея склад. Бяха наистина много и макар да чувстваше как слепоочията ѝ туптят от умора, тя за момент си позволи да изпита леко самодоволство. Беше подготвила всичко за рекордно кратко време. И си беше свършила работата добре. Всичко необходимо за експедиция на четиринадесет души за няколко седмици беше събрано в тази стая. Сега ѝ трябваше единствено контейнер, в който да го натовари.

— Има ли някой тук? — извика някой зад нея.

Мелинда се обърна и се намръщи. Не приличаше на гласа на човека, от когото беше наела склада.

— Насам — отговори тя.

Чу се шум от стъпки ѝ иззад купа кашони се появи млад мъж в униформа на Мироопазващите сили.

— Здравей — каза той и огледа току-що проверените от нея припаси. — Доста неща си струпала.

— Радвам се, че ти харесва — отговори Мелинда, опитвайки се безуспешно да разпознае черните бойни отличителни знаци върху яката на мъжа. — Мога ли да ти помогна с нещо?

— Вероятно — каза той и докато се приближаваше към нея, продължи да разглежда кашоните. — Чух за този твой впечатляващ таен склад и наминах да го видя.

— Не знаех, че е станал туристическа атракция — отвърна сухо Мелинда. — Не искам да прозвучи грубо, но в момента съм много заета. Пък и всичко тук е частна собственост.

— Страхувам се, че точно сега това няма никакво значение — възрази той. — Доркас е пред обявяване на военно положение и дали то ще се обяви, или не вероятно ще зависи от сътрудничеството, което ще получим.

— Така ли? — възкликна тя хладно. — Чудно ми е как твоят командир допуска подобно отношение към цивилни гости.

Мъжът тръгна към нея и спря. И за първи път внимателно я огледа.

— Това не е въпрос на отношение, доктор Кавана — възрази той. Гласът му беше по-студен от нейния. — Това е констатация на факт. Ние очакваме евентуално нападение — поне според моята лична преценка. Цивилна или не, ти си във военна зона, за която отговарям. Аз имам и правото, и задължението да направя всичко необходимо, за да защита гражданите на Доркас.

Мелинда усети как гърлото ѝ пресъхна. Сега той бе само на метър от нея и тя можа да види отличителните знаци на яката му — сокол и звезда: подполковник.

— Съжалявам — каза Мелинда и наистина съжаляваше. — Не исках да прозвучи така.

За момент той остана неподвижен. После — почти с нежелание според нея — изкриви устни в нещо като усмивка и каза:

— Извинението е прието. Ще направя компромис. И ще подбирам по-добре приказките си. Нека да започнем отначало, става ли? Добре дошла в Доркас, доктор Кавана. Аз съм подполковник Кастор Холоуей, командир на местния гарнизон на Мироопазващите сили. Моят офицер по материално-техническо обезпечаване ми докладва, че си пристигнала с половин товарен кораб запаси. — Той посочи наредените кашони. — Очевидно е бил прав. Вероятно се досещаш за следващия ми въпрос.

— Какво прави всичко това тук? — предположи Мелинда.

Той се усмихна.

— Съвсем точно. И какъв е отговорът?

Мелинда го проучваше. Отблизо видя, че не е толкова млад, колкото беше предположила отначало. Някъде на тридесет, реши Мелинда, макар че ако се съдеше по очите, изглеждаше значително по-стар.

— Предполагам, ако ти кажа, че това си е лично моя работа, няма да ти хареса.

Холоуей поклати глава.

— Страхувам се, че си права. Виждаш ли, преди да дойда прегледах контролния запис от твоето пристигане. Ти си поискала разрешение да оставиш товарния си кораб в орбита за няколко дни, вместо да докараш всичко тук. Това подсказва, че не възнамеряваш да оставиш тези стоки за добрите граждани на нашата колония, а просто използват Доркас като транзитен пункт.

Мелинда кимна. Наистина беше умен. Трябваше да внимава какво говори.

— Така е — призна тя. — След ден-два очаквам среща с брат си Арик и някои други хора. Трябва да им предам това тук. — Мелинда го погледна строго. — Задача, която щях да изпълня значително по-лесно, ако ми беше разрешено да остана на орбита, както исках.

— Ако завоевателите преминат през системата и видят товарен кораб, както и всякаква друга техника на орбита, ще разберат, че планетата е населена — посочи Холоуей. — На идване сигурно си забелязала, че няма нито комуникационни, нито метеорологични спътници. Съжалявам за причиненото неудобство, но както вече споменах, тук е военна зона. Няма никакъв смисъл да се правим на по-голяма примамка, отколкото всъщност сме. — Той вдигна вежди. — Всичко това води до друг очевиден въпрос: защо си избрала точно Доркас?

Мелинда поклати глава.

— Страхувам се, че на този въпрос не мога да отговоря.

— Аз пък се страхувам, че си длъжна да отговориш — възрази Холоуей. — Прехвърлянето на товари в близкия космос може да бъде обичайно за Земята или Берген, но не и за места, стоящи встрани от редовните курсове като Доркас. Нека си го кажем направо: човек може да предположи, че въртиш някакъв незаконен бизнес.

— О, я стига — присмя се Мелинда. — Има милион и половина кубически светлинни години празно космическо пространство, през което хората могат да летят. Защо, за Бога, някой ще избере ненаселена планета за незаконно прехвърляне на стоки? Особено планета, лежаща в центъра на внимание на Мироопазващите сили.

— Основателен въпрос — съгласи се Холоуей. — Това, заедно с критичния момент, е причина целият ти товар да мине без проверка. Отново питам: защо точно Доркас?

— Добре — въздъхна Мелинда. — Истината е, че двамата с Арик провеждаме една малко деликатна и неофициална операция за оказване помощ на високопоставен офицер от Мироопазващите сили. Тя включва пространството край Доркас. Ето защо имаме среща тук.

— Много впечатляващо — отвърна Холоуей. — Имаш ли някакъв документ за тази работа?

— Ако имаш предвид официални пълномощия — нямам — отговори Мелинда. Опитваше се да не позволи колебанието, което я разкъсваше, да проличи в гласа ѝ. Кариерата ѝ на хирургически консултант не я беше подготвила за такъв вид лъжи. — Както казах, операцията е деликатна. Казаха ми, че ако не търсим помощ от местните мироопазващи сили, няма да имаме никакви проблеми с тях.

— И ти си повярвала? — учуди се Холоуей. — Доста наивно. Имаш ли изобщо някакви документи? Каквито и да са?

— Не. — Мелинда се поколеба. Помисли си за един последен коз, който можеше да изиграе. — Ако искаш потвърждение, ще трябва да се свържеш директно с командването на Мироопазващите сили.

Той вдигна вежди.

— Командването на Мироопазващите сили? Толкова високо?

Мелинда кимна.

— Дори още по-високо.

Холоуей леко наклони глава.

— Направо разпали любопитството ми, докторе. Смятам да се възползвам от предложението ти. Към кого по-точно да се обърна?

Сега топката беше у нея. Тя се стегна и продължи смело:

— Към кабинета на адмирал Рудзински.

Холоуей изненадано вдигна вежди.

— Лично към Рудзински? Ти очевидно се движиш в по-висока среда, отколкото предполагам.

— Изпрати кратко съобщение — каза Мелинда и заповяда строго на стомаха си да се държи прилично. Ако Холоуей решише, че това е блъф, и наистина отправяше запитване към Земята, неприятностите щяха да последват след седемдесет часа. Алтернативата беше или да започнат още сега... или след седемдесет часа, когато Арик и Куин

щяха да бъдат далеч от Доркас, недосегаеми за гнева на местните власти. — Адмиралът си има много по-важни работи.

— Ще бъде съвсем кратко — обеща Холоуей с английски акцент от времето на Шекспир. — И напълно дискретно. В случай че Рудзински наистина е чувал за теб.

— Да разбирам ли, че с това свършихме? — попита Мелинда, без да обръща внимание на зле прикрития намек, че всичко казано от нея е лъжа.

— Засега — отвърна Холоуей. — О, има и още нещо. Преди половин час във въздушното пространство на планетата влезе товарен кораб, теглещ на буксир един товарен звездолет, който, изглежда, е бил стар боен звездолет майка клас „Морей“. Твой ли е?

От тона му беше ясно, че отговорът му е известен.

— Вероятно — каза тя. — Не са ли предали съобщение закъде пътуват?

— Разбира се, че предадоха — спокойно отговори Холоуей. — Просто очаквам потвърждение. — Той кимна към сандъците и кашоните. — Предполагам, че е пристигнал да натовари всичко това. Ще заповядам да кацне колкото се може по-близо до склада.

— Благодаря — каза Мелинда.

— Няма защо. — Холоуей погледна часовника си. — Моля за извинение, но имам много работа. И не забравяй да ми се обадиш, когато брат ти пристигне. Много бих се радвал да се запознаем.

Той кимна още веднъж, усмихна се и излезе.

— Добре — промърмори Мелинда. — Сигурна съм, че и той ще се зарадва.

Летейки тромаво в непривичната среда на планетарна атмосфера и гравитационни ями, звездолетът майка пристигаше. Мелинда затаи дъх, докато той се приближаваше към площадката, но пилотът очевидно си знаеше работата. Той подмина обичайните самолетни писти — нямаше колесник, — навири преднича и с рев и гръм двигателят „Айсфайър“ залепи кърмата в края на космодрума близо до наетия от Мелинда склад.

Двигателят спря и коронното светене престана — кацането беше успешно. Мелинда задиша спокойно. Звездолетът беше образец на

простотата — приличаше на голям сплескан цилиндър с осем люка от двете страни за приемане на док на космически кораби и един на носа за свързване със звездолети майки. Нормалният космически двигател „Айсфайър“ на кърмата беше дублиран с космически двигател „Чарбриер“ на носа. В центъра бяха разположени хранваните със сгъстен въздух каюти за живеене и управляващата секция. По средата имаше люк с релса за отворена асансьорна клетка. Докато Мелинда отиваше към звездолета, товарното отделение до люка се отвори и от него излезе асансьорна клетка, завъртя се, плъзна се по релсата и стигна до долния край на звездолета едновременно с Мелинда.

Мелинда се качи и клетката започна да се издига. Отвисоко звездолетът майка изглеждаше по-малък, отколкото си го беше представяла, особено като се вземеше предвид, че в него трябваше да има място както за шестнадесет мъже и техните изстребители, така и за хранителни припаси. Мелинда се чудеше дали Арик, който някога шумно се беше оплаквал, че е настанен в една хотелска стая заедно с брат си, наистина разбира какво го очаква.

Подобно на останалата част на звездолета, люкът и тесните коридори бяха конструирани за условия на свободно падане. Преминаването през тях при пълна гравитация беше истинско предизвикателство, но с малко изобретателност Мелинда се справи сравнително лесно. След като премина през приличната на кашон от бисквити каюткомпания и на подобния на кибритена кутийка камбуз, тя стигна до командната зала.

Беше празна.

Мелинда се намръщи. Пилотът трябваше да е тук, за да мине през контролната процедура на космодрума.

— Здравейте, доктор Кавана — обади се един безплътен глас от секцията на контролното табло. — Казвам се Макс. Добре дошли на борда.

— Благодаря — отвърна Мелинда. Значи звездолетът пристигаше два дни по-късно от разписанието, изпратено от баща ѝ. Старата лисица пак беше скроила номер. — Извинявай, че се изненадах. Очаквах, че звездолетът се пилотира от човек.

— Лорд Кавана е виновен — обясни компютърът. — Той реши, че ще е по-полезно, ако на борда има някой с моите способности.

— Сигурна съм — съгласи се Мелинда. — Но се страхувам, че не съм много запозната с изделията на „Кавтроникс“. Мога ли да попитам от коя серия си?

— Аз съм от групата „Картейдж-Айви“ — отговори той. — По-точно „Картейдж-Айви-Гама“, ако ви интересува наименованието на базата данни.

— Значи със способност за вземане на решения клас шест.

— Клас седем — коригира я той. — Аз разбирам...

— Какви са логическите ти структури?

— Модифицирани „Корнголд“ с разполагане на информацията при опасност в случайна последователност — поясни Макс. — Ако ви интересуват подробности, доктор Кавана, всичките ми параметри са записани във файл. Разбирам, че сте докарали доставките за експедицията, нали?

— Да — отговори Мелинда и се опита да скрие усмивката си. Това беше истински компютър на „Кавтроникс“. Непреставаш да се дразни от суетността на парачувствителните компютри на другите компании, баща ѝ нарочно беше програмираше компютрите от серията „Картейдж“ да говорят за себе си с подчертана неохота.

Тя погледна към контролното табло и усмивката ѝ изчезна. Компютърът не беше единствената промяна, направена от баща ѝ в оригиналната екипировка на кораба. До главния дисплей имаше инсталиран жак за връзка „майндлинк“, предназначен за Куин. За същия този Куин, който на заседание на парламента на Севкоорд беше заявил, че никога вече няма да използва тази вградена в мозъка му връзка.

— Доктор Кавана? — обади се Макс.

С голямо усилие Мелинда върна вниманието си към непосредствената задача. Разбира се, при дадените обстоятелства този жак беше важен. Но все пак ѝ се струваше някак си в противоречие с уважението, което другите хора изпитваха към баща ѝ. Изглежда, той беше способен на по-твърди действия, отколкото си беше представяла.

— Всичко е в северния склад — каза тя на Макс.

— Вярвам, че сте докарали достатъчно гориво — изрази увереността си компютърът. — Не очаквах, че ще трябва да кацам и след това отново да излитам.

— Аз също — отговори Мелинда. — Остава ни да се надяваме, че доставеното гориво ще стигне за нуждите на Арик и Куин.

— Има и друга възможност — успокои я Макс. — Съпровождащият ме товарен кораб вероятно носи резервно гориво. Лорд Кавана инструктира неговия капитан, щом заема определеното място, да се изтегли от Доркас, но при възникналите обстоятелства вие вероятно можете да отменете тази заповед.

— Не, по-добре е да замине — каза Мелинда. — Командирът на местните Мироопазващите сили не иска на орбита кораби по-дълго, отколкото се налага.

— Тогава можете да му наредите да кацне.

— И полковник Холоуей да може да изчопли от екипажа интересуващата го информация? — Мелинда поклати глава. — Не, благодаря.

— Разбирам. — Настъпи кратка пауза. — Товарният кораб е инструктиран да продължи по редовния си курс.

— Чудесно — одобри Мелинда и погледна към командната зала да види къде са кабините за резервния модул. — Малките кашони мога да пренеса сама. За сандъците и резервоарите ще ни трябват хора. Връщам се в склада и започваме. — Тя се обърна към изхода.

— Момент — неочаквано каза Макс. — Получавам сигнал, който прилича на един от личните кодове на семейството.

— Баща ми? — попита тя и се запромушва през тясното празно пространство към командното табло. Мисията му на Мра-миг, изглежда, бе свършила по-бързо, отколкото очакваше.

— Не — отвърна Макс. — Господин Арик Кавана. Отговорих на паролата и той настрои декодера. Свързвам ви.

Чу се тихото жужене на носещия сигнал.

— Мелинда? — прозвуча гласът на Арик.

— Здравей, Арик — отговори Мелинда. — Добре дошъл в Доркас.

— Радвам се, че си тук — каза сухо той. — След двадесет и шест часа, прекарани в товарния кораб, ще е чудесно да мога да се помръдна, без да се блъсна в нещо.

— Не разчитай на такъв лукс — предупреди го Мелинда. — В звездолета свободното пространство не е много по-голямо от това в пилотската кабина.

— Доктор Кавана, обажда се Куин — намеси се нов глас.

— Според програмата трябваше да сте напуснали планетата. Случило ли се е нещо?

— С мен нищо — каза Мелинда. — Вината е в товарния кораб, който докара звездолета майка. Той и товарът са тук, на космодрума.

— На космодрума! — възмути се Куин. — Искам ги на орбита.

— Не ми беше разрешено — отвърна тя. — Не се разрешава престой на орбита повече от два часа. Заповед на Мироопазващите сили.

Настъпи продължително мълчание.

— Не е добре — каза най-после Куин. — Никак не е добре.

— Какво има? — попита Арик. — Да не би звездолетът майка да не може да излети?

— Може — мрачно отговори Куин. — Не в това е проблемът. Но ако остане на планетата, няма да можем да измайсторим подходящи отличителни знаци и номера, без всички да ни видят.

— Вярно — възкликна Арик. — Прав си. А ако не ги изпишем, летците ще започнат да ни задават неприятни въпроси.

— На които не можем да отговорим — каза Куин. — Трябва да измислим нещо, за да излезем от това положение. Доктор Кавана, набавихте ли всичко по списъка?

— До последната точка — отвърна Мелинда и се намръщи. — Какво имаше предвид за пилотите?

— По-късно ще ви обясня — каза Куин. — Сега най-важната ни задача е да натоварим багажа на звездолета. Започвайте, докторе. Ние ще слезем след около час да помогнем. До сутринта трябва да сме свършили. Останалите изтребители ще пристигнат най-рано утре по пладне.

— Веднага започвам да товаря — обеща Мелинда. — И внимавайте с командира на местните мироопазващи сили — подполковник Холоуей. Не е глупав и е вече на път да открие общите принципи на операцията.

— Не се тревожете, зная как да се оправям с офицери — успокои я Куин. — Започвайте да товарите.

— Добре. До скоро!

Апаратът млъкна.

— Идентифицирах честотите на местната комуникационна система, доктор Кавана — съобщи Макс. — Искате ли да потърся някой, който да наеме работници?

— Благодаря, не — отговори Мелинда и се запровира към вратата на контролната зала. — И без да е известно, че имаме „Картейдж-Айви“, доста привличаме вниманието върху себе си. Стой си кротко и играй шах със системата на кораба. Може да се наложи да се изметем за десет минути.

— Това е северният край на каньона, който идва от изток — каза майор Такара и набра на тактическия дисплей следващата картина. — Ако го разгледате внимателно... точно тук... ще видите мястото, където изкопахме по-меката скала под гранитното било. Оръдията „Шрьодер“ са разположени тук, тук и тук. Ракетните инсталации са под тези навеси. Заслепяващите прожектори на билото са тук и ето тук.

Холоуей кимна. Отбранителната линия не беше построена като по учебник, но беше на светлинни години по-добра от всичко, което имаха преди шестнадесет дни, когато стражевият кораб изгоря по пътя към Земята.

— Свършил си добра работа, Фуджи — каза Холоуей.

— Благодаря, но трябва да направим още много неща — каза Такара. — Надявам се завоевателите да са достатъчно благосклонни и наистина да дойдат. Ще съжалявам, ако след всичките тези усилия от наша страна ще трябва да седим тук, а те да унищожат планетата с електрически заряд от орбита.

— Ако ще пожелаваш нещо, пожелай да подминат Общността — язвително каза Холоуей. — Добре, какво остава да се свърши?

— Тук не много. Току-що стигнахме края на мекия слой. Всичко останало, изглежда, е от гранит. Според мен имаме достатъчно пространство за команден пост и санитарни помещения плюс толкова за склад, колкото ни е необходимо.

— И по-голямата част от цивилните ще останат навън на студа?

— Както и по-голямата част от гарнизона — призна Такара. — Геоложката група продължава да търси и друга мека скална маса и ако намери, с удоволствие ще изкопаем още такива пещери. Но най-вероятно всички ще трябва да се задоволят с палатки и навеси.

Холоуей погледна през прозореца. Ешелон от въздушни коли товареше припаси за каньона.

— При условие, че когато завоевателите нападнат, всички цивилни ще са заминали.

— Всъщност според мен евакуирането почти свърши — каза Такара. — Онези, които са все още тук, изглежда, са решили да останат. Поведение на колонисти, знаете.

— Да... горди, храбри и упорити. Предпочитам всички да подвият опашки и да се изметат като страхливци. Партизанската война е доста безперспективна, при положение, че имаме двадесет и пет хиляди души цивилни.

— Не ги подценявайте, Кас — предупреди го Такара. — Дори цивилните могат да бъдат опасни, когато знаят за какво се бият.

— Стига да са опасни за завоевателите, а не за себе си. Или за нас. — Холоуей превключи картината за общ поглед към каньона. — Добре. Северният край изглежда достатъчно сигурен. Сега да видим какво можем да направим с тази пролука на източната стена.

Телефонният апарат зазвъня.

— Полковник, говори сержант Крейн. Заповядайте да ви докладвам, ако някой необичаен кораб навлезе в системата.

Холоуей настръхна.

— Колко необичаен?

— О, не, сър, не е толкова необичаен — побърза да го успокои Крейн. — Това е изстребителят, чиято следа открихме преди половин час. Оказа се, че е стар „Каунтърпънч“.

Холоуей погледна Такара.

— „Каунтърпънч“?

— Да, сър. Току-що го засякохме. Изглежда, сега провежда кодиран разговор с някого долу.

Такара почти беше стигнал до вратата.

— Открийте с кого разговаря! — заповяда Холоуей. — Веднага идвам.

Те отидоха в сенсорния център и завариха Крейн и още един оператор наведени над главния пулт.

— Не е стандартен код на Мироопазващите сили, сър — докладва Крейн. — Не прилича и на използваните от нехуманоиди

кодове. Проверяваме по сектори, за да открием другия край на връзката... още не сме я намерили.

— Възможно ли е да е код на някоя компания? — попита Такара.

Крейн вдигна рамене.

— Кой на Доркас ще се занимава с такова нещо?

— Доктор Мелинда Кавана — отвърна Холоуей. — Разрешените три дни за престой почти изтичат, а сега пристигна и този звездолет майка.

Операторът погледна пулта и промърмори:

— По дяволите! Прав сте, сър.

— Да отида ли там с няколко души? — попита Такара.

— Предаването свърши, сър — съобщи операторът още преди Холоуей да отговори. — Една минутка. „Каунтърпънч“ ни вика.

— Включи високоговорителя! — нареди Холоуей. — Неидентифициран изстребител, тук контролният център на Доркас. Моля да се идентифицираш.

— Контролен център Доркас, тук е командирът на ескадрила Адам Куин — чу се отговорът. — Искаме разрешение за кацане.

— Командир, тук е подполковник Холоуей. Съобщи номера на заповедта си, моля.

— Не съм назначен в твоя гарнизон, полковник — отговори Куин. — Само минавам оттук.

— Съжалявам, командире — каза Холоуей. — Бихме могли да те използваме. Все пак настоявам да ми кажеш номера на заповедта си.

Настъпи кратка пауза, после се чу.

— Шест седем четири две четири девет пет пет. Код Фоксрот Лима Виктор Виктор.

— Благодаря, командире — каза Холоуей. — Контролният център ще ти даде курса на подход. Бих желал да ми се обадиш, след като кацнеш.

— Разбира се, полковник. Благодаря.

— Действай, сержант! — каза Холоуей, после се обърна към Такара. — Фуджи, искам да разменим няколко думи.

Отидоха в другия ъгъл на стаята и Холоуей попита:

— Какво мислиш?

Такара вдигна рамене.

— Кодът изглежда доста истински.

— Във всеки случай броят на буквите е точен — съгласи се Холоуей. — Поне това можем да кажем със сигурност.

— Веднага ще проверя досието на тази Куин — каза Такара. — Трябва да е включен в общия файл за персонала.

— Ако не е, бих искал да се срещна с него. Кой цивилен би могъл да лети на изстребител за пилоти „копърхед“? — каза Холоуей. — Нареди да направят проверката. — Той стисна устни. — А през това време искам да зная всичко, което можеш да научиш за доктор Мелинда Кавана.

Такара се намръщи.

— Доколкото си спомням, тя е споменала, че е свързана с „Кавтроникс Индъстриз“.

— Наистина го каза. Искам обаче да разбера дали е вярно.

Крейн вдигна глава и докладва:

— Всичко е готово, сър. След около четиридесет и пет минути трябва да кацнат. Да уредя ли срещата?

— Още не — отвърна Холоуей. — Нека да проверим дали има и други срещи. Кой е с Куин? Научи ли името му?

— Не, сър. Той не ми го каза, а аз не се сетих да попитам. Да се свържа ли пак?

— Не се безпокой. — Холоуей поклати глава. — Обзалагам се, че е братът на доктор Кавана, Арик. Докато се занимаваш със случая, вкарай името му в компютъра, Фуджи.

— Ще проуча цялото семейство — отговори Такара. — Просто за да си спестя време, нали разбирате.

— Благодаря — отвърна Холоуей и се усмихна. — Захващай се със задачата и щом свършиш, веднага ми докладвай. Искам да разбера какво имаш наум за онази пролука в източната стена.

Вратата на кабинета се отвори с обичайния тих шум. Холоуей трепна и се изправи.

— Да?

— Прощавайте, Кас — извини се Такара. — Не разбрах, че спите.

— И аз самият не го разбрах — призна Холоуей, разтърка очи и погледна часовника си. Беше спал около половин час. Малка загуба на

време, но голяма на гордост.

— Какво правиш тук? — попита Холоуей. — Нали не си дежурен.

— Вие също — отвърна Такара. — Все още ли умувате върху въпроса с пролуката?

— Да, все още си блъскам главата над нея — призна Холоуей и погледна към аерофотоснимките, изобразени на дисплея. — Не можем да я оставим да зее така, Фуджи. Това си е направо покана за обстрелване от бързоходни изстребители на завоевателите.

— И това не ви дава мира, нали? — подразни го Такара. — И сигурно вече сте опитали всичко?

— Хитро — изръмжа Холоуей. — Имаш ли някакво основание да нахълтваш тук и да обиждаш по-старши офицер, вместо да си стоиш в кабинета, където ти е мястото?

— Дори две — каза Такара, придърпа един стол и седна. — Получихме съобщение, че от Едо пристига скутер. Очевидно ще имаме собствен флот.

— Почти навреме — отвърна Холоуей. — Обещаха ни го преди две седмици. Кога се очаква да пристигне?

— След три или четири дни. Доколкото разбрах, все още се оборудва.

— Страхотно! — възкликна Холоуей. — И какво ще ни изпратят? Преоборудвани баржи?

— Не уточниха — отвърна Такара. — Съмнявам се, че ще е нещо по-голямо от клас „Вега“. Може да е „Ригел“, ако са се поотпуснали.

— Не вярвам — въздъхна Холоуей. — Не и сега, когато всички планети в секторите Лира и Пегас надават вой за по-голяма защита. Завоевателите ще започнат с най-отдалечените сектори на Общността.

— Може би. — Такара му подаде една магнитна карта. — Ето и другите новини. Хобсън най-после е събрал информация за командир Куин и семейство Кавана. Ако все още ви интересува.

— Нямам голям избор — изръмжа Холоуей и взе картата. — Щом са тук, аз съм отговорен за тях... и се обзалагам, че се готвят да извършат някакво нарушение.

Такара вдигна рамене.

— Проблемът е да се разбере какво.

Холоуей потисна една ругатня и пъкна картата в компютъра си. Отвън като градоносен облак се събираше една жестока и силна раса извънземни, готвеща се да нападне Общността. Може би в този момент десантни части на тази сила летяха към Доркас, а той, само с триста души обучен персонал, трябваше да отбие тази атака и за два часа да евакуира двадесет и пет хиляди цивилни граждани. Последното нещо, за което имаше време, беше да се занимава с тъпата игра на семейство Кавана.

— Още ли товарят звездолета майка?

— Поне допреди малко го товареха — каза Такара. — От едната страна са опънали някакъв брезент. Куин спомена ли нещо по този въпрос?

— Разговорът с Куин беше много кратък и той не каза много по никакъв въпрос — отвърна Холоуей и погледна събрания от Хобсън материал.

И замълча. Прочете го по-внимателно...

— Видя ли това? — обърна се Холоуей към Такара.

— Не ми остана време. Интересно ли е?

— Интересно е. Дори много интересно. Бащата на Арик и Мелинда е лорд Стюарт Кавана — бивш депутат от Грампианс, Ейвън. Името говори ли ти нещо?

— Мисля, че ми говори — бавно каза Такара. — Не беше ли той депутатът, който преди няколко години се зае с командната структура на цялата система „Копърхед“? И я свърза с гореща линия с парламента?

— Кавана доказа пред депутатите, че в системата „Копърхед“ се приемани емоционално неподходящи хора. — Холоуей вдигна вежди. — Искаш ли да знаеш кой е главният му свидетел?

Такара присви очи.

— Няма нужда да ми казвате. Адам Куин.

— Позна — кимна Холоуей. — Значи ни е посетила знаменитост, Фуджи.

— Страхотно! — промълви мрачно Такара. — Знаете ли, Кас, започвам да си мисля, че в края на краищата може би трябва да проверим пълномощията и на доктор Кавана.

— Споделям напълно мнението ти — съгласи се Холоуей. — За съжаление подозирам, че това ще се окаже напразно губене на време.

Представи си: осемнадесет часа до Земята със скутер, още един-два часа, докато се свържем с адмирал Рудзински, който може да се окаже, че никога не е чувал за Мелинда Кавана, нито пък за някаква строго секретна акция на Мироопазващите сили, после още осемнадесет часа за връщане. — Той махна с ръка към космодрума. — Наистина ли смяташ, че ще им трябват още тридесет и седем часа да натоварят звездолета и да заредят цистерните със сгъстен въздух?

— Във всеки случай няма да тръгнат по-рано — каза Такара. — Но освен да арестувате цялата група по общи подозрения, не виждам какво друго можем да направим. Разбира се, след като отлетят, отговорността за тях вече няма да е наша.

— На въпроса може да се погледне и така — съгласи се Холоуей. — За това обаче няма да получиш похвала, макар аз също да не виждам друга възможност.

Той неочаквано спря, после каза:

— И все пак алтернатива има. Наистина има.

— Каква?

— Мелинда Кавана няма никакви документи и би трябвало да отидем до Земята, за да проверим нейната версия. Очевидно те са помислили за това. Не са помислили обаче, че тя вече не е единственият участник в играта. Включи се и командирът на ескадрила Куин... а той има документи. Номер на официално разрешение от Мироопазващите сили.

Такара бавно се усмихна.

— Който трябва да бъде във файла с номерата на разрешенията в базата на Мироопазващите сили в Едо.

— Отиването и връщането до Едо може да стане само за седемнадесет часа. — Холоуей извади картата и започна да подготвя заповед. — Заслужава си да му хвърлим едно око. Иди да съобщиш на екипажа. Докато се приготви за излитане, заповедта ще е готова.

— Добре — отговори Такара и тръгна към вратата.

— И после лягай да спиш — добави Холоуей. — Утре ще имаме тежък ден.

— Има и още нещо. — Такара спря до вратата. — Според вас какво са замислили Куин и Кавана?

— Нямам представа — отвърна Холоуей и посочи към дисплея. — Но тук има нещо интересно, за което не споменах. Арик и Мелинда

имат и друг брат... по-точно имали са друг брат... Фелиан. До съвсем скоро командир на „Киншаса“.

— „Киншаса“ значи? — замислено повтори Такара. — Да. Това би могло да обясни много неща.

Холоуей се намръщи.

— Наистина ли? Как?

— Нямам представа — призна Такара и вдигна рамене. — Само казвам, че би могло.

— Благодаря — сухо отвърна Холоуей. — Понякога си много прозорлив. Само се моля на Бога каквото и да е то, да е нещо маловажно. Нещо, за което само да ги окошарим.

— Не бях мислил за това. Но официално сега тук е обявено военно положение, нали?

— Така е — съгласи се Холоуей. — Тук е военна зона с всички последствия от това — например съд по съкратена процедура.

— Прав сте — въздъхна Такара. — Да се надяваме, че наистина е нещо маловажно.

13.

След деня на първата разходка извън килията тримата зхиррзхиански следователи не се върнаха да видят Фелиан. Не дойдоха и на следващия ден. Появиха се едва на четвъртия.

Сега вече отговорник не беше Свв-селик.

Това стана ясно от момента, в който влязоха във външната зала. Досега винаги когато влизаха или вървяха, Свв-селик стоеше в средата, а Трр-гилаг и Нзз-ооназ бяха от двете му страни и мълчаха. Този път в средата беше Трр-гилаг, по-ниският.

Трр-гилаг заговори.

— Добър ден, Кавв-ана. Ти добре?

— Горел-долу — отговори Фелиан и се зачуди дали трябва да коментира новия статус на Трр-гилаг. Реши, че е по-добре да не го прави. — Бих могъл да изляза малко на слънце. Вече много време не съм излизал.

За момент Трр-гилаг се замисли, после каза:

— Това ти виновен. Не трябва ходи къде забранено.

— Нямах да направя нищо лошо — увери го Фелиан. Само бе искал да провери дали бялата пирамида е от изключителна важност за тях. Очевидно Свв-селик бе наказан за това. — Ние хората сме любопитни същества, това е всичко.

— Така твърди ти — каза Трр-гилаг. — Искан излезе навън?

Фелиан погледна Нзз-ооназ, който стоеше близо до обръщания се панел с усмирителен гащеризон в ръка.

— Да, искам — предпазливо призна той. Нещо в държането на тримата не му харесваше.

— Ние има въпрос — каза Трр-гилаг. — Ти отговори въпрос — излезе навън.

Значи най-после стигнаха до неизбежния разпит.

— Първо да изляза — каза Фелиан. — После ще отговарям на въпросите ви.

— Първо въпрос — не отстъпваше Трр-гилаг. — Откажеш — няма ходи навън.

Фелиан стисна зъби.

— Да направим компромис — предложи той. — Ще отговарям на въпросите ви навън.

За момент Трр-гилаг пак се замисли. Фелиан издържа на погледа му и мислено кръстоса пръсти. Колкото повече отстъпеха, толкова повече потенциално полезни прецеденти щеше да има за бъдещи преговори.

За негова изненада Трр-гилаг наистина отстъпи.

— Ти отговаря въпрос навън — съгласи се той. — Не отговаря — няма излезе навън.

— Съгласен съм — кимна Фелиан. — Но помнете, че ако не излизам на слънце, ще умра.

— Ти не умре — увери го Трр-гилаг. — Ние не позволи. — Той махна с ръка, Нзз-ооназ коленичи и промуши усмирительния гащеризон през отвора.

— Прави, както ние казва — предупреди го Трр-гилаг, докато отваряше вратата на килията. — Иначе пак наказан.

Този път времето не беше така приятно, както преди четири дни. Небето беше забулено от сивкави облаци, малко по-високата отпреди температура не се чувстваше поради силния вятър, който духаше откъм космодрума и вдигаше облаци червена прах.

— Това няма много да ми помогне — предупреди Фелиан Трр-гилаг. — През тези облаци не може да проникне много слънчева светлина.

— Утре пак излезе — обеща Трр-гилаг. — Освен ако не откаже отговаря въпрос.

Фелиан се намръщи. Значи затова Трр-гилаг се беше съгласил да провежда разпита на открито. Беше разбрал, че с тази отстъпка не губи нищо.

— Добре — измърмори той. — Да чуя въпросите ви.

— Само един въпрос — каза Трр-гилаг. — Кажете всичко за оръжие КИОРО.

Фелиан почувства как стомахът му се сви на топка. Значи това беше въпросът. Неясният страх, който се промъкваше в ума му, откакто

бе разбрал, че персоналният компютър на комодор Даями е откънат непокътнат, се оказа основателен.

Зхиррзхианците знаеха за КИОРО!

— Не разбирам — заусуква го той. — Какво искате да кажете?

— КИОРО — повтори Трр-гилаг. — Ти отказва да каже?

Фелиан погледна към бялата пирамида и трите заобикалящи я купола и затърси изход от идиотското положение, в което се намираше. Оцеляването на човечеството може би зависеше от възможността на Севкоорд да използва КИОРО срещу зхиррзхианците и техните неуязвими кораби. Колкото повече знаеха зхиррзхианците за това оръжие, толкова по-големи бяха шансовете им да намерят защита срещу него.

Но той се беше договорил с Трр-гилаг. Ако не изпълнеше обещанието си, щеше да изгуби всякаква надежда за бъдещи споразумения. Освен това всичко, което можеше да им каже, те вероятно отдавна бяха научили от компютъра на Даями.

— Не, не исках да кажа това — увери той Трр-гилаг. — Опитвах се да попитам какво точно искате да знаете. Аз всъщност не зная нищо за КИОРО с изключение на неговата история.

Зад гърба на Трр-гилаг Свв-селик промърмори нещо.

— Ти командир човешки космически кораб — каза Трр-гилаг. — Ти познава човешки оръжия.

Фелиан вдигна рамене.

— Командването на космически кораб няма нищо общо с оръжията — отвърна той и тръгна към гората зад базата. — Нито с КИОРО.

— Но КИОРО човешко оръжие — не отстъпваше Трр-гилаг.

Фелиан го погледна... и за първи път под малкия издатък от едната страна на главата на Трр-гилаг видя малко копче със същия цвят като кожата на зхиррзхианеца. Трудно беше да се каже със сигурност, но като че ли имаше четири тънки израстъка, които излизаха от копчето и отиваха до четири паралелни отвора в кожата под издатъка.

— Какво е това? — попита той и посочи с пръст.

— Това? — попита на свой ред Трр-гилаг и езикът му се изви покрай главата, за да посочи копчето. Фелиан трепна и се дръпна. Почти беше забравил, че зхиррзхианците сочат с език. — Това свързано с преводач.

— С преводач? — повтори Фелиан. — Имаш предвид машинен преводач? Компютър?

— Да.

— Аз пък си мислех... няма значение.

— Какво мисли, обясни.

— Няма значение — повтори Фелиан и се обърна.

Трр-гилаг бързо вдигна ръка и трите пръста и двата палеца стиснаха рамото на Фелиан.

— Кажки какво мисли! — заповяда той.

Фелиан отново погледна аудиовръзката на Трр-гилаг, после погледна към Свв-селик и Нзз-ооназ. Сега, когато знаеше къде да гледа, видя, че всички имат такъв жак.

В такъв случай какъв беше белегът в основата на черепите им? Белег от имплантирана връзка като на летците „копърхед“?

Трр-гилаг чакаше.

— Предполагам, че сте свързани с компютърния преводач по някакъв по-удобен начин — каза Фелиан. — Този белег тук например. — Той се пресегна към тила на Трр-гилаг...

Този път не падна по очи, но ръцете му отлетяха встрани, а десният му лакът се заби в гръдния му кош.

— Ей! — изкрещя той. — Само се опитах да покажа.

Трр-гилаг каза нещо и магнитите бяха изключени.

— Обясни дума „белег“ — каза Трр-гилаг.

— „Белег“ е следа от операция — отговори Фелиан и докато си триеше лакътя, погледна към Нзз-ооназ. — Когато тялото на някого е разрязано, за да се извади или сложи нещо в него. И тримата имате по един белег в основата на черепа. — Той се накани да посочи, после размисли и посочи мястото на собствения си врат. — Точно тук.

За момент тримата зхиррзхианци само го гледаха. Нехуманоидните им лица бяха непроницаеми. Нзз-ооназ промърмори нещо на Трр-гилаг, който му отговори със същия тон. Свв-селик също се присъедини и в продължение на една минута те проведеха малка дискусия. Фелиан чакаше, мигаше срещу прашния вятър, който духаше в лицето му, и оглеждаше пейзажа. Последния път, когато бяха тук, беше съгледал нещо като пътека, излизаща от ъгъла на сградата, където беше неговата килия, и водеща към гората. Днес се надяваше да я разгледа по-добре.

— Хора няма фссс орган?

— Какво? — попита Фелиан.

— Белег от фссс орган — поясни Трр-гилаг. — Хора има тук? — Езикът му изскочи от устата и се насочи към корема на Фелиан.

Фелиан се намръщи. Там нямаше нищо, което да заслужава внимание. Освен малкия белег от операцията, когато на десет години му извадиха апандисита.

Белег, на който — сега, когато си помисли за това, го разбра — по време на дългия лекарски преглед през първия ден зхиррзхианските следователи бяха обърнали изключително голямо внимание.

— Не зная — каза той. — Ние нямаме същите имена на органите като вас. Какво върши един фссс орган?

Свв-селик изръмжа нещо, езикът му се застрелка. Трр-гилаг отговори — с нежелание, помисли си Фелиан — и после се обърна към Фелиан.

— Не подходящ тема — каза Трр-гилаг. — Ти казва за КИОРО.

— Няма много за разказване — отвърна Фелиан. Трр-гилаг нарочно бе променил темата, и то по подозрително груб начин. Дали този фссс не беше табу за обсъждане? Или беше нещо, за което зхиррзхианците не искаха хората да научат? И в двата случая заслужаваше да събере малко повече информация.

— Предполага се, че КИОРО е съкращение, съставено от първите букви на пълното наименование „Краткотрайно йонно-резонансно оръжие“. Това се знае от всички. Но почти никой не знае какво всъщност представлява и как действа КИОРО.

— Разкаже какво знае.

Фелиан пое дълбоко дъх. По гърба му пробягна студена тръпка. В Академията им бяха, показвали петдесет пъти запис, направен от стражеви кораб... И петдесетия път видяното беше също толкова зловещо, колкото и първия.

— Пет от най-добрите паволиански бойни кораба стояли в засада близо до Селадон — най-външната планета на системата. После нападнали трите кораба на Севкоорд, които били два пъти по-малки. Паволианците пуснали своите изтребители, ние — нашите.

— Ти видя ли?

Фелиан поклати глава.

— Това е станало преди тридесет и седем години. Тогава още не съм бил роден. Виждал съм само видеозаписи.

— Разкажеш още.

— Няма какво да разказвам — отговори Фелиан. — Паволианските изстребители се врязали в редиците на нашите кораби и боят започнал. Внезапно паволианската тактическа постройка рухнала. Те започнали да се оттеглят, а изстребителите на Севкоорд ги преследвали... на записа се вижда, че паволианските бойни кораби започнали да излизат от формацията. КИОРО избило всички на борда.

Настъпи кратка тишина, последвана от нова тристранна конференция. Фелиан продължи да върви, наблюдавайки гората отляво. Не беше сбъркал. Там наистина имаше пътека. Пътека, водеща към дърветата и храстите зад комплекса. Той леко зави към нея.

Конференцията зад гърба му свърши и Трр-гилаг попита:

— Как?

— Как ги е убило КИОРО? — Фелиан поклати глава. — Някакъв вид радиационно облъчване. Нямам представа.

Трр-гилаг, изглежда, мислеше върху чутото. Или пък слушаше как техният компютър се мъчи над превода.

— Защо КИОРО не използвано в нападение срещу зхиррзхианците? — попита той най-сетне.

Фелиан го погледна.

— Погледни фактите в очите, зхиррзхианецо. Не ние ви нападнахме, а вие.

— Не вярно — възрази Трр-гилаг. — Командири и старейшини казва. Човешки кораби напада първи.

— Ти присъствал ли си? — попита Фелиан. — Лично?

Езикът на Трр-гилаг изскочи два пъти.

— Не. Старейшина Кее'рдан казва...

— Аз пък бях там — прекъсна го Фелиан. — И не ме интересува какво казват твоите старейшини или твоите командири. Вашите кораби стреляха първи.

И обърна гръб на зхиррзхианеца. Лицата на убития му екипаж се появиха пред очите му. Рико, Ховър, Майърс, Чен Ки...

— Не говори срещу старейшини — смъмри го Свв-селик. — Старейшина племе Тоо'рр казва също.

— И старейшина племе Флии'рр — обади се Нзз-ооназ.

— Не ме интересува какво казват вашите старейшини...

— Не говори! — изръмжа Свв-селик и пристъпи към него. — Не говори срещу старейшини. Или наказание.

Фелиан сви устни. Значи така представяха тук нещата. Официалната линия явно бе, че отрядът с особено назначение на „Джутланд“ е агресор и е започнал сражението. И Свв-селик и Нзз-ооназ като лоялни функционери послушно приемаха тази линия, без да си позволяват да поставят под съмнение правотата на върховните зхиррзхиански власти и дори да слушат каквото и да било, което противоречи на официалната версия. Мозъците им бяха промити.

Абсолютен контрол, съчетан с абсолютно раболепие... и все пак, макар че в гърлото на Фелиан се надигаше презрение, той призна, че зхиррзхианската броня започва да се пропуква. Че се появява потенциално фатална пукнатина. Човешката история многократно бе показвала нестабилността на автократичните, манипулиращи информацията правителства, като се започне от нацистка Германия, мине се през Съветската империя и се стигне до китайското господство на куадарския режим в Селадония. Стигаше една подходяща искра, за да пламне пожар.

А тази искра можеше да бъде лъжата, с която тяхното правителство искаше да оправдае войната. И внезапно Фелиан разбра, че необходимият фитил може би е в ръцете му.

Трр-гилаг не се беше присъединил към стройния хор от укори на двамата други зхиррзхианци. Дори напротив, беше останал подчертано мълчалив.

— Аз бях там — повтори Фелиан и го погледна. — Аз зная какво се случи.

— Не говори срещу старейшини — предупреди го и Трр-гилаг. Но думите му бяха колебливи и неуверени — поне според Фелиан. Преди да ги произнесе, имаше една малка пауза. — Не хубав тема. Разкажи защо КИОРО не използвано срещу зхиррзхианци.

Фелиан се обърна и отново тръгна към горската пътека.

— КИОРО не е стандартно въоръжение на човешките кораби — каза той. — Противно на онова, което вероятно са ви казали вашите водачи, ние не убиваме заради самото убийство, а само когато е абсолютно необходимо.

— КИОРО използвано срещу други.

— Това оръжие беше използвано срещу паволианците. — Фелиан тъжно се усмихна. — Но паволианците са атакували първи.

Вече бяха стигнали до края на гората.

— Колко често използван КИОРО? — попита Трр-гилаг.

— Само веднъж — каза Фелиан. — Паволианците били достатъчно умни и капитулирали преди да се наложи повторното му използване. — Той погледна право в очите с три зеници на Трр-гилаг. — Другите нехуманоиди, с които сме имали конфликти, гледаха да не се стигне до неговото използване.

И пак се обърна към гората.

— Това тук прилича на пътека. Накъде води?

— Не ходи там — предупреди го Трр-гилаг.

— Няма — увери го Фелиан, направи още една крачка към дърветата, и видя, че приличните на трева растения в средата на пътеката са омачкани и под тях се вижда познатата червеникава прах, размесена с листа и клонки.

И шепа плоски, сиви, с големината на човешки пръст камъни.

— Само искам да зная накъде води — продължи той и направи още една крачка. Геологията заемаше последно място в списъка на науките, които беше изучавал с желание, но според него тези камъни приличаха на парченца кремък. С остри ръбове.

— Не ходи в гора — настоя Трр-гилаг.

— Има ли друг комплекс в тази посока? — продължи Фелиан, сякаш не говореха на него, и направи още една крачка. Накрая Нзз-ооназ щеше да осъзнае факта, че той няма да спре, и щеше да натисне бутона на усмирителния механизъм. Трябваше да стигне пътеката преди това да се случи. — Ще построите ли истински път през гората? — попита той през рамо. — Ще една крачка... две... три...

— Казар! — извика Трр-гилаг.

Ударът беше страхотен. Фелиан безпомощно се строполи на земята.

— Ей, не трябваше да правите това — озъби се той възмутено и вдигна глава, за да погледне тримата зхиррзхианци. — Нямах намерение да бягам.

— Ти не спрял — отвърна Трр-гилаг.

— Ти не ми каза да спра — възрази Фелиан. Тримата идваха към него, но от техния зрителен ъгъл за секунда или две лявата му ръка

частично щеше да е скрита от погледите им. Внимателно, колкото се може по-незабележимо, той опипа почвата под пръстите си. — Само ми каза да не отивам в гората. И аз не отидох.

Трр-гилаг замълча, изразът му се промени в нещо, което можеше да се вземе за колебание. Пръстите на Фелиан намериха онова, което търсеха. Той придърпа камъка под дланта си и го стисна.

— Не ходи в гора означава ти спре — каза Трр-гилаг.

— Ще се постарая за следващия път да го запомня — изръмжа Фелиан. — Сега мога ли да стана?

Трр-гилаг направи знак на Нзз-ооназ. Фелиан почувства как магнитите го пускат.

— Благодаря — каза Фелиан, изправи се и заратрива лакътя си. Нзз-ооназ беше насочил към него устройството точно така, както го бе сторил първия път, когато бяха използвали усмирителния гащеризон. Означаваше ли това, че работи с дистанционен сигнал, например инфрачервен или ултразвуков, а не с радиосигнал? — В бъдеще предупрежденията ви трябва да са ясни — допълни той и докато разтриваше издрасканата си буза, дръпна ципа на гащеризона и незабелязано пусна камъка в пазвата си.

— Ти отива обратно в килия. Сега! — заповяда Трр-гилаг.

Фелиан обърна поглед към пътеката, която пресичаше храстите и се губеше между дърветата. Каквото и да имаше там, той не можеше да го види. Вероятно не беше нищо повече от зхиррзхиански еквивалент на вила.

— Добре — каза той. — Да тръгваме.

Трябваше да прояви известна ловкост, за да измъкне камъка от усмирителния гащеризон пред очите на тримата зхиррзхианци, които го следяха като безмълвни соколи. Но успя. Стиснал камъка в лявата си ръка, той подаде гащеризона през отвора и веднага се мушна под душа.

Вентилационната система, засмукваща въздуха през малките отвори на тавана, беше добра и Фелиан така и не успя да направи стъклената стена да се покрие с пара, но в клетката с душа положението беше съвсем различно. Той пусна горещата вода и под временната водна завеса разгледа новата си придобивка.

Беше малко съкровище, дълго може би пет сантиметра и широко три. Беше и тънко — не повече от три милиметра и макар ръбовете му да бяха остри, не бяха толкова остри, за да прережат материята на усмирительния гащеризон или зхиррзхианската кожа.

Но все пак този камък беше нещо. И самият факт, че държеше в ръката си твърд, потенциално опасен предмет, силно повиши самочувствието му. Ако можеше да го скрие и да намери начин да го наточи без неговите похитители да го хванат, този камък можеше да разкрие пред него широка гама нови възможности.

Засега не беше сигурен какви точно са тези възможности. Но се надяваше, че все ще измисли нещо.

Фелиан се изми, излезе изпод душа, стиснал камъка в ръка, и започна енергично да си бърше косата. Все още не беше сигурен как успя толкова лесно да го скрие, но колкото повече мислеше, толкова повече разбираше, че конструкцията на зхиррзхианската ръка не дава възможност незабелязано да се скрие такова нещо и тъкмо затова не го бяха открили. Фелиан седна на леглото и докато обличаше гащеризона, издърпа лекичко най-дясното от шкафчетата под леглото и пусна камъка до смачканата спасителна чанта.

Останалата част от деня прекара по познатата му вече програма, разпределяйки времето си между изометрични упражнения, запаметяване на залата отвън и непрестанни размишления как да избяга. На няколко пъти изпита желание да отвори шкафчето и да докосне камъка, да почувства ръбовете му, да се увери, че е все още тук. Но устоя на изкушението. Беше забелязал, че наблюдението им намалява с падането на нощта. Тогава щеше да може да извади камъка и да го премести в по-сигурно скривалище.

Но този момент така и не настъпи. Фелиан лежеше по гръб и сънливо наблюдаваше лениво работещите зхиррзхиански техници, когато вратата на залата неочаквано се отвори и шестима зхиррзхианци влязоха и се насочиха право към килията му. Двама носеха същите дълги сиви тояги, които беше видял в ръцете на охраната на пирамидата при първото си излизане. Други двама държаха някакви прибори с големината на джобно фенерче. Последните двама изглеждаха невъоръжени.

— Какво става? — попита Фелиан, когато се струпаша пред килията му. Двамата невъоръжени отидоха при вратата, другите

четирима застанаха от двете ѝ страни. Фелиан разтревожен забеляза, че и четирите оръжия са насочени през стъклото към лицето му. Отблизо дългите тояги бяха още по-отвратителни. — Какво става? — повтори той този път по-малко агресивно. За разлика от огнестрелните оръжия и ракетите на Мироопазващите сили, зхиррзхианските кораби бяха използвали високоенергийни лазери. Ако насочените към него тояги и фенерчета бяха умалени версии на тези оръжия, те можеха да го убият и през стената. Може би тъкмо това беше причината, поради която килията беше от стъкло.

— Ти помести! — заповяда един глас зад него.

Фелиан се обърна. Беше Трр-гилаг. Езикът му се мятеше навън и навътре от устата, приличната на тирбушон опашка се размахваше с двойно по-голяма от нормално скорост.

— Какво става? — попита за трети път той.

— Ти помести! — повтори Трр-гилаг. Езикът му спря да се движи и посочи към душа. — Застане там.

Фелиан безмълвно се изправи и отиде под душа. През цялото време оръжията неотклонно, го следяха. Вратата на килията се отвори и двамата невъоръжени зхиррзхианци влязоха вътре. Единият остана до вратата, другият отиде до леглото на Фелиан, измъкна чекмеджето, избута чантата и извади камъка.

Фелиан наблюдаваше Трр-гилаг.

— Не правилно — каза зхиррзхианецът. — Не взима.

— Разбирам — отговори Фелиан. Думите излизаха механично от изсъхналата му уста. Значи беше сбъркал. Цялата му интелигентност, всичките му хитрости — всичко е било напразно. Те бяха знаели за камъка може би още от момента, в който го беше взел.

Не! Не бяха знаели. Камъкът беше престоял в чекмеджето цели дванадесет часа. Ако бяха знаели от самото начало, сигурно щяха да го вземат по-рано.

Той погледна към двамата зхиррзхианци, които излязоха от килията и затвориха вратата. И все пак те знаеха къде го беше скрил. Знаеха точно къде се намира... зхиррзхианецът веднага го намери, без колебание и ровичкане. А от начина, по който нахлуха в килията, беше готов да се закълне, че го бяха открили точно в този момент.

Как?

Първият зхиррзхианец заобиколи килията и отиде при Трр-гилаг. Дватамата разговаряха тихо около една минута, премятаха камъка между пръстите си и го разглеждаха. Фелиан ги наблюдаваше и през ума му като подгонени от есенен вятър листа се въртяха различни мисли. Че зхиррзхианците имат слаби телепатични способности и са разбрали за камъка току-що. Че имат силни телепатични способности, но не всички, и някой с такива способности току-що е пристигнал. Че току-що са извършили някакво нощно сканиране на килията му — достатъчно чувствително, за да открие парче кремък с обем пет кубически сантиметра и да установи точно къде се намира. Че имат директен информационен канал с Бога и Бог не желае Фелиан да се измъкне точно сега.

Или че по-вероятно са знаели през цялото време и просто са си играели с него. Че са му позволили дванадесет часа да храни илюзорни надежди и са знаели, че няма да използва камъка.

Трр-гилаг го погледна и повтори:

— Не правилно. Утре не ходи навън.

— Не е честно — протестира Фелиан. Много добре разбираше, че този аргумент е безполезен, но също така знаеше, че трябва да опита. — Ти не каза, че не е позволено. Освен това аз трябва да излизам. Имам нужда от слънчева светлина.

— Ти наказан — отвърна Трр-гилаг. — Не прави пак.

И се обърна и закрачи към вратата. Другите го последваха. Техниците в залата продължаваха да работят, като че ли не бе станало нищо.

Бавно, вдървено Фелиан се върна при леглото си. Добре. Беше изгубил камъка. Но пък погледнато обективно, не се беше и надявал, че с негова помощ ще може да избяга. Беше изгубил камъка, но на негово място беше получил допълнителна информация, която щеше да съобщи, когато се върнеше в Общността.

Легна и затвори очи. И се опита да си изясни какво представлява тази информация.

14.

— Лорд Кавана?

Кавана трепна, събуди се и видя в полумрака някаква неясна фигура. Бутаха го по рамото.

— Кой си ти? — изграчи той с пресъхнала от съня уста.

— Колчин, сър — тихо отвърна фигурата. — Имаме посетители.

— Така ли! — Кавана успя да фокусира зрението си върху часовника в спалнята. Стрелките сочеха 4:37. — Не е ли малко раничко за случайни гости?

— Не са случайни — каза Колчин. — Офицерът за свръзка и три важни клечки от консулството на Общността в Мра-ект.

— От Мра-ект! — възкликна Кавана, стана и се пресегна да вземе халата си. — Дошли са от девет светлинни години само да ни видят? Каква чест! И какво искат?

— Не знам — каза Колчин. — Но мисля, че е във връзка с Фиббит.

— Фиббит? И за какво, по дяволите, им е Фиббит?

— Нямам представа — отговори Колчин. — Шикалкавят. Казват, че трябвало да говорят с вас. Но оглеждат, сякаш търсят нещо.

— И какво според теб търсят? — попита Кавана, облече халата и се обу. — Влязоха ли в приемната?

— Не. Хил ги задържа във фоайето. Но се опитват да погледнат през преградното стъкло. Изглеждат много ядосани, задето не им разреших да влезнат.

— Да се ядосват — изръмжа Кавана. Той също беше доста ядосан от това посещение в четири и половина сутринта. — Впрочем къде е Фиббит?

— Не знам! — призна Колчин. — Два часа след като си легнахте, все още работеше над бродерията, която ѝ поръчахте. След това ѝ изгубих дирите. Не е излизала, но не е и в стаята.

— Може би спи в някой ъгъл — каза Кавана и пристегна колана на халата си. — Хайде да идем да разберем какво става.

През полупрозрачното стъкло, което отделяше фойето от останалата част на апартамента, се виждаха силуетите на четиримата посетители. Другата неясна фигура беше Хил. Кавана излезе и застана до него.

— Аз съм лорд Кавана — представи се той. — С какво мога да ви услужа?

— Прощавайте за безпокойството, лорд Кавана — извини се един снажен мъж на средна възраст и пристъпи напред. Изглеждаше уморен и раздразнен, но не особено притеснен. — Аз съм помощник-офицер за свръзка на Общността, Питър Бронски. Може ли да влезем?

— Кажете по каква работа сте дошли и ще преценя — отговори Кавана.

Един от по-младите мъже от групата промърмори нещо под нос и пристъпи към началника си. Хил се премести и застана на пътя му. С крайчеца на очите си Кавана видя, че Колчин също се премести. Четиримата посетители имаха вид на хора, свикнали да действат със сила, тоест бяха хора, каквито Общността назначаваше в света на неотдавна предадената на мрачанците бивша икроманска колония. Въпреки това, ако прибегнеха към сила, макар и двама срещу четирима, Колчин и Хил щяха да се справят.

Бронски може би също го разбра и вдигна ръка. Подчинените му с нежелание отстъпиха назад.

— Предпочитам да се разберем с добро, лорд Кавана — каза той и извади една папка. — Всъщност не се нуждаем от разрешението ви, за да вляза.

Кавана взе папката и я отвори. Дипломатическият паспорт на Бронски беше впечатляващ, но тук, на мрачанска територия, нямаше особена тежест. Червената карта на временното мрачанско правителство за неограничени пълномощия обаче беше нещо друго.

— В такъв случай влизайте — каза Кавана, отмести се и показа червената карта на Колчин. — Хил, покани господата да седнат.

— Няма да е необходимо — каза Бронски и мина зад преградното стъкло. — Искаме само сандуулийката и веднага се махаме.

— Сандуулийката? — учуди се Кавана. Тримата помощници на Бронски минаха покрай Хил и се насочиха към приемната.

— Да, сандуулийката — повтори Бронски и тръгна подир хората си. — Фиббит не знам коя си Улу. Разбирате какво имам предвид, нали?

— И за какво ви е Фиббит не знам коя си Улу? — попита Кавана. Бронски спря.

— Макар че това не е ваша работа — каза той и се огледа, — трябва да ви уведомя, че сандуулийката е депортирана.

— Депортирането е отложено с един ден — възрази Кавана.

— Значи отлагането е анулирано — отбеляза Бронски. — Къде е тя?

Кавана се огледа. Приемната беше обзаведена в мрачански стил, със странна мебел и произведения на изкуството, всички насочващи вниманието към един кът, заемащ четвърт от стаята. Дълги тесни кресла и заоблени столове фокусираха вниманието още по-нататък към нежното трептящо сияние на една скулптура в ъгъла на салона. На едно кресло беше подпряна рамката с бродерията, над която работеше Фиббит, но сандуулийката не се виждаше.

— Сигурен ли сте, че я депортират? — каза Кавана.

— Попитах ви къде е сандуулийката, лорд Кавана — каза Бронски, без да отговори на въпроса, и отиде до креслото. Тримата му подчинени вече бяха в коридора, който водеше към трапезарията и спалнята на апартамента. Хил понечи да ги спре, но Кавана го погледна и поклати глава. Според мрачанското законодателство, когато се отнасяше за немрачанци, червената карта имаше силата на закон.

— Какво е това? — попита Бронски откъм дивана.

Кавана се обърна и видя, че офицерът гледа подпряната на дивана рамка с бродерия.

— Бродерията, която поръчах да ми направи Фиббит — каза той. Бронски го погледна, после отново погледна бродерията.

— Изобщо не прилича на вас. Ваша ли е, или на сандуулийката?

— Моя е.

— Дайте да видя разписката.

— Още нямам разписка.

— Тогава е на сандуулийката — каза Бронски. — Ще я взема.

— Момент — каза Кавана и пристъпи към него. — Това е безсмислено. Не можете ли поне да ми кажете какво става?

За момент Бронски като че ли го проучваше, после изсумтя:

— Разбира се, че ще ви кажа какво става. Става това, че преди четири часа моят шеф ме изкара от леглото с две новини: първата, че мрачанците имат проблем с някаква сандуулийка, която не иска да напусне Мра-миг. Втората, че някакви хора се мотаят из града и си пъхат носа, където не им е работата. Скоро ще стигнем и до вас. Засега ще откараме само сандуулийката. Ще ни я дадете ли с добро, или не?

— За да бъда абсолютно честен, ще ви кажа, че не зная къде е — каза Кавана. — Ако я няма тук, сигурно е излязла, докато съм спал.

Бронски пак изсумтя.

— При тези телохранители, които не пускат пиле да прехвъркне? — Той остави рамката на дивана. — Хайде де, излязла!

— Моите телохранители също имат нужда от сън — отвърна Кавана и се опита да запази спокойствие. — Нещата й са още тук... Сигурен съм, че ще се върне. И с ваше разрешение ще ви кажа, че напразно губите и време, и енергия. И не само своите. Във всеки случай сутринта щях да отведа Фиббит от Мра-миг.

— Може би тъкмо затова е изчезнала — кисело предположи Бронски. — Зная, че на експедутатите не им се вярва, но понякога в тази вселена нещата стават по непознат за тях начин. — Той погледна над рамото на Кавана и попита: — Открихте ли я?

Кавана се обърна и видя тримата да се връщат в приемната. Не бяха открили никакви следи от Фиббит.

— Не е тук — докладва единият. — Мисля, че Кавана е прав. Докато всички са спали, сандуулийката се е измъкнала. Според мен са проявили голяма небрежност. — Той погледна бродерията на дивана. — Кой е този човек, Кавана?

— Точно онзи, когото Фиббит е видяла наскоро — отговори Кавана. — Предишната бродерия на този мъж беше съсипана на космодрума. Предположих, че може да иска да я възпроизведе, докато паметта й е още прясна.

— Наистина ли? — Човекът го погледна строго, после пак погледна бродерията. — Казвате, че го е видяла тук, в Миг-Ка Сити?

— Не аз — отвърна Кавана. — Фиббит го казва. Познавате ли го... прощавайте, не ви знам името.

— Лий — отговори мъжът. — Торин Лий.

— Познавате ли го, господин Лий? — повтори въпроса си Кавана.

Смръщил чело, Лий заразглежда бродерията.

— В момента не мога да си спомня — каза той. — Но това може да се поправи. — Лий погледна Бронски. — Май сме разговаряли с този мъж.

Бронски отвори уста да отговори... и спря. Звънецът иззвъня.

За момент всички сякаш замръзнаха. Пръв дойде на себе си Кавана и погледна към Колчин, който кимна едва забележимо и тръгна към вратата.

Движението, изглежда, размрази останалите.

— Почакай, приятел — кресна Лий, остави бродерията и се спусна през приемната да го настигне. Другите двама от групата на Бронски също се раздвижиха. Хил се залепи плътно зад тях. Кавана се намръщи и също се присъедини към шествието. Надяваше се, че не е Фиббит.

И отново си напомни, че това не е негова работа.

Вратата се отвори и през нея нахлу едва доловим полъх на свеж въздух.

Кавана очакваше или триумфален вик от Лий, или вик на изненада от Фиббит. Чу се обаче само приглушен глас.

— Мрачанец е, сър — съобщи Колчин. — Иска да говори с вас.

Нещо за Фиббит?

— Покани го да влезе.

Колчин се отмести, за да пропусне новодошлия.

Както повечето хора, Кавана трудно различаваше по лице мрачанците, но беше съвсем сигурен, че точно с този не е разговарял нито в Информационната агенция, нито на космодрума.

— Кой е лорд Кавана? — попита мрачанецът неуверено — може би от неочакваната обстановка.

— Аз — представи се Кавана. — А вие кой сте?

Космите по тялото на мрачанеца прилепнаха към кожата.

— Никакви имена — изсъска той. — Няма време. Нося частно съобщение от моя началник. Той е научил за вашето търсене и иска да ви помогне.

Кавана почувства как пулсът му се ускорява. Значи все пак в легендите имаше нещо вярно.

— Информация за завоевателите? — попита той.

Бронски го погледна остро, но мрачанецът, изглежда, беше изненадан.

— Завоевателите ли? Не. За човека. Онзи, когато е избродирала сандуулийката. Ще го намерите в Икрома, в северните степи на планетата Формби.

Кавана настръхна.

— Какво прави там? В беда ли е?

— Не мога да ви кажа нищо повече — изсъска мрачанецът и заотстъпва към стъклената преграда. — Трябва да вървя, за да не бъда открит. Търсете добре.

И изскочи през вратата.

— Интересно — каза Бронски, когато Лий затвори вратата зад мрачанеца. — Все още ли твърдите, че бродерията на сандуулийката е на някоя случайна личност, лорд Кавана?

— Никога не съм казвал, че е на случайна личност — възрази Кавана. — Казах, че не зная на кого е. И продължавам да не зная.

— Сигурно — отвърна Бронски и посочи с пръст към приемната. — Гарсия, вземи бродерията!

— Момент — каза Кавана, когато един от хората на Бронски тръгна да изпълни заповедта. — Тази бродерия е моя лична собственост. Нямате никакво право да я взимате.

— Имате ли разписка?

— Нямам нужда от разписка — отвърна Кавана. — Фиббит понастоящем е мой работник и тъй като в момента я няма, според мрачанските закони цялата нейна собственост по право ни принадлежи.

— Добър ход — изсумтя Бронски. — Но вие не сте мрачанец.

— Според вас съм мрачанец — каза Кавана и посочи джоба на Бронски. — Използвайте срещу мен червена карта. Това автоматично ми дава всички права и задължения на мрачанския закон.

Бронски се намръщи. Очевидно такова нещо не му се беше случвало.

— Това е смешно.

— Ни най-малко — възрази Кавана. — Вие действате в съответствие с мрачанския закон, а този закон е много строг по въпроса за частната собственост. Докато не ме арестувате, аз и моята собственост оставаме тук.

— В такъв случай може би ще трябва да ви арестувам — гневно отвърна Бронски.

— За нещастие не можеш — каза тихо Лий. — Нямаме достатъчно обвинения, за да оправдаем такова действие. Поне засега.

— Укриването на беглец не е ли достатъчно? — попита Бронски.

— Сандуулийката не фигурира в списъка на бегълците — отвърна Лий и погледна студено Кавана. — Освен това сериозен проблем е и фактът, че не е тук.

— Типично — изръмжа Бронски. — Наистина типично. Ама и вие, депутатите, сте едни! Вместо да давате полезни съвети, превръщате съветите в закони. Добре! Задръжете си бродерията, Кавана. И дано ви приседне. Гарсия, снимай тая проклета бродерия и да се махаме.

— Имайте предвид, че това е само отсрочка — предупреди го Лий. — В момента сме ограничени от мрачанските закони. Но това няма да продължи дълго. В мига, в който напуснете мрачанското пространство, попадате под юрисдикцията на Общността.

Кавана се усмихна.

— Ако смятате да ме изплашите с това, господин Лий, трябва да ви разочаровам. Подготвен съм да отговарям пред законите на Общността.

— Така ли? — възкликна Лий. — Може и да не сте. Вие направихте една приятна разходка под закрила на Севкоорд, лорд Кавана. Разходка, която продължи много повече, отколкото трябваше. Но всички разходки в края на краищата свършват и макар Севкоорд да е много полезен приятел, ще установите, че ние можем да бъдем опасен враг. Добре си помислете преди да се захванете с нас.

— Ще го имам предвид — обеща Кавана.

— Снимах от три различни ъгли, сър — докладва Гарсия на Бронски. — Да снимам ли нещо друго?

— Не, засега това е достатъчно — каза Бронски. — По-късно можем да се върнем. Вярвам, че не възнамерявате да отидете някъде, Кавана?

— Само в леглото — отвърна Кавана. — Това устройва ли ви?

— Напълно — каза Бронски. — Спете колкото си искате. На сутринта ще трябва да отговаряте на много въпроси.

— С нетърпение ги очаквам.

— Аз също. Лека нощ, лорд Кавана. Приятни сънища.

С последна иронична усмивка Бронски заобиколи стъклената преграда и излезе, придружен от хората си.

— Всичко е чисто — докладва след миг Колчин. — Вратата е заключена.

— Благодаря — каза Кавана и седна уморено на дивана до бродерията. Събитията се бяха развили с шеметна бързина. — Предполагам, че не са отишли много далеч.

— Вероятно — съгласи се Колчин. — На излизане Бронски спомена нещо за охраняване на входовете. Какво все пак беше всичко това?

— Няма представа — отвърна Кавана и поклати глава. Почувства се стар и уморен. Съжаляваше, че е срещнал Фиббит и е видял бродериите ѝ. — От начина, по който действат, човек ще помисли, че пречим на някакъв план, свързан с КИОРО. Хайде да помислим малко. Къде може да е отишла сандуулийката?

— Тук съм — чу се разтрепераният глас на Фиббит точно под него.

Кавана трепна и погледна надолу. Изпод тесния диван се подаде тънка сандуулийска ръка. Ноктите дращеха по килима.

— Фиббит! — извика Кавана, скочи от дивана и се наведе да погледне. Тя наистина беше отдолу — свита и изкривена в невъзможно малкото пространство. — Изплаши ме.

— Моите най-големи извинения, Кавана — каза Фиббит с все така разтреперан глас. — Нямах намерение да подслушвам частния ви разговор.

— Не беше съвсем частен — успокои я Кавана и загледа възхитен как тя изправя една по една отделните части на тялото си и се измъква. Не знаеше, че сандуулийците са способни на това. — Радвам се за проявената съобразителност и разбирането, че не трябва да вдигаш шум.

— Нямах друга възможност. — Фиббит се изправи и протегна дългите си крайници. — За какво им бях, Кавана?

— Не знам — отговори той, пресегна се и вдигна бродерията. — Предполагам, че е във връзка с този човек. Само него ли видя да влиза в Информационната агенция?

— Само него — каза Фиббит и въпреки напрежението й Кавана долови в гласа й нотки на гордост. — Харесва ли ти?

Кавана обърна бродерията към светлината. За първи път виждаше портрета отблизо. Както и другите бродерии на Фиббит, тази беше изключително хубава. Изобразяваше лице на възрастен човек, може би прехвърлил седемдесетте, с бяла коса, но бодър. Очите му излъчваха подчертана интелигентност. Носеше сако на кестеняво-кафяво райе и грижливо завързано около врата шалче.

Струваше му се, че го е виждал. Нещо в лицето му беше познато.

— Много ми харесва — призна Кавана и леко наклони бродерията. Фиббит беше използвала същата техника, както и в бродерията на Информационната агенция, техника, която изразяваше промяната на настроението, създавано от ведрия изгрев и меланхоличния залез. Й при тази, както и при другата, гледано под различен ъгъл, лицето изглеждаше същото, но едновременно с това в него се появяваше нещо коренно различно. Кавана я наклони назад, после напред...

И неочаквано разбра.

— Променят се изразените емоции — каза той и отново наклони бродерията. — От спокойно лицето преминава в... — Кавана промени ъгъла и по гърба му пробягна студена тръпка. — От спокойно до ужасено. Истински ужасено.

— Само него — повтори Фиббит. — Два пъти мина покрай мен. Първия път преди седем дни, втория — два дни по-късно.

Кавана загледа бродерията, опитвайки се да изтълкува промяната. Беше непосилно за ума му, особено в пет сутринта.

— Колчин, съзнанието ми е още замъглено. Можеш ли да разбереш какво изразява това лице?

— Да, сър — отвърна Колчин. — Първия път е било точно преди новината за нападението на Доркас от завоевателите. Втория — веднага след това.

— Това обяснява промяната на настроението — намеси се Хил.

Кавана отново наклони бродерията и дълго разглежда изплашеното лице.

— Не — бавно каза той. — Не, не е само това, има и нещо друго. Тук наистина има изразен страх, но има и нещо друго. Има елемент на... не зная на какво точно. Вина или срам, или чувство на

неизпълнена отговорност. Нещо такова. Фиббит, сигурна ли си, че не знаеш кой е този човек?

— Не го познавам — настоя Фиббит.

— Мисля, че Лий не може да не го познава — каза Колчин. — Или поне има някаква идея.

Кавана поклати глава.

— От Лий няма да научим нищо — рече той и остави бродерията на дивана. — Но имаме по-неотложна работа, а вече загубихме прекалено много време с тази бродерия. Хил, позвъни на Тева и му кажи да подготви кораба за отлитане. Колчин, иди и избери пътя, по който трябва да минем, за да избегнем хората на Бронски. Заминаваме!

Той прекоси приемната и отиде в спалнята.

— Какво ще стане с мен? — попита Фиббит.

— От теб зависи — каза Кавана, докато сваляше халата си. — След като свършим работата си на Доркас, с удоволствие ще те върнем в Улу. Но ако предпочиташ, можеш да почакаш тук Бронски или мрачанците да те изпратят директно у дома. Избирай!

Сандуулийката енергично заклати глава.

— Не вярвам на Бронски — категорично заяви тя. — А сега се страхувам и от мрачанците. Но ако дойда с вас, ще ви изложа на опасност.

— Не се тревожи за това — успокой я Кавана, докато навличаше простия шлосерски гащеризон, който беше измъкнал от багажника на колата. Не беше дреха за бивш депутат от Севкоорд, но беше удобна и се обличаше бързо, а за момента това беше по-важно, отколкото външният му вид. — Бронски може да отправя мъгляви заплахи, но истината е, че няма правно основание, на което да се позове.

— Но...

— Сър? — На полуотворената врата се показа Колчин. — Беда. В края на коридора край асансьора чух спор. Надзърнах и видях хората на Бронски и двама бурталци.

— Бурталци?!

Колчин кимна.

— Спорът, изглежда, става все по-шумен. Трябва да се опитаме да изчезнем преди да са започнали да стрелят.

— Правилно — съгласи се Кавана, седна на леглото и започна да се обува. Сблъсъците между хора и бурталци винаги завършваха с

насилия. Особено с такива типове като помощниците на Бронски. — Някаква идея как най-добре да се измъкнем?

— Не можем да използваме асансьора, поне това е сигурно — каза Колчин. — Бихме могли да слезем по стълбите, но мисля, че е по-добре да се спуснем по аварийните шахти. Не е много чисто, но е много по-бързо. Освен това има голяма вероятност хората на Бронски да не ги наблюдават, което едва ли е вярно за стълбището.

— Звучи добре — съгласи се Кавана. Стомахът му се сви на топка. Аварийните шахти, както повечето аварийни съоръжения, бяха нещо, което никой нямаше да очаква да използват. Но и той не изгаряше от желание точно сега да направи първия си опит, за да спусне по тях.

— Къде са тези шахти?

— Най-близката е на три метра от вратата. Лесно можем да я използваме, дори ако Бронски и бурталците престанат да спорят и ни забележат.

Прилична на крак на паяк ръка докосна рамото на Кавана.

— Това лошо ли е, Кавана? — попита колебливо Фиббит. — Какви са бурталците?

— Големи, силни, настроени враждебно към хората същества — обясни ѝ Кавана. — Но не се тревожи. Всичко ще се уреди.

— Настроени враждебно към хората? — повтори Фиббит и на лицето ѝ се изписа недоумение.

— Много враждебно — каза Кавана. — Дължи се на някогашните многократни опити на хората да променят тяхната култура, за да отговаря на фарисейското и настойническо поведение на нашите лидери.

— Враждебното им отношение не е само към хората — добави Колчин. — Те всъщност не харесват никого. Не зная какво мислят мрачанците, та им разрешават да се разхождат свободно из Миг-Ка Сити.

— За щастие това не е наш проблем — каза Кавана и се изправи. — Да тръгваме.

Хил вече беше открянал вратата и чакаше със зареден пистолет. През тясната пролука Кавана чуваше ясно идващите от дъното на коридора гласове.

— Още ли са там? — попита той.

— Да, и стават все по-шумни — отвърна Хил. — Изглежда, тъпоумните бурталци най-после са разбрали защо точно сега хората не трябва да напускат хотела. Бронски им обяснява мотивите.

— Някакви следи от охраната на хотела?

— Засега не.

— Вероятно нарочно не се показват — предположи Колчин. — Добре, аз ще изляза пръв и ще охранявам аварийните шахти. Лорд Кавана, щом ви дам сигнал, вие с Фиббит ще ме последвате. Хил ще ни защитава откъм входа. Ако стане нещо непредвидено, ще ви прикривам. Разбраха ли всички? Добре. Хил, отвори да мина!

Хил отвори вратата, застана на коляно, стиснал пистолета в лявата си ръка, и надзърна надясно към мястото, откъдето идваше шумът от спора. Колчин се промуши безшумно покрай него вляво. Кавана се наведе и протегна врат, за да погледне.

Бронски и тримата му помощници, застанали един до друг срещу двама набити, метър широки бурталци, стояха до таблото на асансьора само на петнадесет метра от тях. Трима от хората — всички без Лий — държаха насочени срещу противниците си малки пистолети със стреловидни куршуми, което според Кавана беше повече провокативно, отколкото разумно. Кожата на бурталците беше дебела и плътна като на слон и практически непробиваема за стандартни стреловидни куршуми.

Зад него се чу тихо щракане на пръсти.

— Добре — каза Хил и насочи пистолета си. — Тръгвайте!

Стиснал зъби, Кавана тихо се измъкна в коридора. Фиббит почти го настъпваше по петите. Колчин чакаше в плитката ниша, където беше входът за аварийните шахти. Кавана направи една крачка... две...

— Ей — извика някой. — Сандуулийката!

Внезапно в коридора стана светло като бял ден, последва трясък като от гръмотевица, взривната вълна удари Кавана, вдигна го във въздуха и го захвърли на пода.

Но преди да падне една ръка го хвана за рамото, задържа го и го повлече напред.

— Бързо! — прозвуча в кънтящите му уши гласът на Колчин. — Влизайте!

Последва втора експлозия, този път по-далечна. В съпровождащия я светлинен блясък Кавана видя, че Колчин го буца

към един от трите тънки стълба в аварийната шахта. Той протегна ръце точно навреме, хвана се за стълба и някак си успя да стъпи на платформата.

В същия миг над него се спусна обезопасителната клетка и той започна да пада почти свободно в тъмната шахта. Чувахе свистенето на въздуха и далечния вой на аварийните сирени. Над него се чувахе нещо като писклив хленч от страх или ликуване. Някъде още по-високо проехтя трясък, последван от слаб блясък от трета експлозия...

Миг по-късно платформата забави главоломното си падане и теглото му неочаквано се върна. Той стисна стълба, загубил надежда, че обезопасителната клетка ще издържи на натоварването, и се зачуди колко сигурни са всъщност тези аварийни шахти...

С последно разтърсване и кратко метално изскърцване платформата спря, обезопасителната клетка се вдигна и на пода до него падна някакво стенещо същество. Право отпред, очертана от проблясващи червени светлини, имаше врата. Кавана се отблъсна от стълба и олюлявайки се, зашеметен от стремителното спускане и експлозиите горе, тръгна нагам. Раменете му допряха вратата, тя се разтвори и го изхвърли навън.

Намираше се на тясна алея, свързваща хотела с покритата входна рампа на паркинга до сградата. Беше слабо осветена и в този утринен час, доколкото можеше да види, безлюдна.

— Кавана? — чу се откъм входа разтреперан дуулиански глас. — Къде си?

— Тук съм, Фиббит — отвърна Кавана и се върна да хване ръката, опипваща откренатата врата. Беше забравил колко слабо е нощното зрение на сандуулийката. Нищо чудно, че през цялото спускане хленчеше толкова силно. Той отвори вратата още малко и измъкна Фиббит...

Чу се силен шум, скърцане на метал и на пода до стълба тупна още някой.

— Колчин? — извика Кавана.

— Да, сър — обади се той. — Фиббит с вас ли е?

— С мен е. Къде е Хил?

Отговори му силно свистене на въздух и платформата на Хил пристигна.

— Как си? — попита го Колчин.

— Чудесно — малко самодоволно отговори Хил. — Най-добре е да тръгваме... Пуснах зад нас мъгла, но това няма да ги задържи задълго.

— Правилно — съгласи се Колчин и двамата последваха Кавана и Фиббит по алеята. — Ще се опитам да взема колата. Ти преведи лорд Кавана от другата страна на улицата и се скрийте някъде.

— Разбрах — отговори Хил и в ръката му се появи пистолет. — Хайде, сър.

Тримата затичаха.

— Какво стана горе? — попита Кавана, без да е съвсем сигурен, че иска да чуе отговора.

— Не наранихме никого, ако имате предвид това, сър — увери го Хил. — Само взривихме някои части от пода и тавана, за да се скрием.

Стигнаха до края на алеята и Хил спря и огледа безлюдната улица.

— Изглежда чисто — каза той. — Онзи вход отсреща... с навеса. Да опитаме да се скрием в него.

Пресякоха улицата и стигнаха до входа, без да привлекат нечие нежелано внимание.

— Безопасно ли е да се свържа с кораба? — попита Кавана и извади видеотелефона си.

— Включете на кодиран режим — отвърна Хил, коленичи до вратата и пак огледа улицата. — И бъдете кратък.

— Ясно.

Той набра номера. Тева отговори още на първото позвъняване и попита:

— Къде сте, сър?

— Прибираме се — съобщи Кавана. — След десет минути сме при теб.

Тева погледна към нещо, което мина покрай екрана на видеотелефона, и каза:

— Не съм сигурен, че разполагате с толкова време. Току-що получих съобщение от някой си Питър Бронски. Каза, че бил помощник-офицер за дипломатическа връзка с Общността. Нареди да спрем подготовката за излитане и да се приготвим да го приемем.

— Какво казват мрачанците?

— Мрачанците ли? Нищо.

Кавана се намръщи.

— Нищо?

— Е, нищо, след като ни дадоха разрешение за излитане преди няколко минути. Това беше малко преди да се обади Бронски.

— А разрешението отменено ли е?

— Не, сър.

Кавана огледа безлюдната улица и прехапа устна. В това нямаше никакъв смисъл. Ако Бронски искаше да задържи „Каватина“, трябваше най-напред да се свърже с командната кула на космодрума, а не с кораба. В края на краищата нали действаше от името на мрачанското правителство.

Или поне така твърдеше...

— Слушай нова заповед — каза той на Тева. — Излитайте преди разрешението да е отменено!

— Веднага ли, сър?

— Незабавно! — повтори категорично Кавана. — Не ни чакайте. Когато Бронски пристигне, да ви няма.

— Лорд Кавана, аз съм отговорен за вас.

— Ти си отговорен за кораба и за семейството ми! — категорично отсече Кавана. — И си длъжен да се подчиняваш на заповедите на всички от семейството! Заминавай за Доркас и предай на Арик, че насоката на издирване е погрешна! Той ще разбере. След това се отправяй към къщи! Ние ще ви настигнем или ще ви се обадим.

— Слушам, сър, заминавам за Доркас — изсумтя недоволно Тева. — Желая ви късмет, сър.

Екранът изгасна.

— Някакво съобщение от Колчин? — попита Кавана и изключи видеотелефона.

— Още не — отговори Хил и го погледна озадачено. — Сър, не съм сигурен, че идеята „Каватина“ да замине е добра.

— Аз също — призна Кавана. — Но ако не излетят сега, може би въобще няма да имат такава възможност. Имах за мислене само секунди. И мога да се сетя само за една причина, поради която бурталците бяха при асансьорите: те сигурно работят за мрачанците. Или по-точно за група мрачанци.

Хил се намръщи.

— Като оставим настрана факта, че работят за някакъв небурталски шеф, мислех, че мрачанската йерархия е доста монолитна.

— И аз така съм чувал — съгласи се Кавана. — Но помниш ли онзи посетител, който се безпокоеше да не го видят, че говори с нас? Той се появи и изчезна точно преди да дойдат бурталците. Същите бурталци, които зорко следяха никой да не напусне района.

— Което означава, че и бурталците, и Бронски преследват една и съща цел — бавно промълви Хил. — Освен ако не работят за едни и същи хора и пътищата им да са се пресекли.

— Възможно е — съгласи се Кавана и погледна към Фиббит. Сандуулийката беше силно потисната, дори ужасена. — И в двата случая за мен е ясно, че човекът от бродерията на Фиббит е по-важен, отколкото предполагахме.

— Ето го и Колчин — измърмори Хил.

— Добре — каза Кавана и махна с ръка. — Фиббит, ела тук.

Колата спря до бордюра и тримата бързо се качиха.

— Някакъв проблем? — попита Кавана, когато Колчин потегли.

— Никакъв. Онези, които са наели бурталците, изглежда, загряват малко бавно.

Значи Колчин имаше същите подозрения като него.

— Те може би, но не и Бронски — каза Кавана. — Обадил се е на „Каватина“ и е наредил да спрат подготовката за излитане.

— И?

— Заповядах на Тева незабавно да излети.

— Разбирам — каза с безизразен глас Колчин. — А какво ще правим ние?

— Не знам — призна Кавана. — Надявах се, че ти може би имаш някаква идея откъде да си купим кораб.

— Всъщност може би ще мога да направя нещо, сър. Нали ви казвах, че преди време бях съветник на мрачанците по водене на бой в градски условия?

— Спомням си.

— Една от препоръките беше да скрият изстребители и куриерски кораби в планински пещери, където да останат незасегнати, каквито и сражения да се водят над Миг-Ка и други градове.

— Хм. А знаеш ли къде са скрити тези кораби?

— Съвсем точно. Нали ние контролирахме скриването им — каза Колчин с мрачно задоволство. — След два часа сме там.

Хил тихо изсумтя.

— Стига дотогава мрачанците да не се организират и да не тръгнат подире ни.

— Да — съгласи се Колчин. — Не бива да изключваме тази възможност.

15.

Тахионните килватерни следи се появиха на дисплея точно в един следобед. Минаха десет напрегнати минути, докато дежурният успя да ги идентифицира.

— Сигурен ли си, Гаспери? — попита Холоуей и се намръщи. — Не приличат на базовата линия на никой от изстребителите, които сме виждали.

— И все пак са изстребители, сър — увери го Гаспери, натисна един бутон и на съседния екран се показаха шест образа. — Това, което ми прави впечатление, е, че летят в нестандартна формация — много близко един до друг с частично препокриване и интерференчна неутрализация на отличителните характеристики на базовата линия.

Образите на екрана се движеха навътре, съответната базова линия пулсираше и се свиваше в копие на тази, изобразена от тахионния сензор.

— Оставят много по-малък отпечатък от стандартна формация — отбеляза Такара. — Много по-труден за улавяне от някой промъкнал се разузнавач на завоевателите. Доста странно летене обаче.

— Или странно, или глупаво — съгласи се Холоуей. — Някаква идея кои може да са?

— При такава формация? — Гаспери вдигна рамене. — Най-вероятно „Корвини“, пилотирани от летци „копърхед“.

Такара погледна Холоуей.

— Останалата част от контингента на командир Куин?

— Вероятно — каза Холоуей. — Точно това, което търсим. Един час за влизане в системата и още един за приземяване.

— Приблизително — кимна Гаспери.

Холоуей погледна часовника си. Почти по същото време трябваше да се върне скутерът от Едо, ако служителите там бяха достатъчно експедитивни в издирването на заповедите на Куин.

Такара очевидно мислеше същото.

— Почти по същото време — промърмори той. — Мислите ли, че е избрано нарочно?

— Сигурно. Зависи от това дали заповедите на Куин са законни, или не. — И ако не бяха, Холоуей би желал да прочете протокола от разпита на онзи, който е помогнал на Куин да вземе или да открадне половин ескадрила. Той трябваше да е умен, неискрен и изключително нахален. Човек, който не оставя нищо на случайността.

Холоуей отиде до терминала и го включи.

— Има ли нещо? — попита Такара.

— Едно голямо подозрение — каза Холоуей и изкара на екрана списък на въздушния трафик в Доркас от пристигането на Мелинда Кавана с тайния товар стоки. — Ако замислят някаква конспирация тук, сигурно са взели под внимание всякакви непредвидени обстоятелства...

През последните няколко дни той трябваше да се оправя с полети за продоволствие и материално-техническо обезпечаване. А сега, само четири часа след идването на Куин и Арик Кавана, пристигаше и малък частен куриерски кораб с един човек на борда.

— Какво знаем за този? — обърна се той към Такара и посочи екрана.

— Не мисля, че има нещо нередовно — отвърна Такара и погледна с присвити очи към екрана. — Регистрирахме го вчера, точно когато ми свършваше дежурството. Казва се Макфий, доставчик на стоки за дълготрайна употреба, които ще пристигнат през следващите два дни. Личните му документи изглеждат напълно редовни.

— От Мироопазващите сили ли е?

— Не, цивилен е. — Такара поклати глава. — Работи директно от името на... всъщност от името на парламента.

Холоуей направи кисела физиономия.

— Същият парламент, в който нашият приятел Кавана е бил депутат три мандата! Слагаш ли бас, че е случайно?

— Не — отвърна Такара. — Добре ви е известно, че сега нямаме време за такива работи.

— Прав си. За съжаление обаче не можем да си позволим да не обърнем никакво внимание на тази подробност.

— И какво ще правим?

Холоуей потри бузата си. Добре. Куин и Кавана имаха на космодрума един звездолет майка и един „Каунтърпънч“, а сега идваха и шест „Корвина“. Това означаваше, че каквато и хитрост да има в тяхната работа, вероятно ключът към нея е тайната подкрепа.

— Ще ги разделим — каза той. — Ти се канеше да заведеш една разузнавателна група в зона „В“, нали?

— Мога да тръгна по всяко време — отвърна Такара. — Да отида ли още сега, да взема един от тях и да го задържа два часа?

— Разбра какво имам предвид — каза Холоуей. — Задръж Макфий... другите ще ги следим по-лесно.

— Ами ако не се подчини?

Холоуей вдигна вежди.

— Как така? Нали е тук, за да помогне в подготовката за получаване на пристигащото материално-техническо обезпечение? Е, след това ще трябва да решим какво ще правим в зона „В“.

— Ясно — сухо отвърна Такара. — Въпросът ми беше глупав.

Холоуей гледаше тахионната следа от килватера.

— Но бъди внимателен — каза тихо той. — Не знаем нито какво са намислили, нито какво са заложили. Може да стане голяма каша.

— Не се тревожете — успокои го Такара.

Арик натисна последния кашон с храна през люка и затвори капака. За негов късмет ключалката щракна, без да заяде.

— Свърших — извика той. — Имате ли нужда от помощ?

— Не — чу се гласът на Куин. — След минута свършвам и аз. Макс може сам да извърши проверката. Да отидем ли да видим докъде е стигнала доктор Кавана?

— Правилно — изсумтя Арик и си запроправя път през малката складова ниша. Мелинда беше права. Със запаси за още дванадесет души в този звездолет наистина щеше да е кошмарно. Оставаше му само да се надява, че когато звездолетът излезе в безтегловно пространство, всички тези претрупани каюти ще станат малко по-просторни.

Мелинда го чакаше и щом го видя, попита:

— Как върви?

— Натоварих всичко — отговори Арик. — И противно на първоначалните ми очаквания, всичко се побра. А при теб?

— Всички външни секции са натоварени. Току-що вкарах и последния варел с гориво. Как се справя Куин?

— Каза, че привършва със задните каюти. Остава Макс да включи електрониката, да провери дали всичко работи и ще сме готови за излитане. — Арик погледна брезентовото покривало, което все още ограждаше едната страна на кораба. — Проверявала ли си скоро боята?

— Преди петнадесетина минути. Все още малко лепне.

Неприятно, но не и изненадващо. Първоначално предвиждаха да нанесат отличителните знаци в орбита, така че не можеше да се очаква, че боите предназначени за нанасяне във вакуум, ще съхнат по същия начин при атмосферни условия.

— Е, има още няколко часа преди да дойдат татко и „Корвините“. Може би дотогава ще изсъхне достатъчно и няма да се изтрие от триенето на въздушния поток.

— Да се надяваме — каза Мелинда и погледна към кораба. — Лично моето мнение е, че колкото по-бързо се махнем оттук, толкова по-добре. Имам чувството, че Холоуей все още хвърля ези-тура дали да не постави проекта под съмнение и да не ни подложи на разпит.

Арик забеляза някакво движение. Между двата близки склада се появи една военна кола и се насочи към тях.

— Изглежда, вече са свършили с хвърлянето на ези-тура — каза той и отиде до интеркома в основата на товарната клетка. — Куин? Имаме си гости. Идва кола на Мироопазващите сили.

Последва секунда тишина.

— Колко души са вътре?

Арик присви очи.

— Четирима, включително шофьора. Май виждам и Холоуей.

— След две минути слизам — отвърна Куин. — Дръжте се естествено. Не забравяйте, че за тях нашето присъствие тук е напълно законно.

— Добре — каза Арик и пое дълбоко дъх. „Както при всички търговски преговори — каза си той. — Нормална търговска сделка с изключително висок паричен интерес.“

Колата пристигна при кораба и спря.

— Добър ден — поздрави Холоуей и слезе заедно с двама други мъже. — Как върви товаренето?

— Привършваме — отговори Арик и скришом ги огледа. Едри, с отличителни знаци на морски пехотинци от Мироопазващите сили и ръчни оръжия в открити кобури. — Остава ни само да прехвърлим горивото, да извършим проверка на електрониката и сензорите и сме готови за излитане.

— След като пристигнат изстребителите ви, разбира се — каза Холоуей и погледна към брезента. — Да разбирам ли, че сте свършили със заваряването?

— Не сме заварявали — отговори Арик. Нещо в тона на Холоуей го предупреди да не се съгласява с изявлението му.

— Стори ми се, че мирише на грунд — каза Холоуей. — Какво поправяте?

— На една от покривните плочи имаше малка повреда — отговори Арик. — Сложихме нова и я боядисахме.

— Разбирам — кимна Холоуей. По лицето му не можеше да се разбере дали вярва, или не. — Питам се дали бих могъл да говоря с командир Куин.

— Той е в кораба — отговори Арик. — След няколко минути ще слезе.

— Ще ви бъда благодарен, ако му предадете да дойде веднага! — каза Холоуей.

Учтиви фрази, любезен тон. И все пак заповед.

— Няма проблем — отговори Арик, вдигна слушалката на интеркома и предаде нареждането.

Минута по-късно пристигна Куин.

— Здравейте, полковник — кимна той на Холоуей. — С какво мога да бъда полезен?

— Наминах да ти съобщя, че пристига останалата част от армадата ти — каза Холоуей. — Очакваме всеки момент да навлязат във въздушното пространство. Помислих си, че може би ще искаш да използваш моята релейна станция, за да им предадеш актуализирана информация или нареждане.

Арик трепна. Първоначалният план беше „Корвините“ да установят контакт с гарнизона на Мироопазващите сили в съответствие със стандартната процедура за подстъп, а после от

орбита да преминат към пряка връзка със звездолета майка и да получат инструкции, без наземните приемници на гарнизона да могат да ги уловят. Но сега, когато звездолетът беше на космодрума, тази схема бе под въпрос. И очевидно Холоуей нямаше да им даде възможност да говорят тайно.

— Благодаря, сър — каза Куин, мина покрай Холоуей, отиде при колата и взе подадения му от шофьора микрофон. — Тук командир Куин.

— Момент, командире — каза един глас. — Току-що установихме връзка с „Корвините“. — Чу се щракане и после друг глас:

— Отряд с особено назначение „Копърхед Омикрон Четири“ до наземен контрол Доркас. Тук командир Томас Мейсфийлд. Искам разрешение да говоря с командира на ескадрила Адам Куин.

— Тук командирът на ескадрила Куин — отвърна Куин. — Добре дошъл на Доркас, командире.

— Благодаря, сър. Имате ли нови заповеди за нас?

— Никакви нови заповеди, но разписанието за срещата е малко променено — отговори Куин. — От наземния контрол трябва да получите ново направление за влизане в орбита.

Настъпи кратка тишина.

— Нали бързахме, сър — каза Мейсфийлд накрая.

— Точно така — потвърди Куин. — Но очакваме още едно пристигане. Надявам се да е навреме, за да го посрещнем на орбита. Ако ли не, ще трябва да слезете.

— Разбрано, сър. Четиридесет и пет минути оттук до орбита и след това шестдесет минути до приземяване.

— Добре. Действай! До скоро.

— Разбрано, сър, действам. Копърхед Омикрон Четири. Край.

Куин изключи микрофона, подаде го на шофьора и каза на Холоуей:

— Благодаря, подполковник. Нещо друго?

— Всъщност да — каза Холоуей, взе микрофона от шофьора и го включи.

— Лейтенант Гаспери? Докладвай за пристигащия скутер!

— Имаме сигурна следа, сър — чу се отсрещният глас. — Предават данни.

— Добре. Пригответи се. — Холоуей погледна Куин. — Скутер от Едо, командире. Казвам ти, в случай че не знаеш. Изпратихме запитване до базата на Мироопазващите сили в Едо за потвърждение на номера на твоята заповед.

Арик грижливо избегна погледа и на двамата. Когато пристигнаха, Мелинда ги беше предупредила, че Холоуей се съмнява в съчинената от нея история. Но те бяха пренебрегнали страховете ѝ, понеже знаеха много добре, че докато скутерът отиде до Земята и се върне, ще са напуснали Доркас. Възможността вместо на Земята Холоуей да потърси номера на разрешението на Едо и с това да съкрати времето за отиване и връщане с двадесет часа някак си им беше убягнала.

От което ставаше пределно ясно на какво се дължи това неочаквано желание за сътрудничество и любезност от страна на Холоуей. Той беше разбрал техния блъф и сега, когато ешафодът беше готов и брадвата вдигната, възнамеряваше лично да изпълни екзекуцията.

Арик погледна скришом двамата морски пехотинци. Стояха между тях и звездолета, поставили небрежно ръце върху пистолетите си.

— Сър?

Холоуей вдигна микрофона.

— Да, лейтенант?

— Пристигнаха данни от Едо — докладва Гаспери. — Цитирам: Относно ваше запитване, Мироопазващи сили ААН 67424955/МСК Фокстрот Лима Виктор Виктор. Изтребителна ескадрила „Копърхед Омикрон Четири“ с командир Инко Бокамба назначена за резервна с неопределена патрулна мисия. Прехвърляне през Доркас, заповед потвърдена, станция 33 на Информационен център на Командване на Мироопазващи сили. Край.

— Прието! — каза Холоуей. — Не се ли споменава името на командир Куин?

— Не, сър. Но има допълнение, че е предадено частно съобщение на командира на Омикрон Четири. Едо не разполага с копие от него.

Холоуей повдигна недоумяващо вежди.

— Интересно. Как ще коментираш този факт, командире?

— Не съм сигурен, че е необходим коментар, подполковник — спокойно отвърна Куин.

— Нека започнем с въпроса защо командир Мейсфийлд смята, че ти си натоварен с тази мисия вместо Бокамба — каза Холоуей.

— Предполагам, че това се обяснява в частното съобщение.

— Предполагаш? А не знаеш ли?

— Всъщност не виждам къде е проблемът, подполковник — намеси се Мелинда. — Цялата идея на проверката беше да се потвърдят заповедите на Куин, нали?

— С тази малка подробност, че неговите заповеди не са потвърдени — отвърна Холоуей. — Получихме потвърждение на заповедите на командира на ескадрила Бокамба. Какво общо имат тези заповеди с вас засега остава неясно.

— Тогава предлагам да попитате командира на ескадрила Бокамба — намеси се Арик. — При условие, разбира се, че той желае да ви отговори.

— Бокамба е тук? — изненада се Холоуей.

— След малко ще пристигне — отвърна Арик. — Нали чухте Куин да казва на Мейсфийлд, че очакваме още някого.

— Всъщност да — промърмори Холоуей и ги изгледа замислено. — Имате ли представа кога ще дойде?

— Всъщност не — отговори Куин. — Но се надявам скоро да научим.

— Естествено — каза Холоуей и отиде до колата. — Добре. Ще изчакаме да пристигне и ще видим какво обяснение ще даде. Дотогава всичко добро.

И се качи в колата. Двамата морски пехотинци мълчаливо го последваха.

Когато колата тръгна, Арик пое дълбоко дъх, погледна Мелинда и попита:

— Какво мислиш?

— Не можахме да го излъжем — каза Мелинда. — Изобщо. Той усеща, че има нещо нередно. Само че не знае точно какво.

— И аз мисля така — съгласи се Куин. — И се страхувам, че това ни принуждава да преминем към действия. В момента, в който „Корвините“ приближат, трябва да отлетим.

— А татко? — попита Мелинда.

— Не можем да си позволим да го чакаме — отвърна Куин. — Със спирането на звездолета вече изостанахме от графика. Ако мрачанците се забавят с изравянето на легендата за завоевателите, ще минат още шест до дванадесет часа преди лорд Кавана да пристигне. А дотогава може да довтаса някой друг скутер от Едо или от Земята с актуализиран номер на заповедта.

— Всъщност положението е още по-лошо — каза Арик. — Холоуей няма да повярва, че един командир на ескадрила „копърхед“ ще пристигне с цивилна яхта.

— И, разбира се, веднага щом влязат в околопланетното пространство, ще установи връзка и ще иска да говори с Бокамба — добави мрачно Куин.

— А Тева няма да има представа за какво му говорят и ще изпаднем в деликатно положение.

— Всичко това е ясно — каза Мелинда. — Лошото е, че засега нямаме ни най-малка представа откъде да започнем търсенето.

Куин вдигна рамене.

— Ще трябва да използваме данните от първоначалното нападение.

— Това не ми харесва — въздъхна Мелинда. — Но не виждам друга възможност. Какво да направя?

— Кажете на Макс да изостави проверката на сензорите и да премине към подготовка за излитане. Може ли сам да изведе звездолета в орбита?

— Сам го приземи — отвърна Мелинда. — Предполагам, че ще може и сам да излети!

— Добре — кимна Куин. — Ние с господин Кавана ще излетим с „Каунтърпънч“. Единственото, което трябва да правите, е да се спотайвате, докато пристигне „Каватина“. — Той се ухили. — Освен ако не желаете да отвлечете вниманието на Холоуей, докато излетим.

Мелинда примигна.

— Да му отвлека вниманието? И как?

— Все ще измислиш нещо — увери я Арик. — Да тръгваме, Куин.

— Намерих го, сър — извика Хобсън от другия край на стаята.
— Бокамба, Инко Илом.

Холоуей отиде при него и погледна записа. Бокамба наистина беше резервен командир на ескадрила „копърхед“ с доста впечатляваща характеристика. Все още не беше мобилизиран, но предишната му дейност в базите на Мироопазващите сили и данните, пристигнали в Доркас, бяха много убедителни.

— Какво стана с проверката на Куин? — попита той. — Откри ли нещо?

— Да, сър — отвърна Хобсън и извади друго досие. — Оказва се, че Куин е бил малко повече от година в ескадрилата на Бокамба. Точно преди да подаде оставка. И е станал главен свидетел на лорд Стюарт Кавана в парламента по изслушванията относно „копърхед“.

— Добре — каза Холоуей. — Поне тази част е законна. Намери ли нещо друго.

— Да, сър, намерих. — Хобсън отвори нов файл. — Системата беше свободна и направих глобално търсене. Онзи приятел, Макфий, пристигна веднага след Куин. Обаче идва от Гранпарра, където случайно живее и Бокамба.

— Хм. — Още едно доказателство, че Макфий имаше връзка с Кавана. — Благодаря.

— Момент, сър — прекъсна го Хобсън и вдигна пръст.

— Не зная дали ви е известно, но Макфий е заредил кораба си и се е подготвил за излитане в Гранпарра на военната платформа „Мирмидон“.

— Как разбра?

— Отбелязано е. — Хобсън посочи двуцифрения номер в летателното разписание на Макфий. — Тази част тук... последните пет цифри... са код за класификацията на мястото на обслужване. Съвсем определено това е база на Мироопазващите сили, а единствената такава база в системата Гранпарра е платформата „Мирмидон“.

— Интересно — каза Холоуей. — Отменил ли е някой разпореждането на базите на Мироопазващите сили да не се обслужват цивилни?

— Не съм чул такова нещо — отговори Хобсън.

— Гаспери — попита Холоуей — обади ли се майор Такара?

— Екипът му току-що кацна, сър — отговори Гаспери.

— Ще бъде тук след минута-две.

— Свържи се с него! — заповяда Холоуей. — Двамата с Макфий да дойдат в канцеларията ми!

— Слушам, сър — отговори Гаспери. — О, има и още нещо... доктор Мелинда Кавана е тук. Иска да ви види.

— Добре. Тъкмо ще си спестя труда да я търся. Дуген и Сполдинг да я придружат до моята канцелария. И да ѝ кажат, че идвам!

— Разбрано, сър, да я придружат до вашата канцелария.

Холоуей седна до един терминал и се залови за работа. Най-после... най-после бе намерил сведенията, които търсеше от мига, в който Мелинда Кавана беше дошла с товара си в центъра на неговата база. Освен това независимо дали беше агент на Севкоорд, или не, Макфий официално нарушаваше редица разпоредби на Мироопазващите сили и доказателството беше тук, в запис на неговия полет. Заедно с очевидната му връзка с Куин и Кавана това даваше на Холоуей правни основания да арестува всички до един и да разбере какво става.

Той задъвка долната си устна. По хранопровода му се надигнаха киселини. Някъде дълбоко в себе си Холоуей все още се надяваше, че каквато и да е тяхната тайна мисия, сигурно е нещо маловажно. Но с участието на шест най-модерни „Корвини“ тази му надежда започваше да става все по-илюзорна.

Холоуей тръсна глава. Задачата му беше да открие истината и да остави гилотината да падне там, където трябва. Точно това трябваше да направи.

Отиде в канцеларията си. Вече го чакаха: Такара, Макфий и Мелинда Кавана бяха седнали, а Дуген и Сполдинг стояха на пост пред вратата.

— Добър ден — каза той, мина зад бюрото си и седна. — Както, надявам се, е известно на всички ви, тук сме много заети, затова преминавам направо към въпроса. Господин Макфий, вие сте заявили, че придружавате доставка, която се предполага, че е на път към Доркас. Кой точно е натоварен с тази доставка и откъде идва тя?

Макфий вдигна рамене.

— Аз работя по нареждане на парламента на Севкоорд. Мислех, че това ви е известно.

— Така е — призна Холоуей, огледа каменното изражение на Макфий и съжали, че не го е извикал отделно от другите двама. Щеше да е интересно да види изненадата му при първата му среща с доктор Кавана. — Но всичко, което ни изложихте досега, са само мъгляви общи неща. Нека да чуем нещо по-конкретно. От кого и откъде е тази доставка?

Лицето на Макфий стана още по-непроницаемо.

— Не ми пука от грубиянския ти тон, подполковник — каза той.

— Много неприятно, господин Макфий — отвърна Холоуей. — На мен пък не ми пука от цивилни, които използват незаконно военна платформа на Мироопазващите сили.

— Военна платформа ли? — попита Такара. — Къде е използвал военна платформа?

— В Гранпарра — отговори Холоуей и погледна изпитателно Макфий. — Корабът му е зареден и обслужен на платформа „Мирмидон“. Научих го преди няколко минути.

— Какво те кара да мислиш, че е било незаконно? — попита Макфий.

— Вие сте цивилен и се занимавате със собствен бизнес — отвърна Холоуей и вдигна току-що направената разпечатка. — Тук е списъкът на разпоредбите. По този въпрос те са много ясни.

— Има и изключения.

— И какви по-точно? — Холоуей се облегна на стола си.

Макфий наведе глава, но Холоуей успя да види как поглежда към Мелинда Кавана, и сви устни. Когато обаче Макфий вдигна глава, очите му святкаха от едва сдържан гняв.

— Съжалявам, че ще те разочаровам, подполковник — каза той. — При дадените обстоятелства имам пълни права да използвам всички технически средства, оборудване и персонал на Мироопазващите сили. Включително целия ти гарнизон.

— Доста впечатляващо — отвърна Холоуей и почувства някакво странно възмущение. — Но на какво основание?

— Мисля, че това е достатъчно — отговори Макфий и извади от джоба си една карта. — Дори и за теб. — И с небрежен жест я подхвърли върху бюрото на Холоуей. — Заповядай, провери я.

Холоуей взе картата.

Беше карта на парламента на Севкоорд за неограничени пълномощия. Значи историята на Мелинда беше открай-докрай вярна. Тези хора наистина участваха в някаква строго секретна операция.

И ако този депутат, Джейси Вандайвър... или адмирал Рудзински... се ядосаха, че един престараващ се подполковник от някакъв малък колониален свят си пъха носа в неща, които...

Холоуей стисна устни. Не. Първо най-важното.

— Благодаря ви, господин Макфий — каза той. — Все пак трябва да проверя. — После погледна Такара и добави: — Фуджи, прескочи до сенсорния център и провери това. Знаеш ли как да го направиш?

— Да, сър, зная — отвърна Такара съвсем официално. — Извършвам потвърждение на цялата форма и стил на текста, после откривам и сравнявам кода на потвърждението, който е скрит във файла за актуализирани стандартни данни от последните четиридесет и осем часа.

— Правилно — потвърди Холоуей. — И се постарай, докато работиш, никой да не надзърта над рамото ти!

— Слушам, сър — отговори Такара и бързо излезе.

Холоуей го проследи с поглед и забеляза, че Дуген и Сполдинг отново са заели парадната стойка „мирно“, по принцип отменена за неофициалната гарнизонна служба. Очевидно дори далечният полъх на това пълномощно имаше голяма сила.

— Свободно — каза им той. — Не сме на парад.

Морските пехотинци заеха положение „свободно“. Сполдинг леко се изчерви.

— Интересна ситуация, господин Макфий — каза Холоуей. — Напоследък тези парламентарни пълномощни са доста редки.

— Спокойно, подполковник — хладно го посъветва Макфий. — И спести извиненията си. Каквито и последствия да има, те ще паднат върху теб.

— Ако бях на ваше място, Макфий — тихо каза Холоуей, — щях да изчакам със заплахите. Не бива да се изненадвате, че проявяваме бдителност към хора, които неочаквано се появяват в една военна зона с някакви абсурдни истории за секретност. Колкото до вашите въображаеми последствия...

— Въображаеми последствия? — възкликна Макфий. — Не разбираш ли, че това твое глупаво изявление показва, че наистина нямаш ни най-малка представа какво става тук.

— Много добре разбирам — възрази Холоуей и се опита да се овладее. Наистина беше принуден да се подчинява на политиците, които се мотаеха из военните кръгове, без да е ясно какво вършат. На политиците, които прикриваха невежеството си с високомерие и само гледаха как да му пречат.

— Надявам се, разбирате, че ако бяхте представили пълномощията си още от самото начало, аз и моите офицери щяхме да направим всичко възможно, за да ви окажем съдействие.

— Ха-ха! — изсмя се Макфий. — Да представя пълномощията си, та да плъзнат слухове из целия гарнизон! Няма що!

Холоуей внимателно пое дъх и се постара да не изкрещи, че неговите хора имат по-важна работа от това да гадаят какво крои някоя важна клечка на Земята.

— Ако нямате нищо против, предлагам да продължим този разговор след като майор Такара привърши с проверката на пълномощията ви — каза той. — Сигурен съм, че депутатът Вандайвър би желал всичко да стане според правилника.

Макфий не отговори, но изражението му показваше, че когато дойде време за отмъщение, ще си спомни за този случай. Холоуей обаче се намираше във военна зона и не се разтревожи особено много.

— Истинска е, сър — каза той и подаде картата на Холоуей. — Това са пет отделни потвърждения. Проверих всичките.

— Благодаря — отвърна Холоуей и успя да се въздържи от изкушението да подхвърли картата на Макфий, както беше сторил той. — Добре, господин Макфий, значи наистина сте този, за когото се представяте. Хайде сега да видим какво точно искате от нас?

— Искам да си гледаш работата и да ме оставиш на мира — сопна се Макфий. — Но тъй като доста разлици мисията ми, ще се задоволя с това да конфискуваш „Каунтърпънча“ и звездолета майка.

Холоуей повдигна рамене и погледна Мелинда Кавана. Тя седеше съвсем спокойно.

— Не разбирам.

— Не съм ли ясен? — язвително попита Макфий.

Такара се надигна и каза:

— Сър...

Холоуей му махна да седне.

— Сър, важно е...

— Чу си шефа — скастри го Макфий. — Млъквай. — После се обърна към Холоуей. — Депутат Вандайвър ми нареди да проверя твърденията, че семейство Кавана се готви да извърши някакви противозаконни действия. В началото се надявах да открия какво точно са замислили, но заради теб пропуснах тази възможност. Въпреки това незаконното притежаване на собственост на Мироопазващите сили е достатъчно основание, за да бъде арестувана цялата група.

— Това не е собственост на Мироопазващите сили — обади се Мелинда Кавана. — Двата кораба, както и всичките провизии, са частна собственост.

— А какво ще кажете за „Корвините“, които са на път? — попита я Холоуей.

— „Корвини“!? — възкликна Макфий. — Къде? Колко?

— Сър, излетяха — извика Такара, вече решен да го чуят на всяка цена. — И двата.

— И двата? — намръщи се Холоуей. — Нали бяха шест?

— Не „Корвините“ — изръмжа Такара. — Кавана и Куин — с двата кораба. Излетяха, докато проверявах пълномощията на господин Макфий.

Макфий зяпна, скочи от стола си и викна:

— Какво? Що за глупости?... Върни ги! Веднага!

Холоуей вече беше включил видеотелефона си.

— Гаспери, какво е положението с корабите, които току-що излетяха?

— Излитането беше разрешено, сър — каза Гаспери. — Няма никакво нарушение.

— Имаш ли връзка с тях?

— Не, сър, вече са отвъд хоризонта. Ще се появят след около час.

— А „Корвините“ къде са? — попита Макфий. — Виждат ли се?

— Не, те също са отвъд зрителната линия — каза Гаспери. — Майор Такара разреши излитането.

— Да, знай — отвърна Холоуей. — Пристигащият скутер има ли зрителна връзка с „Корвините“ или с „Каунтърпънча“?

— Не, сър, няма — отговори Гаспери. — Но ако има достатъчно голямо дифракционно отклонение, може би ще успеем да се свържем с тях.

— Опитай! — заповяда Холоуей. — Предай им да съобщят на командир Куин и Арик Кавана да се върнат и да се приготвят за разпит!

— Нали не очакваш да се подчинят? — изсумтя Макфий.

Холоуей не му обърна внимание.

— И предай на Втори да се пригответи спешно за излитане. След петнадесет минути да е излетял!

— Слушам, сър. След петнадесет минути да е излетял — отговори Гаспери и набра заповедта на пулта. — Сър, току-що засякохме нов тахионов килватер, идващ към системата. Според характеристиките на базовата линия е на звездна яхта „Ефензийл-Ройс“. Вероятно време на пристигане след около два часа.

Холоуей погледна Мелинда Кавана и попита:

— Ваши хора ли са?

— Баща ми.

Той кимна, обърна се пак към дисплея на видеотелефона и заповяда на Гаспери:

— Следи ги! И вдигни скутера във въздуха!

— Слушам, сър, да вдигна скутера във въздуха.

— Само си губите времето — каза Мелинда, докато той изключваше видеотелефона. — Ще изчезнат преди скутерът да ги настигне.

— Благодаря за съвета, но губим собственото си време, не вашето — отвърна Холоуей. — Предполагам, че вероятността да намерим командира на ескадрила Бокамба на борда на този кораб не е много голяма, нали?

Мелинда поклати глава.

— Страхотно — изръмжа Холоуей и отново включи видеотелефона. — Гаспери, какъв всъщност е статусът на този скутер?

— Съжалявам, сър — отговори Гаспери. — Няма никакъв отговор. Сигналите вероятно не стигат до тях.

— А какво стана с Втори?

— Подготвя се, сър. След пет минути излита.

Холоуей стисна юмруци под бюрото и каза:

— Може би няма да имаме пет минути. Побързайте!

— Слушам, сър, да побързам — отвърна Гаспери. Лицето му изведнъж придоби изморен вид. — Ей сега ще...

Той млъкна и обърна глава настрана. Някакъв глас каза нещо и Холоуей видя как Гаспери трепна.

— Какво има? — попита той.

— Съжалявам, сър — каза Гаспери. — Звездолетът майка токущо е напуснал въздушното пространство на планетата. От следата на килватера изглежда, че с него са отлетели и „Корвините“.

— Както и „Каунтърпънчът“, разбира се — въздъхна Холоуей. — Добре. Отмени излитането на Втори! Върнете се към нормално състояние!

— Слушам, сър, да отменя излитането на Втори и да се върнем към нормално състояние.

Холоуей изключи видеотелефона и се обърна към Мелинда.

— Моите поздравления, доктор Кавана — каза той горчиво. — Ти и твоят брат, изглежда, се отървахте.

И почувства малко удовлетворение от болката, която се изписа върху лицето ѝ.

— Съжалявам — каза Мелинда. — Нямахме никакво намерение да създаваме неприятности.

— Но го направихте. При дадените обстоятелства смятам, че ми дължите обяснение за онова, което става.

— Отново трябва да изразя съжалението си — отговори Мелинда, като гледеше Макфий. — Според официалните разпореждания за секретност нямам право да говоря по този въпрос. — Устните ѝ се изкривиха в слаба усмивка. — Единственото, което мога да кажа, е, че за всичко станало отчасти сте си виновен вие.

Холоуей се намръщи.

— Как така?

— Достатъчно — каза остро Макфий. — Подполковник, аз също не зная какво става. Но ако Мелинда не лъже... ако това става в съответствие с официалните разпореждания за секретност... тогава разговорът е приключен. Просто я затвори на по-сигурно място, докато подготвя кораба си, и ще те отърва от нея.

Холоуей го погледна.

— Страхувам се, че малко прибързвате. Ако искате да я арестувам, ще трябва да изчакате, докато проведе разпит.

Макфий присви очи.

— Чуваш ли се какво говориш, момче? Казах, че разговорът е приключен. Според закона ти си въвн от играта.

— Предполагам, че имате предвид някакъв свой закон, господин Макфий. — Холоуей се изправи и го погледна право в очите. — Тази жена се намира на моята планета. Тя е в моя гарнизон, под моя юрисдикция. Ако искам да я разпитам, мога да го сторя.

Макфий погледна към Такара. В надменното му държане започнаха да се появяват първите признаци на несигурност.

— Превишаваш правата си.

— Напротив — отвърна Холоуей. — Ако случайно сте пропуснали да забележите, тук е военна зона. Веднага щом пожелае, мога да обявя военно положение. И тогава вашата карта за неограничени пълномощия ще се превърне в сувенир без стойност.

— Да не искаш да кажеш, че обявяваш военно положение? — попита Макфий.

Апаратът пред Холоуей зазвъня и той го включи и попита:

— Какво има?

Отново беше Гаспери. Лицето му беше бяло.

— Полковник, току-що засякохме нова група килватери — докладва прегракнало той. — Със същата базова линия като първите.

Стомахът на Холоуей се сви на топка.

— Сигурен ли си, че не е резонанс между звездолета майка и пристигащата яхта?

— Повече от сигурен, сър. Завоевателите са.

— Колко са?

— Трудно е да се каже — отговори Гаспери. — Като че ли са пет. А може и шест.

А само четири кораба на завоевателите бяха достатъчни, за да унищожат отряда с особено назначение на „Джутланд“.

— Към нас ли идват? — попита Холоуей, за да е напълно сигурен.

— Да, сър — отговори Гаспери на пресекулки. — Така мисля. Вече навлязоха в системата.

— Ясно — каза Холоуей. — Предай заповед за евакуиране на колонията. Всички кораби и транспортни средства незабавно да бъдат приведени в готовност! Старшите офицери след пет минути при мен в командната стая! Й започнете отново да подготвяте Втори! Щом е готов, да излети за Едо с новините!

— Слушам, сър, щом е готов, да излети за Едо с новините.

Холоуей изключи апарата.

— Завоевателите ли? — попита Такара и гласът му прозвуча като на човек, който минава нощем през гробища.

Холоуей кимна.

— Навлезли са. Пет кораба, може би шест. — Той погледна Макфий. — Отговорът на въпроса ви е „Да!“, господин Макфий. От този момент Доркас е във военно положение.

16.

Последната сигнална светлина на контролното табло за състоянието на изстребителите примигна в оранжево и след това светна в зелено.

— Тук е Шрайк — чу се от високоговорителя на звездолета майка глас със силен руски акцент. — Показвам влизане в док.

— Приемам! — отговори Куин и погледна уредите за зададения курс, после таблото за състояние. — Последна проверка! За всички изстребители!

Един подир друг шестимата пилоти докладваха.

— Рапорт приет — каза Куин. — Пригответе се за старт.

И изключи интеркома.

— Добре, Макс — обърна се Куин към компютъра. — Да тръгваме.

— Разбрано, да тръгваме — отговори компютърът. — Базата на Мироопазващите сили, изглежда, прави опити да установи връзка. Искате ли план за орбита, при която ще имаме добра връзка?

— Не — отвърна Куин. — Нямаме време. Откажи се.

— Слушам! — Контролните табла затрептяха, чу се скърцане на метал от някакво некомпенсирано налягане и те излетяха.

Арик пое дълбоко дъх и каза:

— Потеглихме.

— Така изглежда — отговори Куин, наведен над пулта. — Готов ли сте?

От всички страни се чуваха глухи удари от отваряне на люкове — изстребителите се стиковаха с танкера.

— Готов съм — отговори Арик. — Ти си Хидра, аз съм Елдорадо. Съгласен ли си?

— Съгласен съм — каза Куин и кимна. — Мейсфийлд ще ни представи на останалите. Ето го, идва.

На вратата се появи строен млад мъж с ниско подстригана пясъчножълта коса.

— Командир Куин? — каза той и подаде ръка. — Аз съм Том Мейсфийлд. Клипър. Радвам се да се запознаем, сър.

— Аз също — отговори Куин и стисна подадената му ръка. — Това е моят втори пилот, Кавана... Елдорадо. Аз съм Хидра.

Клипър вдигна вежди.

— Наистина ли? Бях разбрал, че сте Маестро.

Куин погледна към Арик.

— Бях. Някога. Какво друго казва Бокамба в съобщението?

— Не много — отвърна Клипър и огледа изпитателно Арик. — Зная само кои сте и че Бокамба е прехвърлил тази ескадрила на вас.

— Съвсем неофициално — съгласи се Куин. — А за акцията казва ли нещо?

Клипър поклати глава.

— Казва само да му вярвам. На вас също!

Той млъкна и се отмести, за да направи място на втори човек, с тъмна коса и тен.

— Хидра, Елдорадо, това е моят втори пилот — представи го той. — Лейтенант Сайес, Делфи.

— За мен е чест, сър — каза Делфи и подаде ръка на Куин. — Останалите се събират в каюткомпанията.

— Много добре — отговори Куин. — Да отидем да се запознаем.

Каюткомпанията порази Арик с малките си размери. А запълнена от пода до тавана от четиринадесет души, беше повече от клаустрофобна.

— Е, господа, стройте се! — извика Клипър и всички побързаха да изпълнят заповедта и заеха вертикално положение спрямо командира. — По старшинство, в низходящ ред. Кирков и Аскуит — Шрайк и Кракджак. Бетман и Марлов — Йегер и Уочдог. Ванбруг и Ходсън — Рейт и Огър. Аткинсън и Йърг — Паладин и Дазлер. Кемпис и Савил — Арлекин и Букмейкър. А това, господа, са Куин, временен командир, и Кавана: Хидра и Елдорадо.

— Радвам се да се запознаем — каза Куин. — Да преминем направо към въпроса. Ако погледнете онзи дисплей...

— Ако може първо един въпрос, сър — обади се Йегер.

— Бих искал да зная какви точно са вашите пълномощия в тази акция.

— Нали видя заповедите, Йегер — напомни му Клипър.

— Да, сър, видях ги — съгласи се Йегер и кимна, без да сваля очи от Куин. — Но не си спомням в тях да се посочва, че командир ще е Куин. А когато вкарвахме изстребителя в дока, Уочдог забеляза нещо необичайно: отличителните знаци на Мироопазващите сили на звездолета изглеждат малко размазани.

— Много си наблюдателен, Уочдог — похвали го Куин. — Прав си, маркировката е нова. Този кораб е включен в състава на Мироопазващите сили съвсем отскоро.

— Разбирам — отговори Йегер с подчертано безразличен тон. — В официалните заповеди това потвърдено ли е, сър?

Куин погледна Клипър, после каза:

— Да продължим с работата и да оставим приказките за друг път. Всъщност тази акция не е санкционирана от Мироопазващите сили. Аз нямам официални заповеди. Не съм дори и резервен офицер. Имам обаче нужда от хора за една неофициална, но важна акция и Бокамба ми препоръча вас.

Стиснал устни, Арик огледа каюткомпанията. Знаеше, че този момент неизбежно ще настъпи, но се беше надявал, че ще бъдат достатъчно далеч, та никой от летците да не може да се върне, когато научат истината. А сега, само на няколко минути от Доркас, Куин не само ги подканяше да напуснат, но и да го арестуват заедно с него, да ги вземат за заложници и да ги върнат на планетата.

— Куин — неочаквано се обади Рейт. — Ама разбира се! Маестро!

Всички изненадано зашумяха.

— Маестро? — попита Дазлер. — Кой Маестро?

— Има само един Маестро — отговори Клипър. Гласът и лицето му показваха, че е смутен. Не беше чудно. С тайното съобщение на Бокамба той фактически беше станал съучастник на Куин и Кавана. Групата можеше да обвини и него.

— Разбирам — каза Дазлер и внимателно се отблъсна от стената, за да отиде до Куин. — Значи вие сте онзи, който вдигна целия шум и стана причина парламентът да направи преоценка на процедурата за проучване на кандидатите за Мироопазващите сили и с това попречи на много хора да станат летци „копърхед“, включително и на моя брат.

— Достатъчно, Дазлер — извика Клипър. — Върни се на мястото си.

— Не, остави го — уморено каза Куин. — Нека си изплаче мъката.

— Благодаря ви, сър — каза Дазлер и направи маневра, за да спре точно пред Куин. — Отнася се за по-големия ми брат, сър, Чарлстън. Четири години по-голям от мен. От петнадесетгодишен мечтаеше да постъпи в елитните войски „Копърхед“. Записа се веднага след осемнадесетия си рожден ден. Изкара тестовете и предварителната подготовка за пилот... цялата програма. Оставаха две седмици до имплантирането на майндлинк, когато Севкоорд нареди да се въведат допълнителни проверки. Не можа да премине през новото сито.

— Съжалявам — отвърна Куин.

Дазлер поклати глава и каза:

— Не е достатъчно. Брат ми изгуби шест месеца за подготовка. И тогава разбра, че постъпването в „Копърхед“ ще бъде най-голямата грешка в целия му живот. Не беше имал представа какво значи да си професионален войник.

И за изненада на Арик Дазлер подаде ръка.

— Преди много време брат ми ми поръча, ако ви срещна, да ви благодаря, че сте го предпазили от неблагоприятната прикързаност на младостта. Предавам ви неговите думи.

За момент Куин не помръдна. После се пресегна, стисна подадената ръка и тихо каза:

— Благодаря.

— Не е нужно да ми благодарите — отвърна Дазлер, пусна ръката на Куин и полетя обратно към мястото си в групата. — Вие помогнахте да се спре приемът на онези, които търсеха слава. Ако трябва да бъда напълно искрен, не бих летял с някого, който е станал летец само заради слава. Аз искам при нас да постъпват най-добрите. Вие помогнахте за това.

Настъпи продължителна тишина.

— Щяхте да ни обясните за акцията — напомни Клипър.

— Да. — Куин пое дълбоко дъх и Арик съзря на лицето му усилието да се отърси от зловещите спомени. — Всички знаете за нападението на завоевателите над отряда с особено назначение на „Джутланд“ — каза Куин. — Онова, което не знаете, е, че едно тяло липсва — тялото на командира Фелиан Кавана, капитан на „Киншаса“.

— Кавана! — възкликна Арлекин и погледна Арик.

— По-малкият ми брат — отвърна Арик.

— Аха! — възкликна Огър. — Затова ли се измъкваме скришом?

— Няма такова нещо — отвърна Арик, полагайки усилия да не повиши глас. — Опитавме се да накараме Мироопазващите сили да организират подходяща спасителна акция, но адмирал Рудзински отказа.

— Още една причина, поради която не трябва да сме тук — обади се Йегер. — Всъщност за акцията няма заповед, Маестро! По същество тя е забранена!

— Има ли някакво доказателство, че Кавана е все още жив? — попита Делфи.

— Нищо положително — отговори Куин. — Само липсващото му тяло и никакви отломки от неговата спасителна капсула. И напълно логичното допускане, че завоевателите ще искат да заловят поне един жив пленник.

— Разгледах много внимателно видеозаписите — каза Шрайк и зарови пръсти в брадата си. — Според мен всички радиофарове на аварийните капсули са замлъкнали още преди напускането на мястото на боя от стражевите кораби.

— Вярно — намеси се Клипър. — Но по радиофаровете завоевателите са откривали и унищожавали капсулите. Възможно е командир Кавана да се е досетил и да е изключил своя преди да са го засекли.

— И като награда за проявена съобразителност са го пленили — отбеляза Кракджак. — Голяма хитрост! Имате ли представа откъде да започне търсенето?

— Имаме посоката на идване, изчислена от гарнизоните на „Джутланд“ и в Доркас — каза Куин. — Планът ни е да потърсим планетарни системи в тази посока и да ги проверим.

— Това може да продължи дълго — отбеляза Йегер. — А междувременно световите на Общността ще останат незащитени срещу евентуална атака на врага.

Кракджак изсумтя.

— След случилото се с „Джутланд“ смятам, че шест „Корвина“ едва ли ще помогнат много.

— Цялата акция е неразумна — възрази остро Йегер. — Нашата задача не е да решаваме дали можем да помогнем, или не. Нито да откарваме корабите там, където смятаме, че е уместно. Задачата ни е да изпълняваме заповеди и да вършим онова, което е необходимо. — Той погледна Куин, после Клипър. — Няма никакво законно основание да сме тук, командире. С цялото ми уважение към вас предлагам да се върнем.

Един мускул на бузата на Клипър трепна.

— Маестро?

— Щом искаш, можеш да се върнеш, Йегер — каза му Куин. — Всъщност всички можете да се върнете, ако не желаете да продължите. Елдорадо и аз продължаваме, независимо дали вие ще останете, или не.

— Аз оставам — каза Дазлер. — Някой ще трябва да ви охранява тила.

— Съжалявам, Дазлер, но няма да се отървеш така лесно от мен — каза неговият втори пилот, Паладин. — Като гледам, вие отново сте командир на ескадрила, Маестро.

— Ние с Делфи също оставаме — каза Клипър. — Може да съм старомоден, но не ми харесва идеята просто да изоставим командир Кавана на завоевателите. Нашите бойци заслужават по-добра съдба.

— Същото се отнася и за всички хора на Общността — възрази Рейт. — Губим време, Йегер.

— Прав си — съгласи се Йегер и се огледа. — Кой друг се връща с нас?

— Които искат да се връщат, да заминават — каза Клипър. — Другите остават до края.

Арик огледа групата. Никой не изглеждаше особено спокоен, но и никой друг не пожела да се върне.

— Тъй като никой друг не изяви желание да си отиде, предполагам, че сте само двамата — каза Клипър на Йегер и Рейт. — Най-добре е да тръгвате, преди да сме се отдалечили много. Маестро, искаш ли да поемеш управлението и да ги върнеш във въздушното пространство на Доркас?

— Няма нужда — обади се Рейт, отблъсна се от стената и се понесе към входа на каюткомпанията. Партньорът му го последва. — Можем и сами да се върнем. — Устните му се изкривиха в нещо като

усмивка. — Освен това точно сега вие трябва да отидете колкото се може по-далеч. Колкото по-далече сте от Доркас, когато се върнем там, толкова по-малка е вероятността да изпратят някого подир вас.

— Прав си — съгласи се Куин. — Благодаря.

— Смятайте го като принос от наша страна към каузата. — Рейт кимна на Клипър. — Желая ви щастие, сър. Ще се видим на военния съд.

— Благодаря — сухо отвърна Клипър. — Ще ви донесем за сувенир парче от кораб на завоевателите.

Четиримата мъже напуснаха каюткомпанията.

— Е, Маестро, какъв е планът? — попита Клипър.

— Както казах, ще трябва да търсим — отговори Куин, носейки се над таблото на указателя в каюткомпанията. На дисплея беше изобразена тактическа звездна карта с няколко цветни линии и тънък конус върху нея. — Тук завоевателите са нападнали силите с особено назначение на „Джутланд“ — каза той и посочи върха на конуса. — Доркас няма базова линия, така че входящият вектор е малко неясен, Клипър, помолих Бокамба да провери дали хората от лабораторията са изчислили от колко далеч са дошли корабите. В съобщението има ли нещо по този въпрос?

— Не — отговори Клипър. — От други източници чух, че все още имат проблеми с определянето от намереното парче от корпуса на кораба на точката на нулево триене и данните за топлинен капацитет.

— Добре — каза Куин и продължи да разглежда картата. — В такъв случай ще действваме наслуки и ще се надяваме на късмет. С двадесет градуса несигурност във вектора и в един обхват от сто светлинни години ще трябва да проверим осемнадесет системи. Ако не открием нищо, ще се опитаме да разширим конуса. Освен това от този момент минаваме на „ти“.

— А когато ги намерим? — попита Букмейкър.

— Вие ще ни прикривате, а Елдорадо и аз ще отидем да огледаме на място — отговори Куин. — Вярвам, че не сте забравили бойните си умения при атмосферни условия.

— Ние сме стари кримки — увери го Клипър. — Обаче звездолетът въоръжен ли е?

— Въоръжен е — каза Куин. — Има две бризантни оръдия и касета с пет ракети космос-космос.

Клипър погледна изпитателно Арик.

— Имаш ли опит с военна техника, Елдорадо?

— Не — отговори Арик. — Всъщност друг ще я ползува. Макс, поздравя присъстващите.

— Добър ден, господа — поздравя учтиво Макс. — Казвам се Макс. По време на тази мисия ще управлявам всички функции на борда.

— Интересно! — възкликна Букмейкър и погледна въпросително Арик. — Този компютър парасентиент ли е?

Арик кимна.

— „Картейдж-Айви-Гама“. Капацитет на диска седми клас.

— Анализиране на информацията в произволна последователност, нали?

— Точно така — потвърди Арик. — Модифицирана версия на „Конголд-Че“.

Букмейкър погледна Клипър.

— Във всеки случай, старият Кавана не се е поскъпил на оборудване. Моделите „Картейдж-Айви“ са начело на ранглистата, няколко позиции над всички други на пазара. И са адски скъпи.

— Е, за себе си сигурно е направил отстъпка — каза Клипър. — Ще се справи ли с боя?

— Не по-лошо от всеки друг парасентиент — каза Букмейкър. — Много по-бърз е от човек естествено, но с по-малко въображение.

— Това е добре — каза Клипър. — Две бризантни оръдия и пет ракети вероятно няма да го затруднят. Макс, какво е състоянието на кораба?

— Всички системи работят отлично — отговори Макс. — Изглежда, добре е ремонтиран. В случай че нещо се развали, на борда има богат асортимент от резервни модули.

— Работил ли си с компютър? — обърна се Клипър към Куин.

— Не — отговори Куин. — Но лорд Кавана лично е участвал в инсталирането. Предполагам, че е избрал най-доброто.

— Букмейкър, изглежда, е на същото мнение — каза Клипър. — Добре. Как сме със запасите?

— Имаме за около три седмици — каза Куин. — С два кораба и четирима души по-малко ще стигнат за по-дълго.

— Сигурно. — Клипър стисна устни. — Но не съм убеден, че трябва. Йегер и Рейт имаха основание: ние сме се клели да служим на Общността. Всъщност колкото повече мисля за това, толкова повече ми се струва, че отиваш прекалено далеч. Говориш за осемнадесет системи... за около месец.

— А колко системи можеш да провериш? — попита Куин.

— Мисля, че не можем да си позволим повече от пет — отговори без заобикалки Клипър. — Ако на пет системи не намерим командир Кавана, трябва да се върнем.

— Само пет системи? — възкликна Арик. — Това е...

Куин махна с ръка и той млъкна.

— Ти, естествено, разбираш, че ако не върнем командир Кавана, ще имаме още повече неприятности — каза Куин.

— Това ми е пределно ясно — отговори Клипър и го погледна право в очите. — Не забравяй, че като съучастник главата ми е на дръвника до твоята.

— Прав си, разбира се — съгласи се кисело Куин. — Моите извинения. Много добре. Пет системи. И да се надяваме на късмет.

— Това е друго нещо. — Клипър се обърна към другите. — Добре. Брифингът свърши. Да се залавяме за работа!

Последва шумно, но организирано излизане от каюткомпанията. Останаха само Арик и Куин.

— Мина по-добре, отколкото очаквах — призна Куин.

Арик кимна машинално, без да откъсва очи от дисплея. Пет системи! От милиарди звезди в галактиката щяха да прегледат само пет системи! Сякаш играеха на руска рулетка, а залогът беше животът на Фелиан и кариерата на много доблестни мъже.

Много доблестни мъже и една жена.

— Макс, с „Каватина“ ли се свърза преди да се отделим от системата? — попита той.

— Килватерната следа е регистрирана като звездна яхта „Ефензийл-Ройс“ — отговори компютърът. — Друга идентификация не беше възможна.

— Да де — промърмори Арик. — Благодаря.

— Ние всъщност знаехме, че с пристигането на „Каватина“ Мелинда ще бъде в беда — напомни му Куин.

— Тя вече е в беда — каза Арик. — Опитите на Холоуей за връзка с нас не бяха, за да ни пожелае добър път. Надявам се, че татко ще намери с какво да му запуши устата.

— Сто на сто — увери го Куин. — Баща ти все още има връзки с влиятелни личности и в парламента, и в Командването. Вероятно ще може да уреди до нашето завръщане да я задържат под домашен арест на Ейвън.

— И аз се надявам на това — сподели Арик. — Не бих искал да я бутнат в ареста на Доркас.

— В затвора — коригира го Куин.

— Благодаря за разяснението — изсумтя Арик.

— Не се тревожи, всичко ще се уреди — успокои го Куин. — Ако си решил да се тревожиш за нечия сигурност, предлагам това да е нашата.

Пет изстребителя с по двама души екипаж срещу вероятно цялата бойна сила на завоевателите.

— Прав си — съгласи се Арик. — Ще се постарая.

17.

— Няма време, Кавана — каза Холоуей. — Макфий и корабът му са готови за излитане. Качвайте се.

— Още не може — отговори Мелинда, опитвайки се да не трепне пред погледа му. — „Каватина“ ще влезе в системата само няколко минути преди да се появят звездолетите на завоевателите. Ако не ги предупредя навреме, ще загинат още с влизането.

— Можем да ги предупредим и без вашата помощ — гневно каза Холоуей. — „Каватина“ ще бъде в безопасност. Качвайте се на кораба и заминавайте!

— Няма да ви послуша — поклати глава Мелинда. — Познавам баща си. Той знае, че съм тук, и няма да иска да обсъжда въпроса. Във всеки случай няма да успеете да го убедите достатъчно бързо.

— Вижте, докторе — въздъхна Холоуей, — разбирам загрижеността ви. Но тревогите ви са неоснователни. Да, те наистина са само на две минути един от друг. Вероятността двата кораба да пикират едновременно, за да влезнат в нашето въздушно пространство, практически е нула. Баща ви ще разбере какво става и своевременно ще се измете.

— Можете ли да гарантирате?

— Разбира се, че не мога — тросна се Холоуей. — Не мога да гарантирам дори, че ще влязат в атмосферата достатъчно далеч оттук, за да можете вие с Макфий да се измъкнете. Съжалявам, но нямате избор.

Мелинда пое дълбоко дъх. Логиката, за съжаление, беше неоспорима. Оставяше ѝ само една възможност.

— Макфий да заминава — каза тя. — Аз оставам.

Холоуей присви очи.

— Какво?

— Оставам тук! — повтори Мелинда, опитвайки се да не обръща внимание на болезнените удари на сърцето си. — Има голяма

вероятност да имате нужда от всички здравни работници, които можете да намерите. Аз съм лекар и си предлагам услугите.

— Ако случайно сте забравили, трябва да ви напомня, че сте арестувана — каза Холоуей.

— Нали обявихте военно положение. Можете временно да оттеглите обвиненията срещу мен.

Очите му се впериха в нейните като лазерни скалпели.

— Разбирате ли какво ми предлагате?

— Да — тихо отвърна Мелинда. — Което не означава, че съм въодушевена от тази идея.

— Ако бях на ваше място, нямаше да го направя — каза Холоуей и извади видеотелефона си. — Добре, значи се спазарихме... Даген! Кавана остава тук. Макфий да излита. — Той изчака да получи потвърждение и прибра видеотелефона. — Хайде!

Летището приличаше на мравуняк. Войниците товареха, а цивилните се трупаха по рампите. Докато Холоуей маневрираше през хаоса към командния комплекс, Мелинда наблюдаваше лицата на цивилните и се чудеше, че при цялата тази трескава обстановка не вижда никакви признаци на истерия или паника. Напротив, всички, макар и смръщени, изглеждаха готови за онова, което ги очаква.

— Изглеждат добре подготвени — каза тя.

— Имаме няколко седмици — напомни ѝ Холоуей. — Онези, които не искаха да останат, отдавна си заминаха.

— Колко останаха?

— Повече, отколкото бих искал. Около двадесет и пет хиляди от общо четиридесет и седем.

Мелинда вдигна глава към ясното синьо небе. Нямаше никакви облаци, които да ги скрият от очите на врага.

— Тези къде ги откарват?

— На седемдесет километра източно, в един каньон в планината — каза той. — Там има пълноводна река и възможност да ги скрием. За времето, с което разполагахме, се постаряхме да подготвим мястото максимално добре.

— А как стои въпросът с храната и медикаментите?

— Опаковахме всичко, което можахме, и го пренесохме. Въпросът по-скоро е колко добре можем да се защитим, ако завоевателите решат да ни избият.

„И дали няма да употребите ядрено оръжие“ — допълни наум Мелинда. Но тези разсъждения бяха прекалено неприятни, за да ги продължи. Във всеки случай Холоуей несъмнено вече беше мислил за това.

При цялата активна дейност навън Мелинда очакваше да намери командния комплекс повече или по-малко в същото състояние — пълен с войници, които да демонтират и пренасят апаратура във въздушните коли. За нейна изненада той вече беше почти празен. Само неколцина бойци пазеха онова, което все още беше останало.

— Бързо работите — отбеляза тя.

— Както казах, постарахме се да се подготвим — похвали се Холоуей и прекоси празната стая, за да отиде до половин дузина дисплеи, на които се виждаха сложни схеми. — Крейн, какво става с най-новите ни посетители?

— Все още пътуват — каза младият човек с леко разтреперан глас. — Яхтата и завоевателите. Едновременно. А преди две минути приехме и нов сигнал. Изглежда, два от „Корвините“ се връщат.

Холоуей се намръщи.

— Само два?

— Според базовата линия само два — каза Крейн. — Звездолетът майка продължава да се отдалечава. Другите изтребители трябва да са все още на него.

Холоуей погледна Мелинда и попита:

— В корпуса на звездолета има ли вграден таходетектор? — После махна с ръка. — Всъщност няма значение. Те отлетяха преди да се появят следите от килватера на завоевателите. Но това означава, че двата „Корвина“ не знаят на какво ще се натъкнат. Крейн, какво е вероятното време на пристигане?

— Ако влязат в атмосферата нормално — две минути преди пристигането на яхтата и завоевателите.

— Налитат като мухи на мед — коментира Холоуей. — Добре, насочи към техния вектор едно лазерно съобщение! Трябва да ги предупредим.

— Слушам, сър, да насоча към техния вектор лазерно съобщение — отговори Крейн и набра командата на пулта си.

— Остават само минути, докато яхтата навлезе в атмосферата — каза Холоуей на Мелинда. — Решихте ли какво ще им кажете?

Мелинда кимна. Съжаляваше, че не може да разчете сложните схеми на дисплеите. Чувстваше се като в непрогледна тъмнина, в която ръмжи непознат звяр, а тя не знае кога и как ще я нападне.

Нещо на пулта изсвистя и Мелинда подскочи.

— „Корвините“ влязоха, сър — докладва Крейн. — Установихме лазерна връзка.

— Говори подполковник Холоуей — каза Холоуей в микрофона. — Тук сме в състояние на повишена бойна готовност. Пристигат пет или повече неопознати летящи обекти. Какво е състоянието ви?

Последва кратка тишина, чу се нещо като приглушена псувня, а после глас:

— Тук лейтенант Бетман. Минаваме под ваше командване. Какви са нарежданията?

— Приземете се колкото се може по-бързо. Имате ли координатна мрежа на колонията?

— Да, сър, взехме я.

— Евакуираме се в един каньон в планината на седемдесет и два километра източно от селището — каза Холоуей. — Влезте от север. Ще ви насочваме.

— Прието — отговори Бетман. — Кацаме.

Холоуей изключи апаратурата и въздъхна:

— Е, вече има с какво да запушим дупката в източната стена. Кога се очаква да пристигне яхтата, Крейн?

— След четиридесет и пет секунди, сър — отговори Крейн.

— Добре. Готова ли сте, докторе?

— Готова съм — отговори Мелинда и почувства ударите на сърцето си. — За колко време след като влязат във въздушното пространство ще се приземят завоевателите?

Холоуей вдигна рамене.

— Зависи. За по-голяма сигурност обикновено си оставяме осемдесет хиляди километра, но няма никакви причини това разстояние да не се намали. Ако аз командвах атакуваща ескадрила, щях да се приближа максимално, без да предизвикам сериозни проблеми с проводимостта на магнитното поле. Предполагам, че ще влезнат на няколко хиляди километра извън полето. А може и само на хиляда. Във всеки случай съвсем скоро ще научим.

— Разбирам — промърмори Мелинда.

— Не се тревожете, ще имаме достатъчно време да отидем в каньона преди да дойдат. — Той я погледна изпитателно. — Съжалявате ли, че останахте?

Мелинда погледна загадъчните схеми на дисплеите и каза:

— Ни най-малко.

Пултът отново извъня.

— Влиза яхтата — съобщи Крейн. — Говорете, докторе.

— „Каватина“, тук е Мелинда Кавана — обади се тя. — Татко, трябва веднага да излезете. Зад вас идват кораби на завоевателите.

— Доктор Кавана, говори капитан Тева — чу Мелинда познатия глас на командира на „Каватина“. — Потвърждаваме следа от килватер. Сигурно ли е, че са завоевателите?

— Съвсем сигурно — отговори Мелинда, без да откъсва очи от дисплеите. Яд я беше, че не разбира какво показват. — Баща ми там ли е?

Настъпи кратка пауза.

— Не е с нас — отговори Тева. — Но заръча да предам на брат ви, че изследването на вектора е неуспешно.

Значи не бе научил нищо за завоевателите от мрачанските легенди. Точно както очакваха Арик и Куин.

— Разбирам — каза Мелинда. — Сега изчезвайте.

— Докторе, ако идват сили на завоевателите...

— Нищо не можете да направите — прекъсна го Мелинда. — Няма да успеете да ме вземете, само ще налетите на тях. Не се безпокойте за мен... тук съм с Мироопазващите сили. Просто се изнесете и обявете тревога.

— Но аз съм отговорен за вас.

— Отговорен си за кораба и семейството ми! — сръза го Мелинда. — И си длъжен да изпълняваш всички заповеди на семейството! Ясно ли е!

Представи си киселата физиономия на Тева. Но кодираната фраза беше точна и недвусмислена... а Тева наистина си знаеше задълженията.

— Разбрано, доктор Кавана — въздъхна той. — Късмет!

— На теб също!

Крейн изключи предавателя и Холоуей се размърда.

— Наистина ли мислите така?

— Да — каза Мелинда. Това беше положението. Тя оставаше на Доркас, и то за дълго. — Не е ли време да се махаме оттук?

— Тръгвайте — каза Холоуей, отново съсредоточил вниманието си върху дисплеите. — Аз ще остана малко, за да разбера срещу какви сили ще трябва да се бием. Намерете си място и се качете на някоя от заминаващите въздушни коли.

— Добре. — Мелинда се обърна и тръгна към вратата. Почти беше стигнала до нея, когато пултът извънтя за трети път...

— Сър! — извика Крейн.

Мелинда бързо се обърна.

— Какво има?

— Точно над нас са — изскърца със зъби Холоуей и после изля по командната линия: — Говори Холоуей! Пълна готовност... Неопознати летящи обекти в атмосферата... височина петстотин километра. Целият персонал и техника незабавно да напуснат селището!

Силен удар разтърси сградата, разнесе се грохот и Мелинда залитна.

После видя до себе си Холоуей, който я държеше за рамото.

— Какво стана? — изкрещя тя.

— Удариха главния преподавател — отговори той и отново обърна глава към вратата. — Лазерен взрив. Да тръгваме!

Изтичаха навън, плътно следвани от Крейн. Мелинда вдигна глава и ахна. Над тях летяха самолети...

— Това са наши — извика той, сграбчи я за рамото и я задържа. — Бързо!

Изребителите са издигнаха вертикално нагоре и се насочиха на изток. Холоуей я поведе към последната въздушна кола, която още чакаше на летището. Секунда по-късно ярка светлина заля хълмовете на запад.

— Друг изстрел — извика Холоуей.

Този път трясъкът изглеждаше по-тих, но за нейна изненада земята силно се наклони под краката ѝ, а звукът сякаш я оглуши. Мелинда се опита да запази равновесие, почувства втора ръка на другото си рамо...

И внезапно усети, че я мъкнат по къса рампа, а после в метална кабина с нисък таван.

— Сядай! — заповяда ѝ Холоуей, бутна я в една от двете празни седалки точно зад пилотската кабина и седна на другата. — Бремер... тръгвай!

Въздушната кола се наклони напред и зави. Главата на Мелинда още туптеше. Несвикнала с коланите на военните самолети, тя успя да се закопчее едва когато пилотът отвори дроселната клапа и машината с рев се насочи на изток.

— Как си? — попита Холоуей.

— Чудесно — отговори Мелинда, примигна два пъти и разтегна устни в подобие на усмивка. Не беше съвсем добре, но вече беше взела решение. — Какво ми стана? Звуков шок?

— Вероятно. — Холоуей хвана лицето ѝ с ръце, обърна я към себе си и се взря в очите ѝ. — Зениците ти са добре — каза той и я пусна. — Изглежда е нещо с вътрешното ухо.

— Сигурно — съгласи се тя и се огледа изненадана. От големината на въздушната кола беше очаквала, че е пътническа машина за четиридесет или петдесет души. Но освен пилота и помощника му в кабината имаше само още шест места. На едното седеше Крейн. На останалите три седяха трима цивилни със строги лица.

— Това е товарна машина — обясни ѝ Холоуей и се надигна, за да погледне над рамото на пилота към бягащите под тях предпланини. — Бремер, продължаваме ли да се издигаме?

— Не, сър — отговори пилотът. — Това е максималната височина. Да се обадя ли на нашите войски в каньона?

— Няма да можеш да се свържеш — отговори Холоуей.

— Вторият взрив отнесе резервния предавател. Така че просто давай по-бързо.

Времето течеше мъчително бавно. Мелинда се наведе до Холоуей и се опита да гледа навън през стъкления капак на пилотската кабина — единственото стъкло във въздушната кола. Ниските хълмове отстъпиха на по-високи — някои покрити с тумбести дървета, други скалисти и голи. Въздушната кола се спусна ниско, само на няколко метра над върховете на дърветата, следваше терена. В далечината се виждаха покрити със сняг върхове и Мелинда се зачуди колко ли високо е каньонът и дали ще трябва да се справя с измръзвания и преохлаждания...

— Засичахме нещо, полковник — неочаквано се чу гласът на втория пилот. — Идва зад нас. В обхвата на локатора е...

Думите му бяха прекъснати от ярък блясък вдясно и колата рязко се наклони на една страна. Мелинда се люшна и се блъсна в рамото на Холоуей. После около нея се обви защитната аварийна мрежа и я прикова към седалката.

— Лошо ли сме ударени? — изкрещя Холоуей, за да надвика пронизителния рев на двигателя.

— Лошо — извика пилотът. — Конзолата на десния борд е отнесена... крилата са неуправляеми. Спускаме се.

Покритите с гори хълмове се приближаваха към тях с обезпокоителна бързина. Пред въздушната кола внезапно се появи едно високо дърво, но в последния момент пилотът успя да го заобиколи. Миг по-късно колата се замята между дърветата като обезумяла. Чуваше се стържене на клони по метала, скърцане и пукот.

Последва страхотен трясък и колата спря.

— Как си? — попита я Холоуей.

Мелинда примигна и отвори очи. Въздушната кола беше паднала, воят на двигателите беше спрял и като се изключеше неприятното изтръпване на кожата, където я беше притиснала предпазната мрежа, тя, изглежда, нямаше никакви наранявания.

— Да — отвърна Мелинда. — Колко време бях в безсъзнание?

— Около минута — отговори Холоуей, освободи се от защитната си мрежа, промуши ръка през нейната и натисна ключалката. — Под седалката ти има камуфлажни дрехи. Извади ги и ги облечи.

Мелинда се наведе, измъкна тежкия пакет и го разтвори. В него имаше мексиканско вълнено наметало с качулка и дебел колан, свързан с тънка тръба. Тя се плъзна напред в седалката, взе колана и сложи наметалото на гърба си. Платът беше тежък и плътен, с необичайна структура.

— Стреляла ли си с пушка „Оберон“?

— С пушка съм стреляла — каза Мелинда, изправи се на разтрепераните си крака и се огледа. Последният от пътниците, също с камуфлажно наметало, стиснал тежкокалибрена пушка в ръка, излизаше от разкъсания и деформиран метал, който допреди секунди бе представлявал врата. Крейн извади от разбитото товарно отделение още две пушки. — Но не и с такива.

— Е, сега не е време да се учиш — каза Холоуей, взе едната пушка от Крейн и поведе Мелинда към изхода. — Санитарната чанта е под пилотската седалка... вземи я! Трябва да се скрием преди да долети следващият кораб.

Въздушната кола беше направила в заобикалящата ги гора изненадващо широка просека. Тримата цивилни тъкмо се промъкваха през повалените дървета, за да се вмъкнат в храсталака. Наметалата им се развяваха от вятъра. Пилотът и помощникът му вървяха малко след тях. Помощникът накуцваше.

— Насам! — извика Холоуей и посочи втория пилот. — Крейн, ти върви с Бремер. Намерете прикритие и кротувайте. Изключете радиостанцията — завоевателите сигурно се ориентират по тях. Ако искаш да съобщиш нещо, ще свирнеш.

— Разбрано.

Холоуей и Мелинда забързаха и настигнаха втория пилот.

— Тук май е добре — каза Холоуей и посочи една ниска скала. — Как ти е глезенът, Уей?

— Не е много зле, сър — отвърна вторият пилот, но в гласа му звучеше болка. — Според мен не е счупен.

— Ей сега ще разберем — увери го Холоуей, хвана го под мишница и му помогна да се подслони под скалата. — Изпрати ли сигнал за бедствие?

— Да, сър — отговори Уей и седна на земята. — Но не получих отговор. На осем километра сме... навярно не са приели сигнала.

— Някоя от другите коли обаче може да го е приела — каза Холоуей и свали пушката от рамото си. — Виж му глезена, докторе. Не, чакай първо да свършим по-важната работа.

И посегна под наметалото ѝ и завъртя един ключ отпред на колана. От качулката се чу тихо съскане.

— Какво е това? — попита Мелинда.

— Течен азот от резервоара в колана — обясни той и мушна ръка под собственото си наметало. — Създава отражателен слой, който екранира инфрачервеното излъчване от тялото. А ето и другата половина от миража... — Холоуей извади изпод наметалото си един дебел диск, натисна един бутон на него и го запокити към въздушната кола. — Ако това нещо работи... ще прилича повече на човешко същество от нас.

— Разбира се, ако завоевателите не разполагат с инфрачервени детектори, всичко това е губене на време — допълни Уей. — Или ако не знаят как изглежда инфрачервената емисия на човешкото тяло.

— Длъжни сме да вземем тези мерки — каза Холоуей. — Сега, докторе, можеш да се заемеш с глезена.

Мелинда внимателно свали ботуша на Уей и въпреки охлаждащия ефект от наметалото почувства по гърба си капчици пот. Тя беше лекар и беше минала всички видове упражнения. Но теорията и клиничните упражнения бяха нещо съвсем различно от живите пациенти. Истинската ѝ хирургическа практика беше преди много години и тя съвсем не беше сигурна колко добре ще може да възстанови някогашните си умения.

За момента обаче нямаше никакви проблеми.

— Само е навехнат — увери тя Уей, отвори санитарната чанта и извади бинт. — Ще се оправи за някол...

— Тихо — прекъсна я Холоуей. — Нещо идва.

Мелинда млъкна и се послуша. В далечината се чуваше тихо бръмчене.

— Някой от нашите ли? — прошепна тя.

— Едва ли — мрачно отвърна Холоуей и натисна два бутона на пушката си. — Уей, дай сигнал на Бремер и на Крейн да се приготвят.

— Да, сър — отговори Уей, измъкна една тънка тръба от джоба на куртката си и я наду. Чуха се три кратки странни звука, последвани от един по-дълъг. Отговорът пристигна незабавно: един дълъг и един къс сигнал.

— Мисля, че ги виждам — каза Холоуей, взрян над дърветата. — Кавана, свий се под наметалото и не мърдай.

Мелинда се сви до края на скалата, прибра краката си под наметалото и придърпа качулката пред лицето си. Бръмченето ставаше по-силно. Тя вдигна глава към короните на дърветата и видя нещо бяло да трепти във въздуха. Стисна зъби и се стегна...

И внезапно то дойде, връхлетя през просеката, направена от падналата въздушна кола. Млечнобял, приличен на водно конче хеликоптер, покрит с кръгова мараня от въртящите се ротори. Прелетя ниско над смачкания нос на колата, после зави и отиде зад нея. За момент увисна във въздуха, вдигайки облак прах от прясно разораната земя; въртеше нос на всички страни, сякаш дебнеше, дори сякаш

канеше някой да го нападне. Мелинда настръхна, но Холоуей и пилотът не откриха огън. Минута по-късно хеликоптерът кацна и от двете му страни се отвориха врати.

И от вратите излязоха двама извънземни.

Забравила страха си, неочаквано обзета от чисто научен интерес към непознатите същества, Мелинда впери очи в тях. Извънземните бяха приблизително с човешки ръст, със слаби тела, двуноги, с тънки, тесни, издължени напред глави. Голяма черепна вместимост с достатъчно голям мозък за развити умствени способности плюс силен контрол на действията. Бяха твърде далеч, за да разгледа добре ръцете им, но от начина, по който държаха сивите тояги, които носеха, очевидно имаха палци, може би дори по два. Имаха и опашки под късите, плоски гръбни гребени точно над мястото, където се съединяваха краката. Приличаха на тирбушон и ѝ напомняха на някакво водно същество, на кое?... Дали бяха топлинен компенсатор или някакъв орган за вземане на проби като змийските зъби? Един от извънземните се обърна към нея и тя ясно видя триъгълното му лице, дълбоко разположените под изпъкналите вежди очи и заострената, прилична на птича човка уста. Ходеха леко приведени напред, краката им, изглежда, имаха скосена конструкция, подобно на краката на чайките, но явно без ципа между пръстите.

— Холоуей? — прошепна разтревожено Мелинда.

— Спокойно — промърмори той. — Може би само ще огледат колата и ще си тръгнат.

Мелинда преглътна, осъзнала смъртоносната реалност на положението. Това не бяха нов вид извънземни, овладели космическите полети и дошли при нея да ги изучава. Бяха завоевателите. Дошли да убиват!

След първите двама слязоха още четирима. Застанаха край кораба, докато първите отидоха при въздушната кола, погледнаха вътре и през вятъра от роторите Мелинда ги чу да казват нещо. След това се чу силен глас — от високоговорител?

— Разбраха, че сме излезли — промърмори Холоуей. — Сега ще видим колко сериозно ще се заемат да ни търсят.

Отговорът дойде бързо и категорично. Само след секунди хеликоптерът на завоевателите излетя, издигна се плавно на десет метра и спря. Останалите на земята шестима извънземни се

разпръснаха в линия и тръгнаха към мястото, където Холоуей беше хвърлил лъжливата цел.

— Не трябва ли да открием огън? — напрегнато попита Уей.

— Всичко с времето си — отговори му Холоуей и погледна увисналия във въздуха хеликоптер. — Двата с теб ще се опитаме да го свалим. Зареди с бронебоен, после дай сигнал на Крейн и Бремер. Щом открием огън, да стрелят по наземните цели!

— Разбрано, сър. Щом открием огън, да стрелят по наземните цели — отговори Уей, вдигна свирката и предаде няколко кратки сигнала.

Завоевателите спряха, приклекнаха и замятаха глави напред-назад — явно търсеха източника на звука. Мелинда настръхна, но извънземните, изглежда, не можаха да открият откъде идва необичайно високият тон. Уей свърши съобщението. За момент завоевателите останаха на местата си и Мелинда отново си помисли, че те сякаш нарочно приканват да ги атакуват. Холоуей изчакваше. В следващия момент извънземните се изправиха и продължиха предпазливо да се провират между дърветата.

— Сър? — нервно прошепна Уей.

— Готов! — изкомандва Холоуей и погледна към Мелинда. Тя се порази от изписаното на лицето му спокойствие. — Дръж се, докторе — каза подполковникът. — Доста ще е шумно. Уей, на нула. Три, две, едно, нула!

Двете пушки изгърмяха едновременно и гората се разтресе. В следващия миг звукът се повтори — пилотът, Крейн и цивилните също бяха открили огън.

Мелинда се притисна до скалата, затвори очи, сви се. Ушите й кънтяха. През кънтенето чу слаби викове. През затворените си очи видя блясъци от ярка светлина...

Последва грохот, който я вдигна от земята и после я пусна.

А след това настъпи тишина.

Мелинда полека отвори очи и вдигна глава. Пред нея лежаха натръшкани най-близките завоеватели, комбинезоните им бяха подгизнали в червена, подобна на човешката кръв. Зад тях, на тридесетина метра от повредената въздушна кола, беше паднал хеликоптерът. Гореше. Крейн, Бремер и тримата цивилни тичаха към него.

— Свърши ли? — попита Мелинда и чак когато го каза, разбра колко е глупаво.

Холоуей — за пръв път! — не беше категоричен.

— Засега — отговори той. — Не ставай, сниши се. Ранена ли си?

— Само... малко... разтърсена — каза тя на пресекулки. Въздухът, наситен с остър пушек от експлозиите и огъня, дразнеше носа и белите й дробове. — Какво стана?

— Мъртви са. Тръгваме към каньона — каза Холоуей. — Може би ги следват подкрепления. Дори да не е имало такива, вече сигурно ще има.

Мелинда погледна превръзката на глезена на Уей и каза:

— Той не може да върви.

— Ще върви — смръщи се Холоуей. — Не се безпокой.

Войниците и цивилните стигнаха до сваления хеликоптер. Пушекът се беше разнесъл и Мелинда видя по млечнобялата му повърхност прилични на тънки паяжини пукнатини. Бремер изстреля един откос в корпуса и после изби вратата.

— Внимателно — каза Холоуей в микрофона. — Бавно и внимателно.

Бремер наведе дулото на пушката си и пъкна глава в люка... и с вик отскочи. От люка излезе един завоевател. Олюляваше се.

Мелинда ахна. Завоевателят се хвана за ръба на люка и спря. Бремер пристъпи напред и опря дулото на пушката в гърдите му. Извънземният отстъпи, а един от цивилните скочи напред и опря оръжието си във врата му. Завоевателят вдигна ръка и хвана дулото, но не можа да го отмести.

— Внимавай! — промърмори Холоуей в микрофона. — Отваряй си очите! Повали го на земята преди да го претърсваш...

Бремер подаде оръжието си на Крейн и пристъпи към извънземния.

Мелинда не разбра точно какво стана. Само видя, че Бремер отскочи и падна на земята. От врата му изригна фонтан кръв.

Холоуей извика и вдигна пушката.

Но беше късно. Завоевателят изви глава, от устата му изскочи нещо като нож и преряза врата на цивилния. Чу се гъргорещ писък и човекът се строполи. Извънземният сграбчи падналата му пушка...

И тогава Крейн стреля и го пръсна на късчета.

Мелинда гледаше онемяла и разтреперана. За първи път след началния курс в медицинското училище почувства, че ѝ се повдига. Беше гледала документални кадри от войните, водени от Мироопазващите сили през последните тридесет и седем години — военни и полицейски действия, омиротворителни акции. Но нито те, нито медицинското ѝ образование я бяха подготвили за видяното. То беше смъртоносно, кърваво, истинско.

И чак сега тя разбра, че всичко това става наистина.

Да, тя беше участник във война. Но беше и лекар с всичките отговорности, произтичащи от професията ѝ. Включително даденото на Холоуей обещание.

— Отивам — каза Мелинда и се изправи. — Може би ще мога да помогна.

— Сигурно! — каза Холоуей с гневен, изпълнен с горчивина глас, в който нямаше никаква надежда. — Уей, остани тук! И ни прикривай!

Когато стигнаха до хеликоптера, видяха че наистина е било излишно.

— Мъртви ли са? — попита Холоуей.

Мелинда кимна и се изправи. Сърцето ѝ продължаваше да тупка, но стомахът ѝ се беше поуспокоил. Номерът беше да гледа на станалото колкото се може повече като на клиничен случай. Да разглежда мъртвите като случаи, а не като убити хора.

— Прерязани сънни артерии — каза тя. — И на двамата. — После погледна Крейн. — Видя ли какво стана?

Той поклати глава.

— Стана много бързо. Някакво оръжие... излезе от устата му...

— Спри за малко — прекъсна го Холоуей. Беше вперил очи пред себе си, без да гледа нищо.

Мелинда се намръщи. А после и тя го чу. Едно вече много познато бръмчене...

— Залегни! — изкрещя Холоуей, хвана я за ръката и я дръпна. Мелинда политна, претърколи се и си удари рамото в сваления хеликоптер. Холоуей се хвърли върху нея и я затисна. Другите залегнаха до тях на опърлената земя.

Над тях като ураган преминаха още три хеликоптера на завоевателите.

Откъм дърветата изтрещя пушката на Уей. Един от хеликоптерите се килна, разтнесе се под преградния огън, откъснаха се парчета бяла материя. Холоуей изкрещя нещо, отмести се от нея — лакътят му се заби в ребрата ѝ — и вдигна пушката си. Трите хеликоптера стреляха. Блестящи лазерни лъчи трасираха пътя към Уей между дърветата. Мелинда се сви до горещия корпус на сваления хеликоптер, Холоуей и другите започнаха да стрелят. Един от хеликоптерите се насочи към новата заплаха, без да обръща внимание на куршумите, които се забиваха в корпуса му. Земята около тях закипя. Мелинда затвори очи. Какво ли беше да умреш...

После лумна синьо-бял огън, едната страна на хеликоптера се откъсна и той се завъртя като ранен звяр, полетя надолу и разтърси земята. Другите два се отказаха от атаката над Уей, завиха и изчезнаха.

Бяха пристигнали двата „Корвина“.

Хеликоптерите се появиха пак. Но „Корвините“ бяха направили невероятно остър завои, изпълнявайки някаква маневра, хеликоптерите стреляха, пропуснаха, отново стреляха... и полетяха надолу, обвити в пламъци.

Настъпи тишина. Само в ушите на Мелинда експлозиите продължаваха да кънтят.

— Как си? — попита я Холоуей. Въпреки че чувстваше топлия му дъх върху бузата си, гласът му прозвуча слаб и далечен.

— Все това ли ще ме питаш? — озъби се тя. Гласът ѝ не беше по-ясен от неговия. Може би тъпанчетата ѝ бяха спукани. — Какво следва?

— Следва да се махаме оттук — каза той и се изправи. — Крейн, иди да видиш как е Уей. Останалите...

— Сър? — извика някой.

— Да? — отговори той.

— Сър! — чу се отново. Въпреки че беше замаяна, Мелинда долови облекчението в гласа. — Слава Богу, сър... Помислихме си, че... Пращаме въздушна кола.

— Благодаря — каза Холоуей. — Някакви съобщения за ситуацията?

— Нищо не съм чул, сър — отговори гласът. — Всички са изключили радиостанциите. Зная само, че завоевателите са завзели селището и че транспортирането на някои от последните групи

закъснява. „Корвините“ отлетяха да осигурят защита на разузнавателните кораби.

— Добре — промърмори мрачно Холоуей и се навъси. — Да тръгваме преди да връхлетят пак. Прати някого да помогне на Крейн. — Той погледна Мелинда. — И някой да прибере едно от телата на завоевателите... най-запазеното. И оръжията им.

След три минути бяха във въздуха. Мелинда се усети, че не гледа изцапаните, покрити с прах мъже, а чувалите с трупове, нахвърляни в задната част на кораба. Войната наистина беше започнала — и тя наистина участваше в нея.

— Съжaliaваш ли, че не напусна колонията? — тихо я попита Холоуей.

Мелинда се обърна към него. Студените му кафяви очи внимателно я оглеждаха. Може би се питаше дали през следващите дни ще му създава още неприятности.

— Съжaliaвам за всичко, което се случи — отговори тя. — Бих искала да бяхме започнали да преговаряме, вместо да стреляме.

— Опитяхме се — напомни ѝ той. — Завоевателите започнаха първи.

— Може би се страхуват от нас.

— Или просто предпочитат да стрелят вместо да преговарят — възрази Холоуей. — Има различни хора, докторе, както сред хуманоидите, така и сред нехуманоидите. За някои преговорите означават просто забавяне на решението да си вземат онова, което желаят. Сега имаме работа с такива... Е, ти си лекар и знаеш много добре, че понякога има само един начин да се спре един побеснял звяр. Той погледна към чувалите. — Да се надяваме, че политиците ще имат куража да го направят, преди да умрат и други.

По гърба ѝ премина студена тръпка.

— Имаш предвид КИОРО.

— Адски си права — съгласи се Холоуей. — Във всеки случай не зная какво още чакат гениите от Севкоорд. Положението започва да прилича на онова, когато унищожиха „Джутланд“.

— Може би имат някакви политически съображения — каза Мелинда. Фелиан ѝ беше разказвал за КИОРО. Беше ѝ казал нещо... но какво?

— Ти може би знаеш повече за КИОРО от мен — изсумтя Холоуей. — Може би случилото се днес ще ги накара да си размърдат задниците и да предприемат нещо.

— Може би — съгласи се Мелинда. — Ти си в Командването на Мироопазващите сили в Доркас, нали?

— Да — каза той. — Защо? Да не искаш да постъпиш на служба?

— Не — отговори Мелинда. — Просто си помислих, че може би знаеш дали тук не се съхраняват някои компоненти на КИОРО.

Холоуей не отговори. Лицето му беше напрегнато.

— О, по дяволите — промърмори най-после той.

Сърцето на Мелинда прескочи един удар.

— Има ли все пак някакви компоненти тук?

— Не зная — отвърна Холоуей. Лицето му беше безизразно. — Командирите по места никога не знаят нищо. Но ако има, може да са само на едно място.

— В гарнизона?

— Не точно — отговори той. — Но и там, където са, е достатъчно лошо. Преди години една агенция на Севкоорд построи в хълмовете на север от селището малка автоматизирана станция за земетръсен контрол. Поне така казваха. Може обаче наистина да е склад на компоненти на КИОРО... — Той поклати глава. — Хубавото в случая е, че складът е дълбоко под земята и завоевателите вероятно няма да научат нищо за него. Лошото обаче е, че не можем да отидем до него, без на практика да се напъхаме право в ръцете им.

— Тогава какво ще правим?

— Не зная — призна Холоуей. — Но в момента това не е най-важното. Важното сега е да се окопаем и да се приготвим за онова, което завоевателите се канят да хвърлят върху нас. Ако оцелеем... е, тогава ще решаваме какво да правим.

18.

Контролното табло пронизително зазвъня и разбуди Кавана от тревожната дрямка.

— Какво има, Хил? — попита той, надигна се и погледна светлините на индикаторите и дисплеите. Звъненето спря.

— Всичко е наред, сър — отговори Хил и силуетът му, очертан на фона на слабите многоцветни светлини, се наведе. — Просто мрачански стил на сигнализация за пристигане. Приближаваме се до Формби.

Кавана погледна часовника си. Бяха минали почти седем часа от лудешкото измъкване от Миг-Ка Сити.

— Знаем ли къде отиваме?

— Да, сър, в Северните гористи степи. На компютъра има карта и кратко описание на района. С ваше разрешение ще премина на автопилот, понеже сега там е нощ. Ще се опитаме да избегнем онова, което са научили от данните за трафика.

— Чудесно — съгласи се Кавана и потри очи. Чувстваше се много изморен. — Колчин? Буден ли си?

— Да, сър — чу се тихият глас на Колчин. — Но Фиббит не е. Спи като пън. Да я събудя ли?

— Няма нужда — каза Кавана. — Хил, имаш ли някаква представа каква е процедурата по приземяване?

— Никаква, сър — отговори Хил. — Никога не съм бил на икромански свят, но съм сигурен, че на някой от охраняващите кораби ще могат да ни кажат.

— Да се надяваме, че е кратка и бърза — каза Колчин. — Доста неприятно ще е, ако новината как сме напуснали Мра-миг пристигне преди да сме кацнали.

— Е, засега поне сме сигурни, че не ни е преварила. И това е нещо.

— Така е — съгласи се Колчин. — Лорд Кавана, мислех си за случката в хотела. Смятате ли, че онова, на което станахме свидетели,

е борба за власт между мрачански фракции?

— Да. И какво следва от това?

— Хрумна ми нещо. Онази червена карта, която показва Бронски... дали не е фалшива?

— Интересна мисъл — Кавана се намръщи. — Никога не съм виждал отблизо червена карта, а и нямах време да я разгледам.

— Може би затова мрачанците не изпратиха свой представител с него — добави Колчин. — И затова Бронски не ни прибра, макар че имаха числено превъзходство.

— С това може да се обясни и инцидентът пред асансьорите — бавно каза Кавана. — Ако фракция „А“ официално издава червени карти, а Бронски фактически работи за фракция „Б“, фракция „А“ може би е изпратила бурталците да го приберат.

— Но защо дипломат на Севкоорд ще работи за мрачанците? — възрази Хил.

— Всъщност ние разполагаме само с думите на Бронски, че е дипломат — напомни му Колчин. — Ако той може да подправи една червена карта, дипломатическият документ не е никакъв проблем.

— Всичко това ни връща към човека от бродерията на Фиббит — каза Кавана. Внезапно през ума му мина една странна и не съвсем приятна мисъл. — Има и нещо друго, Колчин. Каква е възможността цялата бъркотия с бурталците в хотела да е организирана? Мрачанците да са ни подхвърлили внушението за Формби и след това съзнателно да са ни пуснали да избягаме?

За момент единственият звук в кабината беше бръмченето на двигателя.

— Ако са искали да избягаме, защо не пуснаха Бронски? — попита Колчин.

— Всичките пазеха асансьорите — посочи Кавана. — Не видях никого пред стълбището долу в коридора, а нямаше и нито един в аварийните шахти. Може би, ако Бронски се беше върнал и беше тръгнал по стълбите, вместо да спори с тях, щяха да го пуснат.

— Може би — отвърна замислено Колчин. — Но Бронски определено не е от хората, които отстъпват. Добре, да допуснем, че са искали да дойдем на Формби. С каква цел?

— Единственото, което мога да измисля, е, че сме предмет на налудничав изгодна сделка — каза Кавана. — Те знаят кой е човекът

от бродерията на Фиббит и не искат да говорим с него. А може и в легендите да има нещо, което не искат да научим.

— Звучи твърде сложно, за да е измислено от мрачанците — каза Колчин. — Казват, че не ги бива много по сложните комбинации.

Кавана вдигна рамене.

— Повечето хора, които познавам, стават страшно комбинативни, когато се засягат интересите им. Различават се само по способностите си да използват комбинациите.

— Може би точно затова мрачанците ни посочиха Формби вместо някое много по-далечно място — сухо отбеляза Хил. — Тогава щяха да минат дни преди да разберем, че приятелят на Фиббит не е на Надежда.

— Ако желаете, можем да се върнем, сър — каза Колчин. — Имаме достатъчно гориво.

Кавана поклати глава.

— Няма смисъл. Щом сме вече тук, ще трябва да останем достатъчно дълго, за да зададем няколко въпроса.

Откъм контролното табло се чу ново звънене.

— Пристигнахме — съобщи Хил. — Пригответе се...

Някъде зад тях глухо защракаха релета. Тъмнината над стъкления капак на пилотската кабина се превърна в кратка илюзия на тунел, след това звездите се върнаха на местата си около големия синьо-зелен полумесец, увиснал в пространството пред тях.

— Право на целта — одобрително каза Хил. — Добър автопилот за влизане в околпланетно пространство.

— Мрачанска техника — съгласи се Кавана и загледа светлините, които се движеха около планетата. — Кой от тези кораби са на Мироопазващите сили.

Хил се наведе над дисплеите.

— Всъщност... никой.

— Никой? — намръщи се Кавана.

— Никой, сър. Виждам тридесетина търговски кораба, но те са с икроманска конструкция и регистрация. Няма никакви кораби на Общността.

Кавана потри брадясалата си буза. Никакви кораби на Мироопазващите сили... а те летяха на мрачански куриерски кораб в

икроманско космическо пространство. Обективно погледнато, ходът не беше много разумен.

— След колко време ще влезем в обсега на лазерите?

— За да потърсим сателит или наземна станция ли? — попита Хил. — След две минути.

Кавана кимна и погледна планетата над главата си. От редките светлини можеше да се заключи, че Формби не е гъсто населен свят.

— Може би преди да кацнем трябва да установим връзка с някой от тези кораби. За да знаят кои сме.

— Не мисля, че е толкова важно — успокои го Колчин. — Те вече нямат нито наземни, нито базирани на орбита оръжия.

— На твое място не бих бил толкова сигурен — подхвърли Хил и гласът му неочаквано прозвуча странно. — Лорд Кавана, по-добре хвърлете едно око!

В тъмнината зад тях се появи едно тъмно тяло със застрашителни размери. Тяло, осеяно със светлини, със странно извити луминесциращи краища. Тяло, описано в древните летописи. Тяло, което отдавна не съществуваше.

Тялото бързо ги настигна.

— Това е икромански боен кораб — каза задъхано Кавана.

— Да — потвърди Хил. — Не съм сигурен... но мисля, че искат да говорят с нас.

След оскъдно мебелирания апартамент в мрачанския хотел икроманската стая, където бяха приети, почти ги смая. Голяма и богато украсена, тя беше така претъпкана с мебели и художествени произведения, че беше чак неудобна. За Кавана тя беше повече музей с кресла, отколкото кабинет или чакалня. Фиббит, изглежда, я възприемаше по същия начин. Очевидно съвсем забравила за двойките икромански стражи на всяка от трите врати, тя ходеше из стаята, разглеждаше и изучаваше картините, скулптурите, текстила, паната.

Стражите обаче не бяха забравили за нея. Кавана виждаше как под блестящите шлемове очите им се местят при всяко преместване на дългите ѝ крайници, както и при всяко трепване на останалите от групата.

Накрая, след почти два часа чакане, дойде един икроманец.

Високопоставена личност, ако се съдеше по сложния церемониален шлем и украсеното наметало.

— Кой е лорд Стюарт Кавана? — попита икроманецът, още преди да седне на украсеното с резба кресло срещу пленниците.

— Аз — отговори Кавана и се изправи. — Мога ли да попитам с кого имам честта да разговарям?

— Аз съм Кливерес си Йатор — каза икроманецът, свали наметалото си и седна. — Дванадесети съветник на Йерархията.

Женско име плюс титла и пост, каквито традиционно се даваха на жени.

— За мен е чест да се запозная с теб, си Йатор — каза Кавана и се поклони. Напрежението, което беше стиснало гърлото му, малко намаля. В ситуацията нямаше нищо добро, но поне можеше да се надява, че няма опасност да предизвика гнева на някой лесно избухлив мъж икроманец. — Бих искал да се извиня за проблемите, които може да е причинило нашето неочаквано пристигане на Формби — продължи той. — Надявам се бързо да разрешим всички недоразумения, ако има такива.

— Трима от вас са с паспорти на Северния координационен съюз — каза Кливерес и огледа тримата мъже един по един. После се обърна към Фиббит, която все още унесено разглеждаше произведенията на изкуството, и добави: — Дуулианката изобщо няма паспорт. И пристигнахте на борда на мрачански кораб стелт. Как ще обясните всичко това?

— Ситуацията наистина е необичайна — призна Кавана. — Както вече казах на капитана на кораба, бяхме принудени от обстоятелствата да вземем един мрачански кораб и да напуснем Мрамиг.

— Защо хора, които бягат от Мрач, не търсят други хора? — запита Кливерес. — Защо дойдохте на Формби, а не отидохте на някой населен с хора свят или в посолството на хората в Камис? Обяснете.

— Търсим една личност — отговори Кавана. — Един човек, за когото ни казаха, че се намира в района на Северните гористи степи на Формби.

Кливерес го погледна подозрително.

— Кой ви каза това?

— Един мрачанец. Посети ни в хотела няколко минути преди да се наложи да напуснем.

— Име? Пост? Титла?

— Съжалявам. — Кавана поклати глава. — Не зная нищо за него.

— И сте му повярвали?

Кавана се намръщи. При така поставен въпрос изпадна в много смешно положение.

— Нямахме никакви други следи — отговори той. — Решихме, че си заслужава да опитаме.

— Кой е човекът когото търсите?

— Страхувам се, че и това не зная.

Икроманката вирна крокодилската си глава.

— И въпреки това го преследвате? Няма ли нещо по-добро, с което да запълвате времето си?

Положението ставаше деликатно. Кливерес очевидно ги подозираше, че са мрачански агенти. И наистина имаше сериозни основания да бъде враждебно настроена срещу евентуални шпиони.

— Отидохме на Мра-миг, за да търсим информация за предполагаем контакт на мрачанците със завоевателите — каза той.

Кливерес тихо изсъска през дългата си зурла.

— Не предполагаем. Този контакт е реален.

— Сигурна ли сте? — попита Кавана и се намръщи.

— Напълно. Продължавайте.

— Няма много за разказване — отвърна Кавана и вдигна рамене, чудейки се как, за Бога, икроманката може да знае нещо за мрачански легенди отпреди двеста години. Били ли са икроманците по това време в Космоса? — Там видяхме Фиббит... дуулианката... да бродира на улицата и няколко мрачанци, които я следяха. Това ни заинтересува, така че отидохме при нея и поговорихме. Покрай другото тя ни разказа за един човек, който минал покрай нея на два пъти и предложи да ни покаже избродирания му образ. Малко след това мрачанците се опитаха да я отведат и да я екстрадират от планетата. Това ни заинтригува още повече и когато мрачанецът, за когато споменах, дойде в нашия апартамент и каза, че човекът е на Формби, решихме да дойдем тук и да се опитаме да го намерим.

— И ако не го намерите?

— Тогава просто ще трябва да отидем в Ейвън, да оставим куриерския кораб в мрачанското посолство там и щом пристигне „Каватина“, да закараме Фиббит на Улу — каза Кавана.

Кливерес отново изсъска: дълъг, изпълнен с размисъл звук. После каза:

— Прочетох досието ви, лорд Кавана. По време на службата ви в Севкоорд вие не сте били съюзник на Икрома. Но не сте били съюзник и на Мрач.

— Задачата ми беше да съм съюзник единствено на справедливостта и истината.

— Благородна амбиция — отбеляза Кливерес. — Един човек, който разбира и уважава Икрома. Но когато истината е скрита, тези намерения бързо могат да се изродят в несправедливост. Смятам, че в дадения случай е станало точно така.

Кавана се намръщи.

— Какво искате да кажете? Каква истина е била скрита?

— Много истини са били скрити — отговори Кливерес и се изправи. — Може би по-късно ще имам време да изложа мрачанските измами подробно. Сега трябва да ви оставя.

Кавана погледна стражите при вратите.

— А ние какво ще правим?

— Нали искахте да видите Северните гористи степи — каза Кливерес и се загърна в наметалото си. — Ще ги видите. През следващите няколко дни ще бъдете наши гости.

— Ваши гости? Или пленници? — многозначително попита Кавана.

— Не искаме да ви държим като пленници, лорд Кавана — спокойно отвърна Кливерес. — Почти съм сигурна, че вие не сте мрачански шпиони, но няколко дни няма да ви разрешаваме да говорите за онова, което сте видели. Корабите на Мироопазващите сили си отидоха и пътят е открит. Икрома трябва да действа сега, преди да е станало късно.

— И какво точно смятате да правите?

Кливерес махна с ръка и шестимата стражи при вратите напуснаха постовете си и пристъпиха напред. Един от тях хвана Фиббит за ръката.

— Ще поправим стореното зло — каза Кливерес.

Стражите спряха в полукръг около тях.

— В тези корекции влиза ли и Общността? — попита тихо Кавана.

Тя го погледна недоумяващо, после каза:

— Вие не разбирате, лорд Кавана. Някой ден може би ще разберете. Хайде. Транспортът ви очаква.

Северните гористи степи представляваха поредици от равнини в северната част на втория по големина континент на Формби. Въпреки сухия климат степите бяха покрити с огромни дървета с ветрилообразна форма — горите очевидно съществуваха отпреди столетия, когато при промяната на климата бяха загинали всички растения с по-малка и по-плитка коренова система. В старите легенди ветрилообразните дървета се споменаваха като стълбове, които подпират небето.

А в момента във всички посоки, почти докъдето се виждаше от техния прозорец на третия етаж, земята между дънерите беше покрита с космически кораби, кабели и спомагателна техника и навсякъде трескаво сновяха икроманци.

След двадесет и пет години принудителен мир икроманците отново се готвеха за война.

— Това е лудост — промърмори Кавана. — Не ни ли стигат неприятностите със завоевателите, които всеки момент могат да ни нападнат?

— Може би точно заради това тук така трескаво се готвят за отбрана — обади се Хил. Откакто бяха пристигнали, той непрестанно обикаляше из апартамента. — Може би смятат, че Мироопазващите сили ще са твърде ангажирани и няма да имат време да се занимават с тях.

— Ако мислят така, значи са глупаци — отсече Кавана.

— Общността няма да стои със скръстени ръце и да гледа как се прави опит за геноцид.

— Какво? — попита Фиббит разтревожено. — Геноцид? Какъв геноцид?

Кавана я погледна изпод вежди. Нима Фиббит изобщо нямаше представа какво става тук?

Все пак потисна раздразнението си. Тя вероятно наистина нямаше представа. В политиката сандуулийците бяха наивни като четиригодишни деца.

— Няма нищо — успокой я Кавана. При дадените обстоятелства Фиббит може би се чувстваше по-безпомощна от всички. — Няма нищо. Не се безпокой, ще се справим.

— Да — каза Фиббит, но не изглеждаше много убедена. — Вярвам, че ще се справите.

Кавана въздъхна. Чудесно. Към цялото чувство на вина поради кашата, в която ги бе забъркал, се прибавяше и бремето за недостатъчно доверие. Защо, по дяволите, не беше отишъл на Ейвън, вместо да довлече всички тук?

— Виж, Фиббит, защо не се заемеш с бродирание или нещо подобно? — предложи ѝ той. — Няма смисъл да стоиш със скръстени ръце и да се тревожиш.

Фиббит се огледа безпомощно.

— Нямам материал за бродерия. Нито рамка.

— Хил ще ти помогне — отвърна Кавана и погледна към него. — Хил?

— Да, сър — отговори Хил без никаква изненада. — Хайде, Фиббит, ела да видим какво можем да намерим.

Фиббит се разгъна от стола и отиде с Хил в една от другите стаи на апартамента. Кавана въздъхна още веднъж и се обърна към прозореца.

— Ако останем дълго тук, всички ще полудеем — сподели той с Колчин. — По-добре потърси начин да се измъкнем.

Колчин вдигна пръст.

— Една минутка, сър.

Кавана се намръщи и погледна през прозореца. Колчин методично проучваше сцената навън, устните му мълчаливо се движеха.

— Е? — подкани го Кавана.

— Не съм сигурен — бавно започна Колчин. — Струва ми се, че закрепват на корабите външни капсули с оръдия. Повечето са най-нови търговски модели, вероятно проектирани с възможност за бързо преустройство във военни.

— Излиза, че са започнали съвсем отскоро?

— Преди не повече от седмица — каза Колчин. — Може би дори по-малко... корабите от охраняваната зона са се изтеглили само преди няколко дни.

— И Йерархията е решила, че това е очакваният шанс да продължат войната оттам, откъдето са я прекъснали, така ли? — изръмжа Кавана.

— Точно така, сър — съгласи се Колчин. — Съвсем отскоро са започнали. И от начина, по който говореше Кливерес, излиза, че нямат намерение да продължат много дълго. Съмнявам се, че ще поемат риска да предприемат операция от такъв мащаб на някой от другите си светове — те са много по-населени, много са близко до основни търговски пътища и има много повече пристигащи и заминаващи неикромански кораби. Най-вероятно е точно така.

— Това не е ли достатъчно?

— Не, сър. — Колчин поклати глава. — Това е само гледна точка. Но тя не изчерпва въпроса.

Кавана се намръщи. Колчин говореше съвсем сериозно.

— Какво искаш да кажеш?

— Погледнете ги. — Колчин посочи с ръка. — Там има много техника, но по-голямата част от нея всъщност е поддържаща и спомагателна. Корабите, които се виждат, не са повече от тридесет или четиридесет. Дори целият регион на степта да е претъпкан, корабите ще са най-много хиляда. И то преоборудвани товарни кораби, не военни.

Кавана стисна устни. Спомни си какво бе казал Куин за товарните кораби, преоборудвани в бойни.

— Може би това е само поддържащ флот — предположи той. — Истинската бойна сила може би е съставена от кораби като онзи, който ни прихвана.

— Не мисля така — възрази Колчин. — След примирието унищожихме целия им военен флот. Те не са могли да скрият от инспекторите повече от няколко кораба с тези размери. А не е възможно оттогава да са построили друга корабостроителница. Не и с охраняваната зона и ограниченията за онова, което влиза и излиза от техните светове.

Кавана кимна. По този въпрос Колчин беше прав. Той беше инспектирал охраняваната зона, когато беше в парламента.

— Тогава какво излиза?

Колчин вдигна рамене.

— Излиза, че с хиляда кораба с прикрепени отвън оръжия трябва да се завладеят или разрушат три големи и две малки планети. Това е невъзможно и икроманците много добре го знаят. Във всеки случай не и с един-единствен удар преди да пристигнат Мироопазващите сили.

Кавана погледна към корабите долу и неочаквано почувства, че гърдите му се стягат.

— Освен ако не планират да прибегнат до използване на ракети или лъчеви оръжия — каза той.

— Не говорите сериозно, нали?

— Не говоря сериозно ли? — възрази Кавана. — Докажи ми, че е невъзможно. Особено сега, когато Севкоорд измъква компонентите от онова, което е било скрито през всичките тези години, и ги подготвя за сглобяване.

— Нямах предвид това — промърмори Колчин. — Боже Господи! Ако икроманците се доберат до него, застрашава ни сериозна опасност.

Кавана пое дълбоко дъх, опитвайки се освободи от пристягането в гърдите. КИОРО в ръцете на отмъстителните икроманци...

— Е, нека не избързваме със заключенията — каза той. — Може би са измислили някаква тактическа схема, при която хиляда кораба са напълно достатъчни.

Колчин поклати глава.

— Ще ми се Куин да беше тук. Нас, командосите, не ни обучаваха много за бойни действия с кораби. — Той се обърна с гръб към прозореца. — Между впрочем... независимо какво ще ни струва това... то показва, че бяхте прав като казахте, че мрачанците нарочно ни пуснаха да избягаме. Залагам десет срещу едно, че са знаели всичко за това място и са искали да дойдем тук и да направим видяното обществено достойние.

Кавана беше забравил за този разговор.

— Сигурно изглежда така — съгласи се той. — Как го нарече Кливерес? Куриерски кораб стелт?

— Точно така — потвърди Колчин. — Това означава, че когато този кораб навлезе във въздушното пространство, е трудно да се

засече. Както нашите стражеви кораби — в тяхната тахионна емисия има някакво объркване на полето.

— Това наистина дава основание на икроманците да предполагат, че мрачанският кораб е шпионски.

— Не мога да ги обвинявам за това — съгласи се Колчин. — Онова, което не мога да разбера, е защо мрачанците си направиха труда да ни изпращат тук. Защо не се обадиха направо на Мироопазващите сили?

— Не зная — призна Кавана. — Може би не искат да отговарят на неудобния въпрос откъде знаят за тази подготовка. А може би преследват двойка цел: ние да разгласим за подготовката на икроманците и заедно с това да ни накарат да спрем да търсим човека от бродерията на Фиббит. Или пък да разгласим и да забравим за мрачанските легенди за завоевателите. Избери си една от двете версии.

Колчин поклати глава.

— Звучи ми прекалено сложно за мрачанците.

Кавана изсумтя.

— Аз пък започвам да си мисля, че мрачанците не са нито толкова прости, нито толкова искрени, колкото се представят. — Зад тях нещо прошумоля и той се обърна. Влезе Хил. — Намери ли нещо за Фиббит?

— Да — кимна Хил. Изглеждаше леко възмутен. — Импровизирах рамка за бродерия от пластмасова кутия, която намерих в един гардеробни една кърпа от умивалнята. Не й хареса текстурата, но й предложих да я приеме като предизвикателство. Каза, че ще се опита отново да избродира мъжа от Миг-Ка Сити.

— Как изглежда стаята? — попита го Колчин.

Хил вдигна рамене.

— Няма следи от нови инсталации. Вярно, че могат да използват отражателни устройства от прозорците, но с този шум и вибрация няма да научат много нещо.

— Имаш ли някаква идея какво представлява това място? — попита Кавана. — Прилича на хотел.

— Наистина е хотел — съгласи се Хил. — Построен преди двадесет години от швейцарско-икромански консорциум.

— Странно място за хотел — коментира Колчин.

— И гостите в него са странни — допълни го Хил. — Повечето са отегчени катерачи.

— Шегуваш се.

— Не се шегувам — отвърна Хил. — Обединеният междузвезден клуб на катерачите обявил дърветата тук за седми или осми клас, или нещо от този род. Тук е гъмжало от катерачи допреди шест месеца, когато икроманското правителство е решило, че му е омръзнало да погребва жертвите и е обявило мястото за закрито.

Кавана се намръщи.

— Преди шест месеца?

— Така е записано в дневника на скутера — допълни Хил. — Защо, има ли значение кога е станало?

— Вероятно не — бавно отговори Кавана. — Дойде ми наум, че това е било точно по времето, когато пълномощникът по търговията неочаквано ограничи достъпа на нехуманоиди до военните технологии на Общността.

— Мислите ли, че има някаква връзка? — попита Колчин.

Кавана гледаше през прозореца.

— Може би е просто съвпадение.

Няколко минути никой не проговори. Пръв наруши тишината Колчин.

— Предполагам, че следващата стъпка е да намерим начин да се измъкнем оттук.

— Според мен най-напред трябва да се насним — каза Кавана и потърка очи. — Не зная за вас двамата, но аз едвам се държа на крака.

— Разбирам, сър — каза Колчин. — Вие с Хил отивайте да поспите.

— Ами ти?

— Не ми се спи — увери го Колчин. — Поспах на скутера. — Той погледна през прозореца. — Освен това има нещо, което бих искал да проверя.

— Добре — каза Кавана. Беше твърде уморен, за да спори. — Каквото и да правиш, гледай да не вдигаш шум.

— Не се безпокойте, сър — успокои го Колчин. — Няма да ви събудя.

19.

Тримата дойдоха отново чак след седем дни. Това беше добре дошло за Фелиан, защото точно толкова време му беше необходимо да състави нов план. В деня, в който дойдоха, беше готов да го изпробва.

— Вече се питах дали изобщо ще се върнете — каза Фелиан, когато четиримата излязоха на яркото слънце. — Много добре ви е известно, че трябва да излизам всеки втори ден.

— Радвай се, че изобщо те пускаме да излизаш — отговори му Трр-гилаг. — Ти се опита да откраднеш онзи камък.

Фелиан вдигна рамене. Всъщност дори беше малко изненадан, че на Трр-гилаг не му бяха отнети задълженията на говорител, както стана по-напред със Свв-селик. Означаваше ли това, че Трр-гилаг има по-голяма власт в зхиррзхианската йерархия? Или се дължеше на факта, че последният инцидент не беше свързан с тайнствената бяла пирамида?

— Нямах лоши намерения — обясни той.

— Може и да е така — отговори Трр-гилаг. — А може и да не е. Но днес ще се разхождаме по този път. — Езикът му изскочи и се изви в посока настрана от пирамидата, към една туфа синьо-зелени храсти в края на гората.

— Чудесно — каза Фелиан и покорно тръгна в указаната посока. И без това имаше желание да разгледа и този участък.

— Обясни ни за „Копърхед“.

Фелиан бавно преброи до две преди да се обърне към Трр-гилаг.

— Какво?

— „Копърхед“ — повтори зхиррзхианецът. — Какво е „Копърхед“.

Фелиан вдигна рамене.

— Така се казва една змия от моя роден свят. Отровна.

— Това е оръжие — прекъсна го Трр-гилаг. — Обясни ни за „Копърхед“. Иначе обратно вътре.

Фелиан се намръщи, но нямаше никакъв начин да избяга от въпроса.

— „Копърхед“ са хора като мен — каза той. — Специално екипирани за определен тип десантен изстребител.

— Как въоръжен?

— Те имат директни връзки мозък-компютър — продължи Фелиан и сбърчи чело. Доколкото му беше известно, на борда на „Джутланд“ нямаше летци-копърхед. Дали зхиррзхианците не бяха намерили нещо за тях в компютъра на комодор Даями? — Това им осигурява побърза реакция и по-добър контрол върху корабите. Откъде се сети да питаш за това?

— Зхиррзхианци интересува от всички неща на хора — отговори Трр-гилаг.

— Ти си се натъкнал на някои от тях, нали? — попита го Фелиан. — Къде? Как стана това?

— Аз пита въпроси, не ти — срязва го Трр-гилаг. — Какво друго знае за „Копърхед“?

— Само това — каза Фелиан. Обзе го чувство за безсилие. Може да беше започнала истинска война, може и да не беше, но и в двата случая емоциите не можеха да му помогнат.

— Къде разположен „Копърхед“? — попита Трр-гилаг.

— И това не зная — отвърна Фелиан и впери поглед в храстите. Дали дългите им тръни щяха да му свършат работа? — Командването на Мироопазващите сили несъмнено е премествало като лудо и хора, и кораби след като нападнахте „Джутланд“.

Бяха стигнали до трънливите храсти.

— Интересно растение — коментира той и пристъпи към него. С крайчеца на окото си видя, че Нзз-ооназ предупредително вдига черния спусък на устройството. — И ние имаме бодливи храсти на нашите светове — добави той и коленичи, за да ги разгледа отблизо. — Вие имате ли на вашия?

— Тръни обичайна защита на растение — каза Трр-гилаг.

— Прав си — каза Фелиан и внимателно пъхна ръка между бодилите. Вниманието му обаче беше насочено не към дланта, а към лакътя, по-точно към малкия стъклен диск, вграден в материала на усмирителния гащеризон, по средата между лакътя и рамото. В килията му нямаше нищо остро, но ако можеше да свърши работа с

тези бодли, щеше да е добре. — Между вашите бодливи храсти има ли отровни? — попита Фелиан. — Някои от нашите са отровни, макар че повечето не са смъртоносни, а само неприятни. Заострени връхчета, слабо кисели химически вещества... такова действие.

— Имаме и от двата вида — каза Трр-гилаг и на Фелиан му се стори, че долавя нотка на безпокойство в гласа на извънземния. — За това растение не знаем.

— Няма значение, аз съм внимателен — увери го Фелиан. Беше заел желаното положение: ръката му пъхната в храста с повече или по-малко ясен път за излизане, един бодил забит около милиметър в плата на гащеризона точно над стъкления диск. — Като малък обичах да играя около такива храсти... ох!

Той бързо дръпна ръката си — почувства леко боцване там, където бодилът се беше забил в плата — и тихо изруга.

— Какво стана? — попита разтревожено Трр-гилаг.

— Малко се убодох — изръмжа Фелиан, демонстративно разтри убоденото място и тайно погледна към ръката си. Беше успял. Бодилът беше прокъсал около милиметър от материята на гащеризона до стъкления диск. Може би достатъчно, за да пъхне нокът под края му.

— Къде боли? — попита Трр-гилаг.

— Тук — каза Фелиан и показа дланта си. — Ето тук. — И посочи бялата трапчинка, която беше направил с нокти, когато си дръпна ръката. — Изглежда, кожата не е пробита. Но ме заболя.

Трр-гилаг избърбори нещо на зхиррзхиански и Свв-селик пристъпи напред.

— Свв-селик вземе проба от бодил — обясни Трр-гилаг. — Провери за отрова.

— Благодаря — каза Фелиан. Значи наистина не знаеха нищо за растението. Това означаваше, че вероятно се намират на някаква предна база, където няма напълно развита колония. Потенциално полезна информация.

— Чувства зле? — попита Трр-гилаг.

— Добре съм — отговори Фелиан и осъзна със закъснение поетия риск. Ако тези бодили бяха отровни, щеше да стане лошо. — Малко странно е, че растението изобщо има бодли — добави той, за да смени темата. — Обикновено бодилите служат за защита срещу

животни, които се хранят с храсти. Но наоколо, изглежда, няма никакви животни.

— Там много животни — каза Трр-гилаг. — Стоят отвъд ограда.

— А отсам? — многозначително попита Фелиан. — Отсам сте ги избили, нали?

Шестте зеници в очите на Трр-гилаг малко се свиха.

— Зхиррзхианци не напада първи, Кавв'ана — каза той.

— Разбира се — каза саркастично Фелиан. — Забравих. Вашите старейшини са ви казали. И разбира се, те не лъжат.

— Не говори лошо срещу старейшини! — излая Свв-селик. — Ти предупреден. Не говори лошо!

— Може би старейшините просто грешат — продължи Фелиан. — А може и да са ги излъгали.

— Не възможно — настоя Свв-селик. — Всички старейшини присъства.

Фелиан повдигна вежди.

— Всичките старейшини са присъствали?

— Не всички старейшини на зхиррзхианци — поясни Трр-гилаг. — Старейшини на родове Кее'р и Тоо'рр и Флии'рр.

— Тогава те са излъгали — каза Фелиан. — Аз бях там, спомнете си...

— Старейшини не излъгали — настоя Свв-селик. — Старейшини там.

— Но командирите на флота...

— Старейшини там.

Фелиан въздъхна и призна, че е в безизходно положение. Явно дори при очевидни доказателства за обратното лоялността към племето нямаше да позволи на зхиррзхианците да задават неудобни въпроси на старейшините относно битката при „Джутланд“. Може би в това беше силата на тримата, които изпълняваха ролята на следователи.

Но ако човек е достатъчно упорит, и най-добре поддържаната лъжа може да бъде разобличена. А в защитните позиции на Трр-гилаг вече бяха започнали да се появяват пукнатини.

— Чудесно — каза Фелиан. — Ти вярваш в онова, в което искаш да вярваш. — Той посочи храстите в края на гората. — Ще може ли да се разходим там?

Никак не беше лесно да отпори малкия диск от гащеризона. И то докато го съблича под зорките погледи на зхиррзхианците. Но успя. Може би беше почнал да става добър в тези хитрости. По-вероятно обаче, тъй като зхиррзхианците нямаха нокти, да не бяха наясно какво може да се постигне с тях.

Той пусна топлата вода, изчака стените на клетката да се покрият с пара и се зае да разглежда новата си придобивка. Както вече бе забелязал, горната страна на диска представляваше тъмна стъклена материя. От долната имаше нещо, приличащо на миниатюрна електронна схема, и два къси проводника, които завършваха в гащеризона.

Не, не бяха проводници, бяха от някакъв друг вид стъклена материя. Може би оптически влакна? Или зхиррзхианците бяха разработили електронни схеми на базата на някакъв нов полеви или тунелен ефект.

Което означаваше, че беше прав относно пусковото устройство, носено от Нзз-ооназ, Стъклени сенсори... разпръснати по различни части на усмирителния му гащеризон. В такъв случай зхиррзхианците използваха насочен сигнал за задействане на устройството. Почти сигурно инфрачервен или ултравиолетов импулс, макар че беше възможно да са минали и в рентгеновата част на спектъра. Не че това имаше някакво значение.

Не, не беше прав. Сигналите, които използваха, не представляваха само научен интерес. Ако той можеше да блокира достатъчен брой сенсори от костюма си, без зхиррзхианците да го забележат, може би щеше да намери начин да се отърве. Но за да може да ги блокира, трябваше да знае какви сигнали използват. Инфрачервената и ултравиолетовата светлина можеше да спре с кал или листа. За рентгеновите лъчи обаче освен оловен лист нищо нямаше да свърши работа.

Едно внимателно проучване на диска може би щеше да му даде желаната информация. Но то трябваше да почака. Вече се бе къпал достатъчно дълго, а не биваше да нарушава установения ред и с това да предизвиква подозрения. Фелиан натисна внимателно пластинката в сапуна, докато тя се скри. Не беше идеалното скришно място, но пък

имаше това предимство, че двойно по-дебелите стени на клетката намаляваха чувствителността на сензорите. С малко късмет този път може би щеше да успее.

Той продължи да натиска, докато дискът съвсем се скри, приглади сапуна, спря душа, избърса се и излезе.

Повтори се случаят отпреди една седмица. Около килията застанаха четирима зхиррзхианци със сиви тояги, готови за стрелба, а двама невъоръжени отвориха вратата и застанаха до нея, Трр-гилаг стоеше и гледаше, езикът му изскачаше и се прибираще в устата.

— Какво става? — попита Фелиан и почувства, че му се повдига.

— Ти излиза от килия! — заповяда Трр-гилаг.

Значи и този път го бяха открили. Фелиан тихо въздъхна и излезе. Един от невъоръжените зхиррзхианци мина покрай него, влезе при душа, извади малък инструмент и зарови в сапуна.

— Не редно — каза Трр-гилаг. — Ти твърди не знае?

Фелиан се обърна и го погледна.

— Самичък падна — каза той. — Помислих, че мога да го взема и да го разгледам. Както вече ви казах, ние хората сме много любопитни.

За момент единствените звуци бяха тихото жужене на вентилационната система и шумът от стърженето на зхиррзхианския инструмент.

— Зхиррзхианци греша — най-после каза Трр-гилаг. — Вие не немислещи хищници. Вие мисли и планира. Прекалено много. Утре не ходи навън.

— Не е честно — протестира Фелиан и почувства в устата си стомашни киселини.

— Говори не честно? — отвърна зхиррзхианецът, който излезе от клетката с покрития със сапун диск в ръка. — Не честно към хищник!

Дълбоко във Фелиан нещо се пречупи. В този миг за него беше безразлично дали е жив, или мъртъв.

— Хищници ли — озъби се той. — Ще ти покажа аз на теб едни хищници. — И пристъпи към зхиррзхианеца, стиснал юмруци. Смътно долавяше, че Трр-гилаг го вика и че един зхиррзхианец вдига оръжието си...

И внезапно целият свят избухна в блестяща бяла светлина.

Фелиан се дръпна назад, закри лицето си с ръце и изпсува. Чу как зхиррзхианците тичат към него, чу вратата да се затваря. После чу и гласа на Трр-гилаг.

— Вие не немислещи същества. Но все пак вие хищници. Вие предизвика война.

Фелиан предпазливо отвори очи. Като се изключеше някакво щипене и една голяма цицина, изглежда, беше добре. Видя че групата зхиррзхианци вече се отправят към външната врата.

— Ние не винаги първи започваме войни — каза той на Трр-гилаг. — Но независимо дали сме ги започнали ние, или други, винаги ги печелим. Кажи това на вашите старейшини.

Последва кратка пауза.

— Ще каже — обеща Трр-гилаг.

И също излезе. Фелиан остана сам. Ако се изключеха неколцината зхиррзхиански техници, които както винаги работеха на мониторите във външната стая.

Фелиан взе гащеризона си и бавно започна да се облича. Край на първо действие. Дотук с покорството и наивността. Сега те вече имаха ясна представа за него. Но това беше без значение. Първо действие го беше извело значително по-напред, отколкото бе очаквал, пък и през това време беше събрал полезна информация.

Между другото, времето за хитрости също беше свършило. Каквото и опит за бягство да предприемеше, трябваше да разчита на простата, неподправена, груба сила.

Легна на леглото, затвори очи, все едно че е заспал, и се зае с ежедневните си изометрични упражнения.

20.

Кавана усети, че някой го разтърсва за рамото, и се събуди. Имаше чувството, че току-що е затворил очи.

— Лорд Кавана — прошепна един глас. — Аз съм, Хил, сър. Не говорете високо.

— Добре — тихо отвърна Кавана. — Какво има?

— Време е да тръгваме, сър. Трябва да се обличате.

Кавана присви очи и погледна към прозореца. Процеждащата се през листата на дърветата слънчева светлина се беше сменила с ярко изкуствено осветление. Очевидно икроманците охраняваха корабите денонощно.

— Ще ви чакаме в умивалнята, сър — каза Хил, отдръпна се и излезе.

Умивалнята представляваше странна смесица от човешки и икромански дизайн: подвижна батерия и мивка от гладко стъкло, тоалетна с прозрачна клетка и типичен икромански душ. Стените и подът бяха от тънки плочи от сив камък, между които се провираха ластуните на живи, влажни лози. На тавана беше изрисувано облачно небе. Всичко това създаваше странно впечатление за човешка баня, построена някъде в горите, което архитектът не е имал предвид.

Но архитектът вероятно не бе възнамерявал в стената между системата от гладко стъкло и изпускащия облаци пара душ да има и дупка.

— Лорд Кавана — каза Колчин, когато Кавана влезе. Беше целият в кал и прах, с лъснало от пот чело. — Съжалявам, че ви събудихме, сър.

— Няма нищо — отвърна Кавана и се намръщи срещу дупката в стената. — Как, по дяволите, успя да направиш това?

— Един командос никога не остава с голи ръце — отговори Колчин с мрачно задоволство. — Какво ще кажете?

Кавана се приближи до дупката и надзърна. В единия ѝ край минаваше правоъгълен канал, който се спускаше вертикално, и в него

имаше някакви тръби. Беше мръсен и отчайващо тесен.

— Ще кажа, че изглежда много тясно — каза Кавана. — Оттук ли ще трябва да се измъкнем?

— Да, сър — отговори Колчин. — Ще се спуснем по тръбите до сутерена и оттам ще излезем навън.

Кавана погледна изцапаните дрехи на Колчин и попита:

— Да разбирам ли, че вече си го пробвал?

— Да, сър. Не се безпокойте... слизането е по-лесно, отколкото изкачването.

Кавана отново огледа дупката.

— Ами Фиббит? Тя няма да може се провре.

Колчин и Хил се спогледаха.

— Така е — съгласи се Хил. — Затова двамата с нея ще останем тук.

Кавана поклати глава.

— И дума да не става. Излизаме или всички, или никой.

— Нямаме избор, сър — каза Колчин почтително, но настойчиво. — Фиббит не може да се провре, а ако остане самичка, няма да може да заблуди домакините ни, че всички сме тук. Ако е заедно с Хил, може и да повярват. Местният правителствен център, Винд Кайе, е на не повече от три хиляди километра. Ако успеем да стигнем дотам и да влезем във връзка с консулството на Севкоорд, ще можем да изпратим съобщение по дипломатическата поща. Но за това ни е необходимо време.

Кавана погледна Хил.

— Какво е твоето мнение?

— Съгласен съм с Колчин, сър. А и наистина нямаме време да спорим по този въпрос.

Кавана въздъхна. Двамата бяха прави, разбира се. Но това съвсем не означаваше, че предложението им трябва да му харесва.

— Икроманците ще припаднат — каза той и поклати глава. — Добре, Колчин. Да тръгваме.

Спускането не беше толкова трудно, колкото си представяше Кавана. А и Колчин беше точно под него, готов да го подкрепи.

Но пък беше неприятно. Беше тъмно, от миризмата на плесен едва не се разкиха, прах и мръсотия се лепяха по кожата му и през няколко секунди от дупките и корените на лозата изпълзваха насекоми или стоножки и лазеха по ръцете и лицето му. Спускането сякаш нямаше край и когато най-после Колчин протегна ръце, за да го свали през последния метър, Кавана беше убеден, че са пропуснали сутерена и са се напъхали дълбоко под повърхността на планетата.

— Насам — прошепна Колчин. — Сервизен вход. Зад сградата са паркирани две въздушни коли. По пътя до тях има декоративна стена... малко ще попълим и сме там.

След покрития с плесен канал чистата земя му се стори като килим. Само след минути стигнаха до декоративната стена. Зад нея Кавана видя паркирани в редица почти до входа на хотела половин дузина сухопътни коли.

— Къде са въздушните? — попита той.

— Отишли са си — мрачно отвърна Колчин. — Сигурно са били куриерски. По дяволите!

Кавана погледна над стената. Навсякъде, чак до хоризонта и дори отвъд него, под яркото изкуствено осветление икроманците трескаво извършваха военни приготовления.

— Пеша няма да стигнем далеч — каза той.

— Зная — изсъска Колчин през зъби. — Промяна на плановете. Обратно вътре.

И го поведе към сградата.

— Добре — каза Колчин, когато се вмъкнаха в сутерена. — Преди Хил да ви събуди, поогледах малко. Канцелариите на икроманците са един етаж над нас. Ще се промъкна там и ще се опитам да взема разписанието на куриерските им кораби. Ако успеем се качим на някой, докато пилотът предава пратките, може би ще можем да се измъкнем.

Кавана погледна лабиринта от тръби и канали.

— Мислиш ли, че ще можеш да влезеш вътре, без да те хванат?

— Е, ако не успея, икроманците все ще изпратят някой да ви извести — каза сухо Колчин и се хвана за една тръба. — Седнете и пазете тишина. Скоро ще се върна.

Всъщност сред тръбите и каналите нямаше място за сядане, но два метра настрана Кавана намери едно местенце, където можеше поне

да се подпре. Смени стойката си пет пъти и тъкмо се готвеше отново да я смени, когато се чу приглушено тупване и се появи Колчин.

— Ето — каза задъхано той и пъкна в ръката на Кавана един джобен компютър. — Надявам се тук да го има... трябваше да взема каквото мога и да изчезвам.

Кавана отвори компютъра и го включи. На екрана се появиха светещите спирали на икроманския език и изписаха нещо, наподобяващо на стандартно разписание. Той затърси запис, в който да се споменава за съобщения или куриери.

Докато ги разглеждаше, нещо привлече погледа му и той набра файла на клавиатурата.

— Прилича на два отделни файла — коментира изображението на екрана Колчин. — Ето го! Разписание на куриерската служба. Има много полети...

— Предполагам, че от съображения за сигурност не предават съобщения по радио— или лазерни канали. Чакайте да видя...

Да, бяха намерили онова, което търсеха. Карти, листинги, разписания... всичко.

— Колчин?

— Изглежда, следващият по разписание куриерски полет ще пристигне след около двадесет минути — отговори Колчин и се взря в екрана. — Тази стена ще ни осигури прикритие, ако тръгнем примерно...

— Колчин! — почти извика Кавана.

— Какво има, сър?

— Намерих бойния им план.

На слабата светлина от екрана Кавана видя как лицето на Колчин се напрегна.

— Дайте да видя.

Кавана безмълвно му подаде компютъра. Колчин го взе и мълчаливо запрелиства файла. Кавана чакаше... Накрая Колчин вдигна глава.

— Какво успяхте да прочетете?

— Само за Мра-ап — отговори Кавана. — За мен това няма никакъв смисъл.

— Така е. Наистина няма никакъв смисъл — призна Колчин. — Те планират да ударят целия мрачански космодрум и

корабостроителниците, но оставят незасегнати останалия транспорт и промишлените обекти. Съобщенията също... набелязали са местата за излитане на скутери, но не и наземните релейни и дори сателитни станции.

Кавана потрепери.

— Може би мислят, че няма да останат живи мрачанци, които да ги използват.

Замълчаха.

— Да — най-последно наруши тишината Колчин. — Очевидно смятат да използват КИОРО. Не мога да повярвам!

— Може би греша — каза Кавана. — Ще ми се да вярвам, че греша, но според мен те или са създали нещо невероятно умно, или са забравили всичко, което знаят за това оръжие.

Колчин изключи компютъра и затвори вратата. После каза:

— По-добре да се размърдаме. Куриерът ей сега ще пристигне. Трябва да сме готови.

— Правилно — съгласи се Кавана. — Води!

— Стойте близко до мен и пазете тишина — каза Колчин и мина покрай него в тъмнината. Кавана се обърна да го последва и изведнъж почувства как някакво насекомо каца на врата му. Пресегна се да го махне...

— Не мърдай! — тихо заповяда един икромански глас.

Кавана замръзна; пръстите му докосваха студен метал, притиснат във врата му.

— Колчин?

Не последва никакъв отговор.

— Не мърдай! — чу се втори глас. — Нямаш никаква възможност да се освободиш...

Думата беше прекъсната от ярка светлина — блестяща светкавица в тъмнината. Кавана се дръпна назад и стисна очи, в които остана образът на две бореци се фигури. Силни ръце го сграбчиха... през затворените му клепачи премина нова светкавица... чуха се още икромански гласове... последва глух удар от падането на тяло на пода...

После настъпи тишина.

— Колчин?

За негово голямо облекчение Колчин отговори веднага.

— Тук съм, сър. Съжалявам.

— Няма нищо — каза Кавана и мускулите му започнаха да се тресат от закъсняла реакция. Опитът им да избягат се беше провалил, но поне Колчин не беше убит.

Чу се щракане и в сутерена нахлу слаба светлина. На три метра пред Кавана, в центъра на група въоръжени икроманци, стоеше неподвижен Колчин. В корема му, насочени малко нагоре, бяха опрени два икромански лъчеви ножа. Отвсякъде ги бяха заобиколили икроманци със заредени оръжия. Всичките мъже.

Кавана въздъхна. Това е. Бяха опитали и се бяха провалили.

— Е — каза той. — Обратно в стаята ли?

— Боецът Колчин ще бъде затворен на друго място — отговори един застанал малко встрани икроманец. — Ти ще бъдеш заведен при Кливерес си Йатор.

Кавана се намръщи.

— Сам?

— Да! Сам!

Колчин стисна зъби. Очите му блеснаха.

— Няма нищо, Колчин — бързо каза Кавана. — Всичко ще се уреди. Върви горе.

Колчин погледна пазачите си.

— Сър...

— Върви с тях! — каза Кавана и гласът му прозвуча като заповед. — Фиббит вероятно ще пощурее горе. Помогни на Хил да я успокои.

Колчин се отпусна. Критичният момент беше отминал и той го знаеше.

— Слушам, сър.

Кавана погледна икроманеца и каза:

— Готов съм. Води.

Като се имаше предвид късният час, Кавана беше очаквал да намери си Йатор облечена с икромански еквивалент на нощница и да изглежда поне малко разрошена. За негова изненада тя беше в пълно дипломатическо облекло, с церемониален шлем и богато украсено наметало.

— Лорд Кавана! — каза важно Йатор, когато го въведоха в кабинета и му посочиха да седне на сложения срещу нея стол. — Бих желала да говоря с вас.

— На вашите услуги — отговори Кавана, седна и се опита да забрави за застаналите зад гърба му въоръжени икроманци.

Кливерес отвори леко уста и крокодилските ѝ зъби блеснаха.

— Стражи! Чакайте навън! — нареди тя.

Икроманците се обърнаха, излязоха и затвориха вратата. Кавана съсредоточи вниманието си върху Кливерес. Съзнаваше болезнено колко класическа е тази процедура. Тя вече знаеше, че той и Колчин са видели техния военен план... освен това здравата икроманка едва ли се нуждаеше от мъжка помощ, за да убие един невъоръжен мъж на средна възраст. Бързо, чисто и без потенциалното неудобство от свидетели.

И ужасно мелодраматично. Той обаче се съмняваше, че това може да я разтревожи.

— Докладвах ми, че в сервизното помещение сте дискутирали с боец от Мироопазващите сили икроманския военен план — каза Кливерес.

За част от секундата Кавана си помисли да отрече. Но това щеше да е толкова глупаво, колкото и безполезно.

— Малко — призна той.

— Казаха ми също, че сте говорили за оръжието КИОРО.

Кавана почувства тежест в гърдите, в ума му премина предчувствие за приближаваща смърт. Икроманците знаеха, че той и Колчин ги подозират в намерение да откраднат КИОРО... и последното нещо, което биха позволили, беше това да стане известно на Общността.

— Така ли? — пророниха пресъхналите му устни. — Не си спомням.

Вторачила в него немигащи очи, Кливерес стоя дълго, без да проговори. Кавана я гледаше, заслушан в туптенето в ушите си, и съжаляваше, че не може да разчете изражението ѝ. Но може би така бе по-добре. Каквото и да се случеше — неочакван скок и разкъсване с острите крокодилски зъби, смъртоносна тиха разходка до камерата за екзекуции или нещо друго... по-добре да не знае.

Внезапно Кливерес се изправи. Кавана се сви на стола и се приготви за скок.

— Слушайте какво ще ви кажа, лорд Кавана — каза си Йатор. — Ние няма да стоим със скръстени ръце и да ви позволим да избиете нашите деца, както направихте с паволианските войници. Ако бъде използвано КИОРО, ще се бием до последния икромански войник. Предайте това на Йерархията на Севкоорд.

Тя отново седна и обърна глава на деветдесет градуса от него.

— Вашите хора пристигат — каза Кливерес и взе един джобен компютър от масата. — Вие сте свободен да заминете с тях.

Кавана се намръщи. Сърцето му още туптеше силно, капка пот се стичаше по слепоочието му. Нещо тук не отговаряше на сценария. Освен ако не възнамеряваха да скочат върху него, когато излезе от стаята... но икроманците едва ли щяха да направят това.

— Извинявайте — каза предпазливо той. — Мисля, че нещо не разбирам.

Кливерес го погледна.

— Всичко е съвсем ясно — каза тя. — Ако Йерархията на Севкоорд използва срещу икроманците КИОРО, тя ще заплати висока цена. Погрижете се всички да го разберат.

Кавана поклати глава.

— Съжалявам, но пак не разбирам. Севкоорд не се кани да използва срещу икроманците КИОРО. Ако въобще използваме това оръжие, то ще бъде срещу завоевателите.

Кливерес го загледа, очите ѝ изразяваха открито подозрение.

— И все пак двамата с Колчин сте разговаряли за КИОРО.

— Вярно — призна Кавана и внимателно я погледна. Знаеше, че това може да е трик, хитрост, с която да го накара да каже какво знае или подозира за техните намерения относно оръжието. Макар и със закъснение инстинктите му задействаха... и онова, което видя в лицето и стойката ѝ, приличаше не на агресия и триумф, а на страх.

— Но ние не разглеждахме вероятността Севкоорд да го използва, а обсъждахме възможността икроманците да имат... да са създали... собствено КИОРО.

Зениците на Кливерес се разшириха — безпогрешна икроманска реакция на шок.

— Икроманците никога няма да се стремят към такова оръжие — категорично заяви тя. — Каква извратена логика ви е накарала да помислите такова нещо?

— Такива изглеждат вашите военни приготовления — отговори Кавана. — А видяхме и военния ви план. Според нас вие нямате достатъчна военна мощ, за да сразите мрачанците. Не и без оръжие от типа на КИОРО.

Кливерес го погледна, зениците ѝ отново се разшириха.

— Такова ли е мнението ви за икроманците? — попита тихо тя. — И лично вашето, лорд Кавана? Че ние се стремим към тотално унищожение на цял един народ?

— Но те са ваши врагове — посочи Кавана и внезапно се почувства много неловко... а най-лошото беше, че тя беше права. Казаното от него означаваше ни повече, ни по-малко, че тя и нейният народ планират геноцид. Една ужасна обида. И което я правеше още по-ужасна, беше фактът, че той я беше изрекъл без никакво доказателство, дори без никакъв разумен аргумент.

— От опит зная, че враговете по принцип търсят начин да се унищожат един друг — малко неубедително добави той.

— Каква гордост — все така тихо каза Кливерес. — Каква човешка гордост. Наистина ли вярвате, че цялата Вселена може да се разбере през филтъра на човешкия опит и познание? Че онова, в което вярвате вие, е валидно за всички времена и народи?

— Страхувам се, че в този случай някои хора наистина действат по такъв начин — призна Кавана. — Аз не смятам себе си за един от тях. Кажете ми къде греша?

— Както всички хора, така и вие изхождате от предположения — отговори Кливерес и остави компютъра си. — Вие виждате военна техника в Икрома, но не виждате такава в Мрач. От това заключавате, че Икрома се готви за война и унищожение.

— А не е ли така?

— Не е. Не е било така и когато хората за първи път са дошли в Камис. И тогава, както и сега, искаме само да се защитим от унищожителните ръце на Мрач.

От ръцете на мрачанците?

— Не разбирам.

— Мрачанците искат да ни поробят — каза Кливерес. — Както искат да поробят всички народи. Те си служат с думи и емоции, вместо с машини от метал, така че човек не може лесно да открие тяхната атака. Но от това тя е не по-малко реална. Нито по-малко опасна.

Кавана потри бузата си. На пръв поглед абсурдно... и все пак само преди няколко часа той се чудеше как, по дяволите, мрачанците му бяха внушили да измине целия този път и да дойде във Формби.

— Разкажете ми нещо повече.

— Какво искате да знаете? Мрачанците унищожаваша икроманската култура цели осем години преди да прозрем заплахата и да се опитаме да я спрем. Но нямаше възможност да го сторим. След още четири години стигнахме до заключението, че единственият начин е да премахнем възможността да идват на нашите светове. Ние се подготвихме за това, но хората откриха Камис и се намесиха.

— Защо тогава не ни го казахте? — попита Кавана. — Или по време на омиротворяването.

— Най-напред ви мислехме за жители на Мрач. После разбрахме грешката си, но се страхувахме, че вече сте под силното влияние на мрачанците и няма да се вслушате в думите ни. Вие самият, лорд Кавана... не приехте ли безрезервно мисълта, че икроманците се готвят за масово унищожение? Какво друго е това, ако не години мрачанско манипулиране на отношението ви към нас?

Кавана се намръщи.

— Разбирам какво искате да кажете.

— Но насоченото в неправилна посока ваше решение точно съответстваше на нашите желания — продължи Кливерес. — Вие създадохте охранявана зона, за да запазите Мрач и Йерархията на Севкоорд от икроманска агресия, но тази зона прекъсна достъпа на Мрач до нашите светове. Защиатавайки мрачанците от нас, вие всъщност защитихте нас от тях.

— Разбирам — каза Кавана и кимна. Двоен ефект от охраняваната зона. Той се съмняваше, че някой в Мироопазващите сили изобщо е помислил за това. — Това сигурно безкрайно много е раздразнило мрачанците. Изненадан съм, че не са се опитали да постигнат премахване на тази зона.

— И да рискуват да предизвикат съмнения доколко наистина са застрашени? — изсъска Кливерес. — Дори мрачанската сила на увещание има граници. Те могат да те накарат да виждаш синьото зелено, но не могат да те накарат да виждаш бялото черно. Във всеки случай сега те имат пред себе си множество интересни задачи и цели.

Посредством Общността те бяха представени на други раси и народи, които могат да се опитат да манипулират за свои цели.

Кавана си спомни за годините, прекарани в парламента, за безбройните искания, внасяни от мрачанците пред правителството на Севкоорд. Много техни петиции бяха удовлетворени. Други, повечето много важни, не бяха.

— Не мисля, че мрачанците са успели да манипулират човечеството — каза Кавана. — Най-малкото не напълно.

— Икроманската Йерархия е на същото мнение — отвърна Кливерес. — Но не мислете, че това се дължи на голяма мъдрост или съпротива от страна на човечеството. Спасиха ви многобройните човешки култури, които съществуват сред вас, всяка една подчертано различна от всички останали. За мрачанците такава културна анархия е много объркваща. Но те са търпеливи. Ако им осигурите необходимото време, ще успеят.

— Мрачанците очевидно постигат успехи другаде — каза Кавана. — Предполагам, че така са успели да убедят онези бурталци в Миг-Ка Сити да работят за тях.

— Мрачанците наистина положиха големи усилия да поставят бурталците под свой контрол — съгласи се Кливерес. — Със своята омраза към хората, бурталците са техни силни потенциални съюзници. Освен това те използват негодуванията на паволианците и се постаряха да насадят антихуманни чувства в Меертха и Джадар.

— И имаха достатъчно основания — съгласи се мрачно Кавана. — Човечеството не винаги е било много осведомено или великодушно към съседите си.

— Вие много често сте били тирани — безцеремонно заяви Кливерес. — Йерархията на Севкоорд прекалено често е обслужвала собствените си интереси за сметка на по-слабите членки на Общността, както хуманоиди, така и нехуманоиди. Без заплахата от Мироопазващите сили при вашата гордост и надменност другите отдавна щяха да въстанат срещу вас.

— Да — промърмори Кавана и трепна. Така виждаха човечеството другите... и тази гледка никак не бе приятна. Той знаеше, че срещу лидерската роля на Севкоорд има известно негодувание, но не беше допускал, че то е толкова дълбоко и така широко разпространено.

Неочаквано през ума му мина една неприятна мисъл и той погледна строго Кливерес: беше се сетил за Фиббит, чието присъствие на Мра-миг беше основната причина да дойдат на Формби.

— А какво е положението със сандуулийците? — попита той. — И те ли са под влияние на мрачанците?

— Сандуулийците? — като ехо повтори Кливерес. — Защо мрачанците ще се занимават с тях?

— Може би ги използват като примамки — отговори Кавана. — На мен ми се струва, че мрачанците нямаше да могат така лесно да ни подмамат да дойдем на Формби, ако не се бяхме захванали с Фиббит.

— Фиббит не е инструмент на мрачанците — увери го Кливерес. — Или по-скоро не по начина, който си представяте вие. Разгледах нейното досие и не вярвам да е нещо повече от това, за което се представя. Мрачанците са подмамвали и други майсторки на бродерии със забележителен талант да изразяват силни емоции в работите си — способност, която те се стремят да прибавят към своя арсенал от оръжия.

— Разбирам — каза бавно Кавана. Но ако наистина бе така... ако Фиббит не бе мрачански инструмент... тогава следваше, че онзи човек в нейната бродерия е ключ към нещо важно. — Си Йатор, колко богата е вашата база данни за Общността?

— Много богата. Защо?

— Фиббит се канеше да направи нова бродерия на човека, заради когото дойдохме тук. Ако я е завършила, бих искала да проверите във вашата система дали не можем да разберем кой е той.

— Онези, които скоро ще пристигнат, сигурно имат по-богата база данни — отвърна Кливерес. — Няма ли да е по-добре да ги изчакате?

Кавана се намръщи.

— Какво искате да кажете?

— Корабът с хора, който скоро ще влезе в орбита — отвърна Кливерес. — След един час техните представители ще пристигнат тук. Вие сигурно очаквате тяхното пристигане.

— Не, определено не ги очаквам — категорично, дори малко ядосано заяви Кавана. Предвиждаше се „Каватина“ директно да замине за Доркас, а не да идва тук, за да го търсят.

Раздразнението премина. Не можеше да е „Каватина“. Капитан Тева не знаеше, че той е на Формби.

— Какъв е този кораб, който идва? — предпазливо попита той. — Цивилен? Дипломатически?

— Военен, на Миропазващите сили — каза Кливерес. — Под командването на един човек на име Торин Лий.

Торин Лий? Онзи Лий, който заедно с Бронски нахлу рано сутринта в хотела? Но за Мра-миг отговаряше Бронски. Или поне беше един от отговорниците.

— Господин Лий представи ли пълномощията си?

— Каза само, че пътува по поръчение на депутатата от парламента на Севкоорд Джейси Вандайвър.

Вандайвър! Трябваше да се досети.

— Каза ли защо идва?

— Да отведе вас и вашите хора от Икрома — каза Кливерес и внимателно го погледна. — Не разбирам, лорд Кавана. Този човек не е ли ваш съюзник?

— Не — отвърна Кавана и се опита да си изясни ситуацията. — Той работи за един от онези хора, които искат да изтребят враговете си. По-точно онези, които смята за врагове.

— Между които са и икроманците?

Кавана се замисли. Вандайвър сигурно не го беше грижа за икроманците. Но вероятно не го беше грижа и за някои нехуманоиди.

— Лий идва тук, в степите?

— Да. И настоява до пристигането му да не ви се разрешава да напускате това място нито пък да се свързвате с някого.

— В такъв случай преди да е дошъл трябва да преместите въоръжените търговски кораби на друго място — каза Кавана.

— Невъзможно е — отвърна Кливерес. — Корабът вече е много близко и лесно ще открият такова масово преместване. — Тя вдигна глава. — Не разбирам, лорд Кавана. Наистина ли искате да ни помогнете срещу мрачанците?

— В момента не съм заинтересован да помагам нито на вас, нито на тях — категорично заяви Кавана. — Вие ме информирахте за онова, което се е случило тук през последните двадесет и пет години, за което съм ви благодарен. Но ми трябва време, за да осмисля всичко. Онова, което искам сега... което всички искаме... е да запазим Общността от

вътрешни вражди, докато се справим със завоевателите. Това означава икроманците да не нападат мрачанците, за да не трябва Мироопазващите сили да налагат санкции срещу вас.

— Но ние не можем да рискуваме да попаднем под отровата на мрачанския разкол — протестира Кливерес.

— Ние ще се справим с това — увери я Кавана. — Но точно сега цялото ни внимание трябва да бъде насочено към завоевателите.

Той пое дълбоко дъх. Наистина беше несправедливо. Беше излязъл от политиката преди шест години. Тридесет години преди това беше напуснал военна служба. Но сега беше тук и трябваше да направи всичко, каквото може.

— Трябва веднага да говорим с Колчин и Хил — каза той на Кливерес. — Да споделим онова, което знаем, и да стигнем до някакво заключение. Искам веднъж завинаги да разбера кой е онзи човек от бродерията на Фиббит.

— Ще се разпоредя. — Кливерес замълча, вперила поглед в Кавана. — Какво ще кажете на Торин Лий, когато види въоръжените търговски кораби?

— Не зная — призна Кавана. — Но дотогава има още цял час. Все ще измислим нещо.

21.

— Говори Клипър, Маестро. Готови сме.

— Прието! — отговори Куин. — Макс, започвай сканиране!

— Слушам, започвам сканиране — докладва компютърът. — Започвам с разделяне по сектори.

Арик пое дълбоко дъх. „Каунтърпънч“ излетя от звездолета майка и той заоглежда извития край на планетата. Първата система, до която стигнаха, беше ужасна. Дълго и мъчително чакаха в тясната кабина на изтребителя, без Куин да атакува врага, за чието съществуване до този момент Арик дори не беше подозирал. Втората система не беше много по-добра, но той си беше внушил, че е започнал да привиква.

Не беше привикнал. И сега, на третия път, се чувстваше толкова нервен, колкото и първия. Седнал в изтребителя, загледан в шлема на седящия пред него Куин, той се чувстваше толкова не на място, колкото като дете се чувстваше в кабинета на баща си в очакване той да свърши поредния телефонен разговор. До него зееше жакът за майндлинк и му напомняше, че не е за него. Ако и когато възникнеше бойна ситуация, той щеше да е в тежест.

И отгоре на всичко това всъщност беше само половината от начертания план: третата система от петте, за чието изследване бяха обещали да помогнат летците. Още три безрезултатни опита и щеше да трябва да се върнат в Общността и да отговарят на обвиненията, които несъмнено щяха да им предявят.

И да изоставят Фелиан на завоевателите.

— Приеми доклад, командире. — Гласът на Макс прекъсна мрачните му мисли. — Засякох обширен район с обработен метал. Въведох местонахождението и спецификациите.

Арик почувства как стомахът му се свива. Възможно ли бе да са намерили търсеното място?

— Къде? — попита той.

— Приблизително на една четвърт от пътя до източния хоризонт — отговори Куин. — Изглежда твърде обширен, за да е кораб. Може би е база или малък град. Продължи сканирането, Макс... и следи за кораби. Какво е твоето мнение, Клипър?

— Изглежда, заслужава да му отделим внимание — отвърна Клипър.

— Съгласен. Аз ще взема центъра. Ти се навъртай около мен.

— Прието. Да тръгваме, господа! Паладин, охранявай отзад! Шрайк, имай грижата за страната с люка! Арлекин, ти осигуряваш охрана отгоре!

Последва изщракване на скобите за освобождаване и звездолетът зави нагоре и настрана.

— Аз какво да правя? — попита Арик и се опита да потисне треперенето на гласа си.

— Просто седи и се радвай на пътуването — отговори Куин. Гласът му неочаквано прозвуча неясен и далечен. На пулта пред Арик светна малка зелена лампа. Куин беше включил майндлинк. Сега той и изтребителят бяха едно цяло.

А Арик беше излишен багаж. Той се намръщи, размърда рамене под пилотския гащеризон и се приготви да чака.

Минутите се точеха болезнено бавно. Петте кораба стигнаха атмосферния слой, без да провокират никаква реакция, и започнаха да се спускат. С навлизането в по-плътен въздух конфигурацията на ескадрилата непрекъснато се променяше.

— Вижда се с невъоръжено око — чу се гласът на Паладин. — Наистина прилича на град. Или по-точно на останки от град.

— Разрушен от война? — попита Арлекин.

— Или от природни сили — обади се Дазлер, съекипникът на Паладин. — Оттук не мога точно да преценя. Но определено са повече руини, отколкото град.

— Да го разгледаме отблизо — предложи Куин. — Поддържайте формацията маневрена.

Минаха още няколко минути. „Каунтърпънч“ прекоси слой кълбести облаци и се насочи към вълнообразните, покрити с гори хълмове. В далечината вляво Арик видя отражения на слънчева светлина от вода... река или езеро, не можеше да каже кое от двете... и очертания на по-високи хълмове в другата посока. Хълмовете, над

които летяха, преминаха в по-равен терен, нещо като поле или широко пасище. Далеч пред самолета видя друг водоем.

— Маестро, намираме се над град — докладва Дазлер. — Има много натрошен камък и метал, но е разпръснат сред големи площи с растителност. Изглежда много стар.

— Каква е почвата? — попита Куин.

— Никакви следи от кратери или пожари — каза Дазлер. — Ако е имало сражения, трябва да са били много отдавна. Една минутка...

За момент настъпи тишина.

— Интересно — каза най-после Дазлер. — Какво ще кажеш, Маестро?

— Наистина интересно — призна Куин. — Заслужава да го разгледаме още по-отблизо. Букмейкър, как е хоризонтът?

— Чист — отговори Букмейкър. — И да има някой, изглежда, още не ни е забелязал.

— Макс?

— Съгласен съм, командире — отговори компютърът. — Продължавам сканирането. Засега не откривам нищо освен град.

— Трябва да е имало война — промърмори разтревожен Арик.

— Не е задължително — възрази Куин. — Може да е било база. Някой е започнал опит за колонизиране, а после се е отказал. Клипър, осигури прикритие. Елдорадо и аз слизаме.

— Какво ще разгледаме? — попита Арик, когато „Каунтърпънч“ се отклони и се устреми към земята.

— Има някаква странна пирамида — отговори Куин. — Висока около три метра, с много черни петна по повърхността. — Той кимна и шлемът му се разклати. — Ще се появи отляво. Хвърли й едно око.

„Каунтърпънч“ се наклони и Арик погледна. И я видя. Триъгълна, бяла, блестяща, съвсем не на място между тъмния окислен метал, порутената зидария и бледозелената растителност. Петната, за които бе споменал Куин, бяха неправилно разположени и започваха на една трета от височината на пирамидата отдолу. Арик я огледа, после премести погледа си зад нея...

— Онова там ограда ли е? — попита той.

— Къде?

— Ей там... онази широка тъмна линия на двеста метра от пирамидата. — Той се взря над шлема на Куин — Там... сега е право

пред нас... вижда се част от нея.

— Наистина е ограда — заключи Куин, изви остро и едва не залепи стомаха на Арик за гърба му. — Плътна мрежа, но не е метална. От това разстояние не мога да определя точно какво е.

— Във всеки случай мястото определено не изглежда открито за широката публика — каза Арик. Гадеше му се и то не само от направения от Куин остър завой. — Мислиш ли, че може да има и други защити?

— Напълно е възможно — съгласи се Куин. — Сенсорите не показват нищо, но те не са чувствителни към такива неща. Ти решаваш. Да се махаме ли?

Арик се намръщи и каза:

— Не. — Това е първата следа, на която попадаме. Не можем да си позволим да я подминем. Хайде да слезем.

— Готово — съгласи се Куин. — Клипър, слизаме. Следете внимателно!

Изстребителят се насочи назад към пирамидата, носът му се повдигна нагоре и после се спусна надолу — Куин премина към вертикално кацане.

— Няма да се бавя — каза Куин и отвори капака.

— Не — отвърна Арик и разкопча коланите. — Ти ще останеш тук. Аз ще слеза.

Куин се обърна и го погледна.

— Сър...

— Елдорадо — поправи го твърдо Арик и се измъкна от седалката. — И обърни внимание, че няма място за спор.

— Може да е опасно...

— Сигурно е опасно — изсумтя Арик. — И ако възникне проблем, трябва да има подкрепление. Ти можеш да управляваш тази машина. Аз не мога. Значи аз трябва да изляза.

Измъкна се от изстребителя и се спусна по стълбичката преди Куин да успее да възрази. След двата дни, прекарани в безтегловно състояние, малко залиташе. Внимателно, опитвайки се да гледа едновременно във всички посоки, тръгна към пирамидата.

Както беше казал Куин, пирамидата беше висока около три метра, с блестяща, чиста, бяла повърхност. А колкото до петната...

— Не са петна — съобщи Арик и се взря в едно от тях. — Дупки са. Като цилиндри с диаметър около четири сантиметра и два или три дълбоки.

— Странна форма на ерозия — коментира Арлекин.

— По-вероятно гнезда за артилерийски снаряди — предположи Клипър.

— Нито едното, нито другото — каза Арик. — Първо, много са гладки. И второ, над всеки има вратичка.

— Вратичка? — повтори като ехо Делфи. — Каква вратичка?

— От някаква мрежа — отговори Арик. — Изключително фини нишки, много плътни. Материалът е блестящ, но мисля, че не е метал. Може би е стъкло.

— Прав си. Уредите показват, че не е метал — потвърди Куин. — Както не е от метал и пирамидата.

— В последния доклад от нападението на „Джутланд“ се посочва, че в конструкциите на завоевателите няма никакъв метал — посочи Шрайк.

— Вярно — съгласи се Клипър. — Макар че това едва ли е доказателство, че тази пирамида е построена от завоевателите. Елдорадо, вижда ли се нещо през мрежата?

— Много добре се вижда — отвърна Арик, заобиколи пирамидата и надникна през няколко вратички. — Повечето изглеждат празни. Една минутка. Тук има една... — Той се намръщи и отново погледна. — Вътре има тънко резенче изсъхнало месо.

— Какво? — попита Паладин.

— Поне прилича на месо — каза Арик. — Много тънко резенче от малко поизсъхнала наденица на дъното на дупката. Тъмнокафяво на цвят. С диаметър приблизително колкото малкия ми пръст. — Той погледна през още няколко вратички. — Има още няколко такива резенчета. Повечето са с почти същия вид, макар че по цвят малко се различават. Чакай. Ето едно резенче, което е много по-дебело от другите. Може би три или четири пъти.

Настъпи дълга пауза. Арик се наведе по-близо до мрежата над последната дупка и се опита да разгледа резенчето по-подробно. Наистина приличаше на изсушена наденица: тъмнокафява, с червеникав оттенък, малко спаружена. Вятърът, който духаше през

дърветата, за момент се засили, въздушният поток нахлу през мрежестата вратичка и резенчето леко се разлюля. Вятърът утихна...

И Арик онемя. Сега, когато вятърът не шумеше, той чу нещо друго. Тихо и неясно, почти като въображение. Но определено го чу.

Продължителен стон.

— Как са затворени вратичките? — попита Делфи.

Арик трепна. Гласът бе прекалено реален след далечния стон.

— Извинявай. Какво каза?

— Попитах как са затворени вратичките.

— Хм... — Арик натисна с облечената си в ръкавица ръка една вратичка. Материалът, от който бе направена пирамидата, беше изключително хлъзгав.

— Изглежда доста здраво — отговори той. — С панти в единия край и ключалка в другия. Да се опитам ли да я отворя?

— Не — намеси се Куин. — Онзи, който е сложил защитна вратичка на нещо такова, може би е поставил защита и срещу отваряне с взлом. Освен това ни предстои да огледаме голяма площ. Макс, откри ли нещо ново отгоре?

— Нищо необичайно — отговори компютърът. — Бих посочил обаче, че сензорите на звездолета не са проектирани за детектиране от голямо разстояние на използваните от завоевателите материали.

— Тук не сме много по-добре — каза Куин. — Продължавай да наблюдаваш инфрачервените сенсори и тези за движение. Елдорадо, връщай се и да се махаме.

— Добре — отвърна Арик. — Искам да споделя нещо, което може да е важно, а може и да не е. Преди минута, когато беше много тихо, мисля, че чух тих вик.

— Какво? — попита Клипър.

— Не зная точно — отговори Арик. — Нещо като вик. Стори ми се, че прилича повече на стон от болка, отколкото от гняв.

— Сигурен ли си, че не си въобразяваш? — попита Куин.

— Не съм — призна Арик и се отпусна на седалката. — Но там ми се стори като истински стон.

— Никой от нас не го чу — каза Клипър. — Все пак това не означава нищо, не и при тези нечувствителни микрофони.

— Щом се върнем на кораба, ще накараме Макс да прегледа записите в кабината — каза Кракджак. — Може би ще открие нещо.

— Може би — промърмори Арик и затегна предпазния колан. Вик на агонизиращ човек. Или може би хор от викове... От няколко отвора резенчетата наденички бяха извадени. Извадени... или заключени вътре? Възможно ли бе пирамидата да е някакъв затвор? Той тихо изсумтя. Затвор за резенчета наденички? Не, очевидно трябваше да има по-смислено обяснение. Единственият проблем беше, че не можеше да се сети за такова.

Издигнаха се във въздуха.

— Какво е заключението? — попита Куин, когато изстребителят се отдалечи от пирамидата.

— Точно от този въпрос се страхувах — призна Арик. — Нямам такова. Във всеки случай нищо смислено.

— Е, не си единствен — успокои го Куин. — Лично аз не бих се тормозил да гадая защо някой е сложил нещо в нещо.

— Освен ако това не е някакъв вид предупреждение — отвърна Арик и през ума му мина една неприятна мисъл. — Знаеш ли... има един стар варварски метод главите на жертвите да се набиват на колове като предупреждение за неприятелите.

— А ти знаеш ли някой, който да обявява война на наденички? — репликира го сухо Букмейкър.

— Освен това защо, ако е предупреждение, трябва да се защитава с вратички и ограда? — добави Кракджак. — В подобен случай би трябвало да си доста наблизко, та да видиш предупреждението.

— Правилно — съгласи се Арик и въздъхна. — Къде ще търсим сега?

— На около двеста километра има една голяма река — каза Куин. — Ще започнем оттам.

— Командире, докладва Макс — чу се гласът на компютъра. — Засякох група пристигащи тахионни килватери. Предварителните анализи показват, че са от два кораба на завоевателите.

Сърцето на Арик прескочи един удар.

— Сигурен ли си?

— Следите от килватерите съответстват на базовите линии от нападението над „Джутланд“.

— Интересно съвпадение по време — каза Клипър. — Късмет, Маестро. Макс, какво е вероятното време на пристигане?

— Приблизително два часа до навлизане в околопланетното пространство — отговори Макс.

— Записа ли ясно вектора?

— Ако приемем, че моите данни за базова линия са точни, векторът е съвсем ясен — увери го Макс. — Изпращам ви го.

Последва кратко мълчание. Арик преглътна тежко и погледна облаците високо над главата си. Всичко беше наред. Разполагаха с два часа да се махнат преди завоевателите да пристигнат.

Или с два часа да намерят Фелиан. Но ако беше тук, къде го държаха?

— Макс, сигурен ли си за вектора? — попита Делфи.

— Съвсем сигурен — отговори компютърът. — Повтарям: ако приемем, че информацията за моята базова линия е точна.

— Ами ако не е? — попита Арик.

— Тогава векторът не означава нищо, само това — язвително отговори Делфи. — Значи на почти сто и петдесет светлинни години в тази посока няма никаква система.

Арик се намръщи.

— Струва ми се малко пресилено.

— И на деветдесет светлинни години в конус с несигурност три градуса — добави Кракджак.

— Може би идват от някоя станция — колебливо предложи Арик. — Някъде от дълбокия Космос, между две слънчеви системи.

— В това също няма голям смисъл — каза Арлекин.

— Може би няма смисъл за нас — поправи го Дазлер. — Не забравяй, че тези приятелчета са извънземни.

— Стига празни приказки — прекъсна ги Клипър. — Маестро, какъв е планът?

— Имаме на разположение два часа — отвърна Куин. — Първия ще използваме да продължим търсенето. Ще се разпръснем, няма да се дублираме, ще обхванем колкото се може по-голяма територия. Арлекин, ти също ще участваш. Аз поемам прикриването отгоре.

— Делфи ще ти подава векторите — каза Клипър. — Да тръгваме.

Червената светлина на спомагателното табло премигна и премина в зелено.

— Това е последното презареждане — напрегнато докладва Арик. — Как сте там?

— Всичко е наред — съобщи Куин от стола си пред главното контролно табло на звездолета. — Щом Макс получи всички числа, тръгваме.

— Добре — каза Арик и преглътна. Бяха пристигнали на звездолета преди двадесет минути и естествено, той беше предположил, че ще тръгнат веднага щом изстребителите пристанат в дока. Имаха достатъчно време, за да избегнат потенциалната опасност от среща със завоевателите.

Куин обаче имаше други идеи. Той беше посочил, че емисионните топлинни числа на пристигащите кораби вероятно ще са единствената следа, по която може да се каже от какво разстояние идват. Звездолетът имаше необходимите инструменти да засече тези числа, а Макс — подходящите програми, за да ги пресее и интерпретира.

И сега чакаха. Като мюрета пред гюме. Надяваха се, че новодошлите ще влязат в планетарното пространство достатъчно близко до тях, за да получат точни показания, и все пак достатъчно далеч, за да не ги забележат, проследят и набързо да изпарят звездолета.

— Чудя се дали можем отново да променим орбитата си — каза Арик. — Ако се преместим малко по-високо в гравитационната яма, ще можем по-бързо да излезем оттук.

— Добре сме си и тук — успокой го Куин. — Последното преместване ще ни издигне в апогея точно когато те ще влязат във въздушното пространство. — Успокойте се. Има голяма вероятност завоевателите да разберат, че сме били тук, много след като сме си отишли. Макс, има ли някаква промяна в техния вектор?

— Не, командире. Все още са на първоначално изчисления.

— Наблюдавай за преместване точно в края — предупреди го Куин. — Може да имат специален метод на подход.

— Прието — докладва Макс. — Ще навлязат приблизително след една минута.

Арик погледна дисплея и видя мъглявия хоризонт на планетата под тях.

— Какво ще правим, ако дойдат откъм другата страна на планетата?

— Ще трябва да видим как изглежда орбитата им на слизване — каза Куин. Той взе края на своя кабел за майндлинк и без колебание го включи в жака до главния дисплей. — Пригответе се! Идват!

Арик затаи дъх, несъзнателно се стегна и загледа дисплеите. Часовникът отброяваше секундите...

— Промяна на вектора! — извика Куин. — Идват към нас...

А после неочаквано се появиха: два млечнобели кораба със същата хексагонална конфигурация като тази от записите на стражевите кораби от „Джутланд“, врязала се дълбоко в паметта на Арик. Малко под тях, влизаци в орбита успоредна на тяхната.

Само на два километра!

— Куин! — извика Арик. — Точно над тях сме...

Куин не отговори. Челото му бе смръщено от напрежение, очите му бяха втренчени със смразяваща пустота в дисплея, на който се виждаха корабите на завоевателите.

На таблото до жака за връзка с компютъра светнаха две бледозелени светлини.

Арик се вторачи в дисплея. Корабите на завоевателите завиха към звездолета, „Корвините“ се спуснаха към тях като разгневени орли, защитаващи гнездата си. Ужасно тихо, ужасно сериозно, ужасно точно. Четирите изстребителя и звездолетът майка действаха като едно цяло.

Копърхеди!

С крайчеца на окото си Арик видя трепкане на светлина под дисплея...

И внезапно дисплеят трепна и завоевателите и планетата изчезнаха.

— Куин! Какво стана? Излязохме ли?

Изминаха няколко секунди преди да получи отговор. После очите на Куин бавно се фокусираха и той отговори със странен глас:

— Да. Получихме необходимите ни данни и излязохме. Няма никакви повреди.

Арик почувства, че някак странно не му стига въздух.

— Ами „Корвините“?

— Трябва да са с нас — отвърна Куин. Двете светлини под жака бяха изчезнали. Той се пресегна и измъкна кабела. — Извършихме двуминутен паралелен скок.

— Разбирам — каза Арик. Беше виждал хора, които правят паралелен скок, но не постигат оптимални резултати. Проблемът беше в едновременното извършване и в дрейфа... но онези пилоти нямаха синхронизацията на копърхед. — Хвърлихте ли статична бомба?

— Не — отговори Куин с малко тъжен глас. — Нямахме време. Имахме само две минути.

Арик погледна дисплея, който сега функционираше като главен пулт за състояние на звездолета.

— Какво ще стане, ако ни проследят?

Куин вдигна рамене и издърпа другия край на жака, скрит в косата под дясното му ухо.

— Ще се бием. Не се безпокойте... има голяма вероятност да не могат да ни намерят. Оптималното време между улавяне на следа от килватер, излизане от околопланетното пространство и проследяване на кораб се смята две минути. Тъй като за това време ние отново ще влизаме, те ще се издигнат над нас.

— Какво значи това? Че като се движат с космическа скорост, не могат да проследят килватера ли? Или че няма да изчакат две минути и няма да забележат, че отново сме влезли в околопланетното пространство?

Куин поклати глава.

— Съмнявам се. Изглежда, тяхната космическа тяга почива на същия принцип като нашата. Значи и системата им за проследяване е построена на същия принцип.

— Но как влязоха само на два километра от нас?

— Прав сте — съгласи се Куин, после вдигна кабела и пъкна конектора в жака зад ухото си. — Макс, щом влезем, искам веднага да се направи тактическо сканиране! — нареди той, докато пъкнаше другия край на кабела.

— Слушам, да се направи тактическо сканиране.

Една от двете зелени светлини до жака светна.

— Пригответи се, Елдорадо — каза Куин. — Започваме.

И отново започна отброяване на секунди. И отново звездите останаха зад тях. Занемял, Арик гледаше дисплея.

— Не ги виждам — промърмори той. — „Корвините“. Къде са? Тишина.

— Куин? — попита Арик. — Къде са „Корвините“?

— Там и ей там — отговори Куин и в гласа му прозвуча облекчение. — Просто имат малък проблем с дрейфа. По маршрута са. Повреда... няма данни за повреда.

— Страхотно — каза Арик и потри чело с ръка. Беше като излизане от онези ужасни влакчета с повишена гравитация, които винаги бе мразил и на които, когато бяха деца, Фелиан и Мелинда винаги се мъчеха да го замъкнат.

За нещастие техният полет още не беше свършил.

— Какво ще правим, ако се появят завоевателите? Ще бягаме ли?

— Моментално — кимна Куин. — Не се безпокойте. При промяна на обстановката имаме определено място на среща. Макс, свърши ли с анализа на пристигащите кораби?

— Готов е, командире — докладва компютърът. — Но се страхувам, че няма да е много полезен.

— Винаги е така — отговори Куин. — Дай го.

На един от страничните дисплеи светна диаграма с образи на двата кораба на завоевателите.

— Това са необработени данни — поясни Макс. — Вижда се, че с изключение на началното разсейване от ефекта на ръба инфрачервената структура е забележително еднородна. Това означава или изключително студени двигатели, или високоефективна система за разсейване на топлина.

— Свръхпроводящ фюзелаж? — предположи Арик.

— Това е едната възможност — съгласи се Макс. — За жалост тази несигурност, съчетана с липсата на данни за материала, от който е направен корпусът, прави изчислението за разстояние много неточно. Все пак благодарение на непосредственото отчитане на данните изчислението ще е по-добро от направеното от „Джутланд“.

— Долната линия, Макс — подкани го Куин. — Нека да видим и нея.

Образите се смениха със стартова диаграма и означен с червено върху нея вектор.

— По моя оценка корабите са изминали между двадесет и пет и седемдесет светлинни години — каза Макс.

Куин изсумтя.

— От двадесет и пет до седемдесет? Ако кажеш от нула до един милиард, сигурно ще познаеш.

— Съжалявам — отвърна Макс. В гласа му прозвуча искрено съчувствие. — Без по-добри данни не мога да направя по-точно изчисление.

— Зная — въздъхна Куин. — Извинявай.

Арик погледна диаграмата. Изчисленията бяха верни. Нямаше никаква система на или близко до линията на почти сто светлинни години.

— Трябва да е космическа станция — каза той. — Няма как иначе.

— Зная — каза Куин. — Зная. Проблемът е... — Той млъкна и махна безпомощно с ръка към диаграмата.

Арик кимна унило. Да се намери единична станция в дълбокия космос по линия, дълга четиридесет и пет светлинни години...

— Не може да стане, нали? — попита тихо той.

— Не — призна Куин. — По дяволите, няма никакъв шанс. Дори ако се включат всички кораби на Общността.

Арик погледна червената линия.

— И какво ще правим?

— Връщаме се, сър — отговори Куин. — Нищо друго не можем да направим.

В контролната стая неочаквано стана тихо като в гробница. Гробницата на Фелиан.

— Още не — възрази Арик. — Рано е. Остават ни още две системи... нали пилотите обещаха да ни помогнат за още две системи!

Куин махна с ръка към диаграмата.

— Чудесно. И кои две да са?

Арик поклати глава. Толкова звезди! Откъде да започнат?

— Издирването свърши, господин Кавана — тихо каза Куин. — Направихме всичко възможно. Не помогна. Време е да се връщаме у дома.

— Толкова ли бързаш да се изправиш пред военния съд? — ядно отвърна Арик.

— Не — каза Куин. — Не изпитвам желание и да се готвя за война. Но навярно ще ни се наложи да изтърпим и двете.

— Съжалявам — извини се Арик. — Не исках да кажа това.

Куин помълча малко, после каза:

— Трябва да освободим пилотите. Такова беше споразумението ни. Но ако вие искате да продължим... Ще дойда с вас. Мисля, че двамата ще можем да изкараме още един месец.

— И къде ще търсим? — попита Арик.

Куин само повдигна рамене.

— Където пожелаете.

Арик отмести очи от диаграмата. Беше ядосан и разочарован. Но Куин беше прав. Те просто не знаеха откъде да започнат издирването.

— Не — каза той. — Ти си прав. Нищо повече не можем да направим. — Арик пое дълбоко дъх. — Кога тръгваме?

— Ако се придържат към сегашния си курс за минимален разход на гориво, „Корвините“ ще се върнат след около четири часа — каза Куин. — Ще ги приемем на док, ще презаредим и след това тръгваме към къщи. Или към Доркас, или право към Едо.

Арик кимна. Планът беше разумен, разбира се... нямаше смисъл да продължават да се мотаят наоколо, след като са взели решение да се връщат. Но все пак...

— Може би най-напред трябва малко да си починем — каза той. — Може би завоевателите не са успели да проследят тахионния килватер. Може би очакват да излезем от космическото пространство и тогава да тръгнат подире ни.

— Няма да тръгнат, ако им пуснем една статична бомба — посочи Куин.

— Все пак можем да си починем — повтори Арик. — Всички имаме нужда от почивка.

— Добре — въздъхна Куин. — Колко време ви трябва за почивка?

Или с други думи — колко време ти трябва, за да се примириш с мисълта, че изоставяш Фелиан на завоевателите.

— Например, десет часа, смятано от този момент — предложи Арик. — Това ще даде възможност всеки да поспи около шест часа.

— Прието — съгласи се Куин.

Арик пое дълбоко дъх. Това беше всичко. Имаше на разположение десет часа, през което време да направи чудо.

Или да намери куража да направи онова, което трябваше да се направи. И да каже последно сбогом на брат си.

22.

— Готово — каза Мелинда, свали щипките, които държаха гърдите на завоевателя отворени, и ги остави на таблата. — Дотук свършихме. Как си, Хобсън?

— Добре съм — отговори асистентът ѝ, застанал от другата страна на временно приспособената за аутопсия маса. Но изглеждаше малко позеленял. — Свършихме ли вече?

— С това изследване — да — каза Мелинда. — Преди да се заема с черепа, ще трябва да подготвя някои специални инструменти. Сега ще разгледаме езика, а после ще направим почивка.

— Чух за този страшен език — мрачно промълви Хобсън. — С него е убил Бремер и Ранджитан.

— Да. — Мелинда кимна, отиде от другата страна на масата и взе една сонда. — Би ли му отворил устата, Хобсън! Внимателно!

Хобсън изпълни нареждането. Мелинда пъкна сондата под езика, защита го и го издърпа навън.

— Интересно — промърмори тя, докато опипваше края.

— Какви са тези неща? — попита Хобсън и се наведе да погледне отблизо. — Приличат на зъби на акула.

— Кости, струва ми се — отвърна Мелинда и изви със сондата си един от матовобелите триъгълници. — Хванати здраво за мускула на езика. Много са остри.

— Как не се порязват?

— Вероятно при нормални условия не се подават толкова навън — предположи Мелинда, взе един скалпел и направи разрез между два костни зъба. — Мускулната тъкан вероятно малко се е свила през последните четиридесет часа. Аха!

— Какво има! — попита Хобсън.

— Кръвоносни съдове — отговори Мелинда и отвори разреза. — Доста плътна мрежа, точно тук, в края... Какво има?

— Идва майор Такара — съобщи Хобсън.

Мелинда се изправи и се обърна. През сгъстяващия се мрак, провирайки се внимателно между натрупаните под широката надвиснала скала каси с оборудване и припаси, към тях идваше Такара.

— Здравей, майоре — кимна тя, когато той дойде до пластмасовия балон на импровизираната зала за аутопсия. — Има ли нещо от биохимическата лаборатория?

— Да — каза Такара. — И двамата можете да си отдъхнете. Оказва се, че генетично произходът на завоевателите няма нищо общо с нас. Това очевидно означава, че никакви вируси или бактерии, свързани с вашия обект, няма да повлияят на биохимията на човешкото тяло. Не трябва да се отразят и на екосистемата на Доркас.

— И обратно, предполагам? — каза Мелинда.

— Правилно — съгласи се Такара, отвори вратата на балона и влезе. — Толкова по сценария за някаква „Война на световете“, каквато предполагаме. Как си, Хобсън?

— Справям се, сър — отговори Хобсън. — Това обаче не е моята специалност.

— Смятай го за част от екзотичния живот, обещан ти от агента по набиране на кандидати за Мироопазващите сили. — Такара кимна към трупа на завоевателя върху масата. — Разглеждате езика, нали?

— Да — отговори Мелинда. — Мисля, че зная как уби онези двама души. — Тя докосна със сондата един от острите костни израстъци. — Тези костни зъби са прикачени към нещо, което прилича на ръб от издуваща се тъкан точно под повърхността на езика. Нормално тъканта е мека и гъвкава, което дава възможност зъбите да се движат свободно. Това предотвратява надраскването или порязването вътре в устата. Когато обаче тъканта се налее с кръв, зъбите се втвърдяват и се превръщат в нещо като назъбен нож. Могат също да се съединят, което им дава още по-голяма сила. Ще трябва да се поровя още малко, за да разбере дали наистина е така.

— Добре, но внимателно — предупреди я Такара. — Аутопсията на Бремер показва, че в раната може да има някаква отрова. Тук ли ще сте по време на почивката?

— Може би — отвърна Мелинда и погледна над рамото на Такара към отслабващата светлина над скалата. Свечеряваше се и те трябваше скоро да приключат. — Защо, нужна ли съм някъде?

— Полковникът иска да отидете при него в кабинета му. Можете ли да прекъснете за малко?

— Веднага — каза Мелинда, свали ръкавиците и респираторната маска и ги остави на таблата. — Хобсън, ще можеш ли сам да занесеш тялото в хладилната камера?

— Разбира се.

— След това почисти и докладвай на лейтенант Гаспери от Трето управление! — добави Такара. — Щом се пригответе, можем да тръгваме.

„Кабинетът“ на Холоуей — един стол и бюро с компютър под навеса в ъгъла на секцията за тактическа апаратура — жужеше като кошер. Холоуей, застанал пред прикрепена към скалата карта, разговаряше с няколко души.

— А, доктор Кавана — каза Холоуей. — Съжалявам, че не мога да ти предложа стол, но тук сме малко зле с мебелировката. Започна ли дисекцията?

— Започнах — отговори Мелинда и бързо го огледа. Изглеждаше уморен. — Направих предварителен преглед на вътрешните органи и по-внимателно проучване в областта на гърдите. След като свърша с главата и крайниците, ще направя микроскопско изследване на тъканите.

— Разбирам. — Холоуей взе от отрупаното с електронна апаратура и документи бюро малка пластмасова кутия за биологически образци и ѝ я подаде. — Погледни го. И ми кажи какво мислиш.

Мелинда взе кутията и я отвори. Вътре, поставен върху камуфлажна ръкавица, имаше тънък, леко накъдрен в края тъмнокафяв диск.

— Откъде се взе това?

Холоуей посочи към хората си.

— Донесе го сержант Дженовиц.

— Намерихме го на север от селището — отговори един кокалест мъж. — В малък кух цилиндър, вграден в някаква бяла пирамида, построена от завоевателите на хребета Овървю.

Мелинда погледна Холоуей и се намръщи. Завоевателите ги бяха нападнали само преди два дни.

— Завоевателите са го донесли — каза Холоуей. — Построили са четири такива пирамиди: на север, на юг, на изток и на запад от

селището.

— Доста големи — каза Дженовиц. — Онази, която видяхме, беше над три метра висока и два широка в основата. В нея има може би двеста такива цилиндъра.

— Някакъв вид отбранителна станция? — предположи Мелинда. — Или сенсорна система?

— И за едното, и за другото са добре разположени — съгласи се Холоуей. — Единственият проблем е, че пирамидите изглеждат съвсем инертни. Няма нито активна, нито пасивна електроника, никакви енергийни източници или метал. Нищо. Освен ето тези неща. — Той кимна към кутийката.

Мелинда отново я погледна.

— Колко бяха?

— В дупките, които проверихме, открихме още четири — каза Дженовиц. — Може и да са повече... не можахме да погледнем на върха. Повечето дупки обаче са празни.

— Значи има достатъчно място за размножаване — отбеляза Мелинда.

— Взе ми думите от езика — кимна Холоуей. — По дяволите, трябва да разберем какви са тези неща. За предпочитане преди завоевателите да са докарали още.

— Разбирам — каза Мелинда. — Ще направя каквото мога.

Минаваше полунощ, когато Мелинда най-после отвори вратата на пластмасовото кълбо, където се намираше биохимическата лаборатория, и излезе в слабо осветената площ на главното здравно отделение. Не се изненада, когато видя, че Холоуей я чака.

— Научи ли нещо? — промърмори той, стана от мястото си до скалата и затвори джобния си компютър.

— Малко — отговори Мелинда и погледна редиците спящи ранени. Повечето бяха обгорени — жертви на лазерните оръжия на завоевателите. — Не можем ли да отидем другаде? — прошепна тя. — Не ми се ще да ги разбудим.

— Разбира се — също така тихо отговори Холоуей. — Насам!

Той я преведе покрай леглата и дежурната здравна служба до големите завеси, закрепени за ръба на надвисналата стена, за да спират

светлината, и излязоха навън. Планинският въздух беше хладен.

— Какво откри? — попита той.

— Страхувам се, че не е много — отговори Мелинда. — Резенчето определено следва същия генетичен план като тъканта на завоевателите. Това показва, че е донесено от тях. Клетъчната структура е изключително плътна, което при хората може да означава, че е или от сетивна група, или от централна нервна система.

— Сетивна група? — замислено промърмори Холоуей. — Може би сме били прави като предположихме, че пирамидите са сензорни станции.

— Може би — съгласи се Мелинда. — Отново подчертавам, че това се отнася за хората. Засега обаче не знаем каква е телесната структура на завоевателите. И още нещо: клетъчната структура на резенчето изглежда изключително еднородна и само крайт като че ли е направен от друг материал. Отново трябва да поясня, че за земната биология това означава, че не е яйце.

— Възможно ли е да е някакъв къс от тяло или пъпка? Нали някои растения и животни се възпроизвеждат по този начин.

— Някои, да — съгласи се Мелинда. — Повечето от онези, които познаваме обаче, са доста примитивни. Все пак това не означава, че същото е невъзможно и за по-развити животни. Аз обаче не вярвам пирамидите да са ясли на завоеватели, ако имаш предвид това.

— А защо не?

— Първо, защото мисля, че в нашия завоевател има нещо, което много прилича на полов орган — каза Мелинда. — Ако съм права, това означава, че те не се възпроизвеждат чрез безполово пъпкуване или деление. И второ, защо трябва някой да постави на открито ясла? Особено във военна зона?

— На мен ми се струва, че това може да са инкубатори на някакви местни животни на завоевателите — каза Холоуей. — Някакви свирепи животни, които да отвлекат вниманието ни от боя със самите тях. Тези неща са доста добре защитени... може би не си чула, но всяка дупка е затворена с мрежеста вратичка. Дженовиц е трябвало да разбие ключалката, за да я отвори.

— Не, не съм — призна Мелинда и неволно потръпна. — Сега го чувам.

— Студено ли ти е? — попита Холоуей, забелязал треперенето ѝ.
— Можем да влезем на топло.

— Не ми е студено — отговори Мелинда и погледна към звездите и рехавите облаци, които се носеха около тях. — Просто се чудех дали е безопасно да стоим на открито.

— Съвсем безопасно е — увери я Холоуей. — Не мисля, че завоевателите имат нещо, което в момента може да лети, а независимо какъв опит имат в разгърнат бой с кораби, не изглеждат толкова умели в бой при планетарни условия. Някой ден ще благодаря на брат ти, че прояви предвидливост и ни изпрати летците „копърхед“.

Мелинда трепна.

— Е, той едва ли е предполагал, че ще възникнат такива проблеми.

— Знам — каза Холоуей. — Просто се надявам, че ще намерят брат ти Фелиан.

Мелинда се обърна към него.

— Как... Летците ли ти казаха?

— Всъщност по този въпрос те бяха по-сдържани дори от теб — отговори Холоуей. — Но от два дни тази мисъл не ми дава мира. Единственото разумно предположение беше, че това е частна спасителна акция в космическото пространство на завоевателите. От реакцията ти разбирам, че съм прав.

— Да. — Мелинда отново вдигна глава към звездите и се запита какви са реалните шансовете да намерят Фелиан. И дали и той, и Арик няма да изчезнат в непрогледната космическа тъмнина.

— Ти не можеш да се биеш вместо тях — тихо каза Холоуей. — Единственото, което можеш да направиш, е да поемеш своя дял в борбата срещу завоевателите и да оставиш техния на тях.

— Лесно е да се каже — подхвърли Мелинда.

— Така ли мислиш? — възрази той и гласът му внезапно стана твърд. Знаеш ли, аз също имам приятели и семейство. Те са на кораби и наземни станции над цялата Лира и над сектори от Пегас. И също чакат нападението на завоевателите. Но аз не мога да свърша тяхната работа с тревоги по тях. Ти също не можеш.

Мелинда пое дълбоко дъх.

— За съжаление си прав.

— Няма за какво да съжаляваш — каза Холоуей. Гласът му отново беше спокоен. — От двадесет години служа в Мироопазващите сили. Трябваша ми цели десет години, докато се науча да приемам реалностите. Има ли да ми кажеш нещо друго за резенчетата наденички?

— Нищо — отвърна Мелинда и се насили да не мисли за Арик и Фелиан и да се върне към стоящата пред нея задача. — Трябва да направя паралелни биохимически тестове с резенчето и с тялото на завоевателя и да сравня резултатите. Смяташ ли, че има някаква вероятност да намерим друго резенче? Може би в някоя от другите пирамиди? Или завоевателите ги охраняват много добре?

— Интересно е, че именно ти обърна внимание върху охраната — каза Холоуей. — Групата на Дженовиц е била нападната на около три километра от пирамидата. Според него опитът за повторно приближаване на такова разстояние е равносилен на самоубийство. Освен ако не рискуваме и не изпратим сериозна въздушна поддръжка, което няма да направя. Преди малко преглеждах видеозаписа от рапорта и забелязах, че само по пътя към пирамидата групата се е сблъскала със сериозна съпротива. След като са стигнали до нея, атаките са спрели.

— Сякаш завоевателите се страхуват да не повредят пирамидата — заключи Мелинда.

— Точно така — кимна Холоуей. — Още по-странното е, че на групата е било разрешено да се оттегли без по-нататъшна стрелба.

Мелинда се намръщи.

— Сигурен ли си?

— На записа се вижда много добре — каза Холоуей. — Имало е лазерна стрелба само за да ги прогонят, но когато са дошли близко до пирамидата, тя е престанала.

— Странно — промълви Мелинда, загледана в тъмнината. — Защо завоевателите са ги пуснали да си отидат?

— Според мен има три възможности — каза Холоуей. — Първата е, че завоевателите не искат никой да отиде близко до пирамидата. Втората — че не се интересуват къде отиваме, след като не сме повредили пирамидата им. И третата — че са държали на първите две, но не са искали да рискуват и да повредят резенчето, което е взела групата. Ако Дженовиц се беше опитал да продължи

напред, вместо да се върне, може би щеше да има по-голяма яснота коя от тези три възможности е най-вероятна. Сега, разбира се, е много късно.

— Да. — Мелинда се поколеба. — Не се обиждай... но защо ми разказваш всичко това?

— Главно защото не си военно лице — отвърна той. — Ти имаш съвсем различна гледна точка. — Той замълча. — Освен това, тъй като ти беше тази, която се зае да разчопли случая, реших, че имаш право да бъдеш в течение на ситуацията относно станцията за тектоничен контрол.

За момент Мелинда не разбра за какво ѝ говори. После неочаквано всичко си дойде на мястото.

— До нея ли искаше да се добере Дженовиц?

— Това беше една от целите му — каза Холоуей. — Обаче не успя. И няма да можем да се добереш дотам, докато не пристигне обещаната ни от Командването военна част. Ако изобщо пристигне, разбира се.

Значи това беше положението. Ако в тектоничната станция се съхраняваха някои от компонентите на КИОРО, имаше вероятност тя дълго да остане недостъпна. Заключена както за Севкоорд, така и за завоевателите.

— А какво ще стане, ако я намерят завоевателите?

Холоуей вдигна рамене.

— На практика само един компонент не може да свърши работа. Но ако там има дори само един компонент и те го вземат, ще се окажем с вързани ръце.

— И според теб какви са шансовете ни?

— Срещу завоевателите? — Холоуей вдигна рамене. — Зависи от това колко добре ще се окопаем, за да издържим един относително голям период. Както казах, завоевателите не изглеждат толкова добри в наземен бой. Ако имаха намерение да хвърлят ядрена бомба или да ни изпекат от орбита, досега да са го направили.

Мелинда си спомни кратката схватка, след като завоевателите свалиха тяхната въздушна кола.

— Може би копърхед са ги изненадали — предположи тя.

— Може — съгласи се Холоуей. — Но ако сумираме онова, на което бяхме свидетели, ще видим, че в основното им въоръжение и

тактика няма нищо много впечатляващо. Особено като се вземе предвид, че това навярно бяха елитните им ударни части.

— Може да не са били елитни — каза Мелинда и по гърба ѝ премина студена тръпка. — Може ударните им части да са на друго място. На някой от по-важните светове на Общността.

— Възможно е — съгласи се мрачно Холоуей. — Ако е така, ще мине много време, преди тук да пристигне помощ.

Мелинда примигна. Очите ѝ се насълзиха. Баща ѝ и братята ѝ, всички разделени, всички Бог знае къде...

— Но това е техният дял от войната — каза тя. — Нали?

— Да — съгласи се Холоуей. — Запази силите си за нашия. — Той се поколеба. — Ако смяташ, че това може да ти помогне, опитай се да си спомниш как добре се справихме с тях след като ни свалиха. Ако въпреки сериозната си подготовка не можах да се справят с нас, Едо или Ейвън съвсем няма да са по силите им.

Той си погледна часовника и продължи:

— Във всеки случай те задържах прекалено дълго. Ще имаш доста работа с останалата част от дисекцията и още няколко операции утре.

Операции...

— Да, вярно — съгласи се механично Мелинда и през ума ѝ неочаквано премина една странна мисъл. Нещо полузабравено от предварителния преглед на трупа на завоевателя. — Ще се постарая до утре вечер да съм готова с докладите — както за резенчето, така и за завоевателя.

— Чудесно — каза Холоуей, хвана я за ръка и влязоха в медицинското отделение. — Знаеш ли къде ще спиш?

— Да — каза Мелинда. — Първо обаче искам да проверя нещо.

— Добре. Лека нощ.

— Лека нощ.

Техниците бяха сложили трупа на завоевателя в една празна капсула, а за охлаждане бяха пригостили един резервен двигател „Айсфайър“. Импровизираният фризер беше поставен встрани, на няколко метра от мястото за аутопсия, в едно тъмно кътче. Над тази част още не беше построен навес и Холоуей изрично беше забранил да се палят каквито и да било светлини, така че тя трябваше да се

задоволи с разсеяната звездна светлина, процеждаща се през дърветата, или да отложи работата за сутринта.

Тялото на завоевателя беше положено по гръб. Мелинда обърна главата настрани и прокара ръка по врата и под извивката на черепа. Ако беше запомнила правилно...

Наистина беше там. Издайническият гладък белег. Вертикален разрез, малко встрани от центъра, простиращ се от черепа до върха на гръбначния стълб на извънземния. Гладък, направен много професионално, дълъг около пет сантиметра.

И точно толкова голям, колкото беше необходимо за изваждане на нещо с диаметър, колкото резенчето наденичка.

Бавно, внимателно, тя върна главата в първоначалното положение и затвори капака на хладилната камера. Знаеше, че е смешно. Съвсем смешно. И все пак...

Мелинда изсумтя. Не. Това наистина беше смешно. Завоевателите имаха полови органи и сто на сто не се възпроизвеждаха чрез пъпкуване. И сигурно не по начин, който да изисква хирургическа намеса. Мелинда се обърна настрана и вдигна облечената си в ръкавица ръка да оправи респираторната маска...

И се вцепени. Там, на не повече от десет метра, нещо бавно летеше във въздуха. Нещо бледо, бяло и нематериално се движеше между купищата сандъци и апаратура.

Дух?

Почувства как ръцете ѝ затрепериха, спомни си за страшните приказки, които ѝ разказваха Арик и Фелиан, и за паниката, която я обземаше. Отстъпи назад и се спря. Призрачната фигура също спря и като че ли обърна глава към нея...

Гледаше я лицето на завоевателя!

В същия момент фигурата изчезна. Но това нямаше значение. Мелинда вече беше изкрещяла.

— Добре съм — каза Мелинда и допи последната глътка вода. Ръката ѝ трепереше. — Благодаря.

— Сигурна ли си? — попита Холоуей.

— Съвсем. Нищо ми няма.

— Реакцията ти е съвсем естествена — увери я Холоуей. — На твое място аз сигурно бих реагирал по същия начин. Има ли нещо друго, което да ни разкажеш?

Мелинда поклати глава.

— Не. Но това нещо наистина беше там и наистина беше триизмерно. Завоевателят. И изглеждаше точно като от приказките за духове.

Майор Такара поклати глава.

— Няма никакъв смисъл, Кас. Дори ако оставим настрана въпроса как са го постигнали, защо ще си правят труда да прожектират холограма?

— Може би за да ни извадят от равновесие — каза Холоуей. — Да създадат паника, така че да получат представа за персонала и за разположението на оръжията ни. Ако наистина е било холограма.

— А какво друго би могло да бъде? — попита Такара.

— Не зная. Но имаме работа с извънземни и непозната технология — отговори Холоуей. — И резенче от нещо, за което доктор Кавана предполага, че е част от сенсорен комплекс.

Такара се намръщи.

— Нали не искате да кажете, че резенчето е част от високотехнологична информационно-търсеща система? Завършваща с холограма?

— Наистина изглежда глупаво — съгласи се Холоуей. — Но доктор Кавана каза, че образът е плувал около сандъците с апаратура. А по този въпрос не ме интересува дали изглеждам смешен, или не. Разполагаме ли с нещо, което да ни гарантира, макар и с минимален шанс, блокиране на сенсорната система на завоевателите?

Такара погледна джобния си компютър.

— Можем да направим фалшива капсула — като онази, в която е трупът. Но това няма... момент. Тъмната стая.

— Какво? — попита Мелинда.

— Електронна реконфигурация на стаята — обясни Холоуей. — Многослойна стомана, олово, меко желязо и цял куп други неща. Конструирани да блокират всичко, включително и значителен процент космически лъчи, което може да въздейства върху неекранирани кристали. Браво, Фуджи. Сложи резенчето там.

— Добре — отговори Такара. — Но какво да правя с тялото? И него ли да сложа вътре?

— И него — отговори Холоуей. — Доктор Кавана може да продължи дисекцията и там. — Той я погледна. — Ако се справиш.

— Ще се оправя — обеща Мелинда.

За момент той се вгледа в нея, после каза:

— Чудесно. Но не се пресилвай. Може да останем тук доста.

23.

— Радвам се да ви видя пак, лорд Кавана — каза самодоволно Торин Лий, докато минаваше с антуража си покрай икроманската охрана. — Знаете ли, бях готов да се закълна пред Бронски, че ще останете в Миг-Ка Сити.

— Промених намерението си — каза Кавана и огледа шестимата мъже, застанали зад Лий. Между тях беше един от хората на Бронски — Гарсия, ако си спомняше добре името му. — Промяна на обстоятелствата и така нататък. Та като стана дума за господин Бронски — той къде е?

— Ако не възразявате, вече аз ще задавам въпросите, лорд Кавана — отвърна Лий. — Забъркахте голяма каша. Мрачанците просто побеснях.

— При условие че са възнамерявали да ме докарат тук, едва ли имат основание да са недоволни — отбеляза Кавана и погледна Гарсия в очите. — Гарсия, къде е Бронски?

— Вече ти казах, Кавана...

— Отиде да инспектира импровизираната корабостроителница — отвърна Гарсия.

— Млъкни, Гарсия — сръза го Лий и извади от джоба си една карта. — Това е карта за неограничени пълномощия, издадена от парламента на Общността — поясни той. — Тук аз командвам! Както беше и на Мра-миг, ако това представлява интерес за вас!

— Ясно — кимна Кавана. Вече се беше досетил за това, но по-важното беше да разбере от чие име действа Лий. — И какъв голям държавнически акт се готвиш да извършиш тук?

— Като начало ще ви арестувам — отговори Лий. — Теб и твоя приятел, журналиста.

— Имаш предвид Езер Шолон?

Лий повдигна подигравателно вежди.

— Аз пък мислех, че не се познавате.

— Наистина не се познаваме — отвърна Кавана. — Запознахме се с него по същия начин, както и с теб: чрез компютърно сканиране на една от бродериите на Фиббит. Успя ли да прочетеш пълния запис?

— Навремето бил журналист — каза Лий, погледна един от хората си и кимна към Кавана. — Само това зная.

— Какво мислиш да правиш? — попита Кливерес.

— Да го арестувам, Кливерес си Йатор — отговори Лий. — Той или вече е нарушил законите за опазване на държавна тайна, или има намерение да ги наруши. И в двата случая това е достатъчно основание за предварителен арест.

— Кавана е на икроманска земя — каза Кливерес. — Следователно отговаря пред икроманските закони, а не пред законите на Общността.

— Ако бях на твое място, щях да си трая — с мъртвешки тих глас каза Лий. — Корабостроителницата ви е сериозно нарушение на мирния договор. С опита си да защитиш лорд Кавана ще си навлечеш много повече неприятности от тези, в които ти и икроманската Йерархия вече се намирате.

— Охраняващите войски на Общността се изтеглиха от икроманското околопланетно пространство — напомни му Кливерес. — Следователно нямаме никаква защита срещу заплахата от нашествие на завоевателите. Трябва ли да седим безучастни и да обречем световите си на унищожение?

— Наистина ли очакваш да повярвам, че корабите, които преоборудвате, са предназначени само за отбрана?

— За лъжкиня ли ме смяташ?

Двама от мъжете от охраната трепнаха. Лий или не забеляза това, или не обърна внимание.

— Смятам, че извърташ — каза той. — Изобщо не мога да повярвам, че Йерархията ще е толкова глупава, та да изпрати лошо въоръжени търговски кораби срещу враг като завоевателите.

— Какво друго им остава? — намеси се Кавана. Гледаше Гарсия. — Общността изтегли всичките си бойни кораби.

Гарсия изкриви устни. Не много, но достатъчно, за да покаже, че знае за бойните икромански кораби. Факт, който очевидно беше неизвестен на неговия временен шеф.

— Да не мислиш, че Йерархията ще те наеме да ги защитаваш пред парламента? — саркастично каза Лий. — Да не би вече да си започнал да им сътрудничиш? В такъв случай освен за нарушение на закона за държавна тайна ще предявя обвинение и за предателство. Казвай сега, къде е Шолон?

— Не е тук — отговори Кавана и почувства как по врата му се стича пот. Предателство! Дали Лий бе научил за звездолета майка, който бе изпратил на Мелинда? Или за взетите от Арик и Куин изтребители? А може би беше знаел от самото начало? Може би Мелинда и Арик вече бяха в затвора и Лий просто го разиграваше?

— Мисля, че е още в Мра-миг. Освен ако мрачанците не са го преместили. Има голяма вероятност да е в беда.

— Сигурно — каза иронично Лий. — Добре, да тръгваме.

— Не. — Кавана поклати глава. — Имам предвид истинска беда. Ако мога да говоря с Бронски...

— Вече ви казах, че тук най-важният съм аз — прекъсна го Лий. — Дашка, заведи го при совалката! Там ще...

— А, ето го — каза Кавана и посочи към вратата — Бронски и двама други мъже тъкмо влизаха. — Господин Бронски, трябва незабавно да говоря с вас.

— Ще говорите на борда на кораба — каза Лий. — Дашка, какво чакаш? Отведи го!

— Това, което имам да кажа, не може да чака — настоя Кавана. Дашка бе вече до него. — То има изключително голямо значение за сигурността на Общността.

— Запази го за пред съда — каза Лий. В другия край на стаята, зад гърба на Лий, Гарсия шепнеше нещо на Бронски.

— Изведи го, Дашка! И вземи мерки да не използва никакви комуникационни средства! Без мое разрешение да не разговаря с никого! Колкото до теб и Йерархията, си Йатор...

— Момент — обади се Бронски.

Лий демонстративно бавно се обърна, погледна го и попита:

— Какво каза?

— Казах „момент“ — отговори Бронски. — Бих искал да чуя какво е това нещо от изключително значение за сигурността на Общността, което има да ни каже лорд Кавана.

— Поверително е, мистър Бронски — добави Кавана. — Мисля, че мога да го споделя само с вас.

— Кавана...

— Няма нищо, Лий — прекъсна го Бронски. — Кавана не може да ми каже нищо, което нямам право да зная. Къде можем да поговорим?

— Там — каза Кливерес и посочи към една врата. — Там е уединено и няма друг вход.

Стаята, в която влязоха, представляваше малка спалня с икроманско легло до едната стена и два обикновени стола, поставени един срещу друг в средата.

— Интересно — коментира Бронски, когато Кавана затвори вратата. — Столове и всичко останало. За хора. Със си Йатор ли го приготвихте?

— Както посочих, това, което имам да кажа, трябва да обсъдим насаме — продължи Кавана, седна на единия стол и направи знак на Бронски да седне на другия.

— С пълномощника за свръзка от малък отдалечен дипломатически пост на Общността? — попита Бронски и измести стола си няколко сантиметра назад.

— Не — отвърна Кавана. — С резидента на военното разузнаване на Севкоорд.

За секунда Бронски сякаш замръзна. После седна и каза:

— Интересно обвинение. И съвсем смешно, разбира се.

— Разбира се — съгласи се Кавана. — Целият дипломатически персонал на Общността обикновено носи скрити пистолети със стреловидни куршуми. Просто в случай че неочаквано попаднат на бурталци или мрачанци. Съвпадение е също, че помощникът ви, Гарсия, трепна, когато предложих да бъдат отнети на икроманците всичките бойни кораби, което, както вие, така и той, добре знаете, че е в съответствие с мирния договор. — Кавана повдигна вежди. — И, разбира се, всички дипломатически свръзки на Общността са снабдени с мрачански червени карти. Предполагам, че имате чин... Какъв? Подполковник? Полковник?

Бронски го изглежда.

— Бригаден генерал — след продължително мълчание каза той. — А сега да чуем каква заплаха грози сигурността на Общността.

— Езер Шолон — каза Кавана. — Човекът, чийто образ е избродирала Фиббит в Миг-Ка Сити. Какво знаете за него?

Бронски вдигна рамене.

— Езер Ронел Шолон. Роден на двадесет и втори май 2234 година в Крейн Сити, Аркадия. Постъпил на работа в новинарската агенция Старнет през 2257 година и станал един от най-популярните журналисти по онова време. Правил репортажи от мястото на събитието за паволианската война и партизанските въстания в Гар и извършвал ежедневни анализи за изпълнението на икроманския мирен договор. Автор на няколко книги. Изнася лекции, поддържа приятелски връзки с богати и известни личности. Преди петнадесет години се оттегля в малкото си имение в Палисейдс.

— Още ли е там?

— Все още е в официалното си жилище. Не зная дали в момента е там. Защо питате?

— Заради една книга, която се е заел да напише, но която така и не е публикувана — отговори Кавана. — Не зная дори дали я е написал. Но веднага след паволианската война е бил назначен от правителството на Севкоорд да напише история за проекта КИОРО. Официална история, включваща всичко, което не е поверително.

Лицето на Бронски нервно потрепна.

— Едва ли я е написал — каза той. — Никога не съм чувал за нея.

— Както казах, тя не е публикувана — продължи Кавана. — Може дори да не е събрал достатъчно материали за написването ѝ. Сега си спомних. Навремето се говореше, че тъй като в цялата Общност искали информация за КИОРО, Севкоорд решил с тази книга да удовлетвори исканията на гражданите. А после, когато шумът попрестана, вероятно са решили да обявят за поверително всичко свързано с КИОРО и да замразят книгата. Но Шолон вече бил напреднал. Разговарял е с екипа по почистване на останките на полесражението, също с офицерите и екипажите на всички кораби, участвали в онази битка. Сигурен съм, че е разговарял и с шефовете на Севкоорд.

— И какво още предполагате?

— Че в хода на проучването Шолон може да е научил нещо за КИОРО, което е от изключително значение — каза Кавана. — Мисля,

че мрачанците знаят това и се опитват да разберат какво е научил.

Бронски потри долната си устна.

— Наистина ли мислите, че един журналист може да се добере до нещо толкова важно?

— Шолон беше голямо шило — каза Кавана. — Пък и дълго време е бил военен. Той знаеше как действат военните и как да чете между редовете. Освен това, когато Фиббит започна да ми разказва за него, мрачанците станаха нервни.

— Може би — съгласи се Бронски. — Ако е така, мисля, че не са се насочили където трябва. Все пак не можем да отвлечаме нехуманоиди или да разчитаме на граждани на Общността. Добре, да тръгваме да го търсим! Предполагам, че и вие ще искате да участвате в издирването?

— Определено — каза Кавана.

— Чудесно — отвърна Бронски и стана. — Докато разберем за какви тайни бръщолеве Лий, смятайте, че сте под домашен арест.

Кавана се изправи.

— Още нещо. Какво възнамерявате да правите с икроманската корабостроителница?

— Ще докладвам за нея — отговори Бронски. — Икроманците са нарушили клаузите на мирния договор и трябва да бъдат наказани. И то строго.

— А как ще се отбраняват от завоевателите?

— Какво общо имат тук завоевателите? — възрази Бронски. — Ние не можем да си затваряме очите пред нарушение на договора само защото някой се готви за война. Особено когато се отнася за същества като икроманците. Много лошо, че са успели да укриват от нас бойни кораби в продължение на двадесет години. Това показва, че отново са настроени войнствено.

— Сега са ни необходими всички бойни кораби, които можем да подготвим — каза Кавана. — И не може да твърдите, че икроманците трябва да оставят световите си незащитени.

— Наистина ли смятате, че мислят само за самоотбрана? — възрази Бронски.

— Си Йатор ми даде гаранции. Мога да ви ги покажа на борда на кораба.

Бронски присви очи.

— Откога имате право да променяте договори и да приемате гаранции?

— Откакто стана необходимо някой да го върши на място — каза Кавана. — И случайно на това място се оказах аз.

— Това вече наистина ще се хареса на Лий и неговия шеф — изсумтя Бронски. — Започвам да разбирам защо Вандайвър иска главата ви на тепсия.

— Причините са повече от една — каза Кавана. — А дали ще я получи зависи от това дали искате да ми помогнете.

— И защо трябва да ви помогна?

Кавана вдигна рамене.

— От лоялност към Мироопазващите сили, може би. И поради разбирането, че отварянето на фронт срещу Икрома ще е опасно раздвояване на силите.

Бронски отново изсумтя.

— Забравете за това — каза той и тръгна към вратата. — Хайде да намерим журналиста.

— Или да установим, че парламентът на Севкоорд и военното разузнаване знаят за завоевателите отпреди шест месеца — добави Кавана.

Бронски спря като вцепенен, ръката му, протегнатата към дръжката на вратата, падна безжизнена.

— За какво говорите?

— Говоря за контакта между мрачанците и кораба на завоевателите преди шест месеца край техния миньорски свят Мракахи — каза Кавана. — Когато двете страни са се видели за малко и бързо са се разделили. На икроманците може да не им е останала много военна техника, но те все още имат превъзходно разузнаване. Кливерес ми разказа за него.

— Да живее икроманското разузнаване — каза Бронски. — То обаче няма нищо общо с нас.

Кавана поклати глава.

— Съжалявам, генерале, но това не е вярно. По ваше собствено признание вие, висш офицер, щом научавате, че съм на Мра-миг и се опитвам да разбера за контакта на мрачанците със завоевателите, изминавате целия път от Мра-ект дотук. На практика аз исках да науча

подробности по онази легенда отпреди двеста години, но вие не сте знаели това. А и дори да сте знаели, не сте искали да се разчуе.

— Ако е така, защо според вас не ви домъкнах направо тук? — попита Бронски.

— Защото някъде между космодрума и моя хотел ви е пресрецнал Торин Лий — каза Кавана. — Той, от своя страна, също си вреше носа в тази работа и сигурно е решил, че ако се присъедини към групата ви, ще може да научи какво търся. Между впрочем той знае ли кой всъщност сте вие?

Бронски сви устни.

— Не.

— Така и предполагам — каза Кавана. — И като дребен служител за връзка в Общността, разбира се, вие едва ли бихте могли да не уважите неговата карта за неограничени пълномощия. За нещастие това е означавало, че е трябвало да ме срещнете с него като със сътрудник на високопоставен депутат. А шефовете не са си направили труда да информират парламента за завоевателите и така вие не сте му казали истинската причина, поради която сте там. Предположили сте, че той вероятно няма да приеме неубедителното ви обвинение за Фиббит и заповедта за депортиране, и не ви е оставало нищо друго, освен да обикаляте, да заплашвате и след това да се разкарате, за да се върнете по-късно, когато се отървете от него, и да си довършите работата.

Бронски поклати глава.

— Това е глупост — възрази той. — Абсолютна глупост.

— Чудесно — каза Кавана. — Тогава да се върнем отгатък и да попитаме Лий защо търговското ведомство на Общността преди шест месеца внезапно реши да ограничи разпространението на човешки технологии? Или защо през същия този период Командването на Мироопазващите сили пръскаше толкова много пари. Парламентарист като Вандайвър ще прояви голямо желание да научи колко от тези пари са останали.

— Внимавайте, Кавана — тихо го предупреди Бронски. — Обстановката е много опасна.

Кавана въздъхна.

— Нямам никакъв интерес да предизвикам правителствена криза, генерале — каза той. — Ако имах такива намерения, щях да

кажа всичко това в присъствието на Лий. Единственото, което искам, е да отложим тази икроманска история, докато се справим със завоевателите.

Бронски прехапа устна, после попита:

— И как точно предлагате да стане това? Да си отидем и да се правим, че корабостроителницата просто не съществува?

— Това, разбира се, не можем да направим — каза Кавана. — Ще трябва да съчиним някакво приемливо обяснение. Да създадем тайно споразумение между Мироопазващите сили и икроманското правителство, да изпратим със задна дата някакво нареждане... нещо от този род.

— С други думи — да плюем на професионалната си чест.

— При тези обстоятелства — тихо му напомни Кавана — аз смятам, че Мироопазващите сили най-малко от всичко трябва да държат сметка за парламентарни разследвания.

Бронски се намръщи.

— Ще помисля по това предложение — каза той. — Междувременно трябва да намерим приятеля ви, журналиста. Съберете хората си и да тръгваме.

— Маестро — каза Арик. — Тъкмо щях да ти се обадя.

— Дойдох да напомня, че след час заминаваме — каза Куин от вратата. — Открихте ли нещо?

— Да, мисля, че да — отговори Арик. — Макс, покажи екрана с червената линия и знака.

На дисплея се появи звездното поле, над което Арик преди малко беше работил.

— Ето — каза Арик. — Червеният знак е системата, от която преди няколко часа ни прогониха завоевателите, червената линия е векторът, по който пристигнаха.

— И на другия край на линията — нищо — каза Куин.

— Точно така — отговори Арик и посочи с пръст. — На другия край нищо. Ако се приеме, че завоевателите са дошли по права линия. Макс, покажи зелената линия и точките.

На екрана се появи друга линия и пресече червената под ъгъл почти деветдесет градуса.

— Да приемем, че завоевателите първоначално са били на този зелен вектор и са се прехвърлили на червения на разстояние приблизително седем светлинни години от системата. Нека приемем освен това, че първоначално са пътували между две системи и че изчисленията на Макс за двадесет и пет светлинни години са точни. Ако завъртим всички възможни сегменти на курса около онази точка, се оказва, че има само две системи, които удовлетворяват тези критерий. Това са маркираните в зелено.

— Интересно — каза Куин. — Има ли някаква специална причина, поради която за пресечна точка сте избрали седем светлинни години?

Арик се изправи.

— Това е разстоянието, от което може да ги докара един звездолет, ако някой на планетата поиска помощ по същото време, когато ние достигнахме до атмосферата — каза той.

— Разбирате ли какво означава това ваше разсъждение? — каза Куин. — Според вас завоевателите имат техника за мигновена междузвездна комуникация.

— Убеден съм, че е така — мрачно отвърна Арик. — Зная също, че това се смята за технически невъзможно. Но това е единственото смислено обяснение.

— Може да са дошли от станция, разположена в дълбокия космос.

— И практически да са влезли в системата над нас? — възрази Арик. — Не, тяхното пристигане заедно с нас не е случайно съвпадение, Куин... Проиграх всичко с Макс. Ако ти не беше направил последната корекция на курса на звездолета майка, щяха да навлязат в системата отстрани спрямо нас. Защото сигурно получават текущи данни от повърхността.

— И откъде пристигат тези данни? — попита Куин. — От техни разузнавачи, които викат за помощ? Къде са те?

— Може би се крият някъде — отвърна Арик. — Възможно е да са на онази част от планетата, където не сме ходили. — Онзи писък, който беше чул, когато стоеше до пирамидата... — А може и да са тук, пред нас.

— Какво? Да не намеквате за онези неща, дето приличат на нарязана наденичка? — изсумтя Куин. — Това е смешно.

— Може — съгласи се Арик. — Но това не означава, че не е вярно.

— Това е игра на сляпа баба — настоя Куин. — При вероятност за успех едно на сто.

— Съгласен съм. Но тези резенчета са единственото нещо, с което разполагаме — каза тихо Арик.

— Макс, какво е положението с онези две системи? — въздъхна Куин.

— Мрачанците претендират за най-близката до космическото пространство на Общността, макар че тя лежи на повече от петнадесет светлинни години от признатата за тяхна териториална сфера — обясни Макс. — На втората планета имат пилотна мина, която наричат Мра-кайе.

— А другата?

— За нея имам само данни от наблюдения — отговори Макс. — Спектралните данни показват наличието на стъкло G2. Вероятността за съществуването на планети не е известна, но се смята за умерена. Системата е на седемдесет и една светлинни години от Доркас и на шестдесет и шест светлинни години от мястото, където е станала битката за „Джутланд“.

— Колко далеч сме от нея?

— Двадесет и осем светлинни години — каза Макс. — Горивото е повече от достатъчно за отиване и връщане.

— А ако трябва да се бием там?

Настъпи кратка пауза.

— Пак ще стигне, при условие че битката трае по-малко от четири часа — отговори Макс.

— Да — тихо промърмори Куин. — Е, за завоевателите това вероятно няма да е проблем. Добре, Макс, продължавай и изчисли курса. Да бъде гъвкав, с четири или пет промени на вектора, за да объркаме системите им за проследяване. И не използвай повече от две статични бомби.

— Слушам, сър. — Червената и зелената линия изчезнаха от дисплея и на тяхно място се появиха жълти зигзагообразни линии, водещи от тяхното местоположение до системата цел. — Статичната бомба ще пусна до синия знак — добави компютърът.

— Изглежда добре — каза Куин и се взря в екрана. — Действай!

— Слушам, сър.

Куин поклати глава.

— Надявам се, че грешите. Искрено се надявам. Ако завоевателите имат истинска тахионна комуникация, тогава всичко е свършено. Никой няма да се обърне към Общността с молба за помощ.

Арик погледна към начупената жълта линия, която се простираше до зеления знак като замръзнала мълния.

— Изглежда много внушително.

— Дано — каза Куин. — Е... по-добре да отидем да починем. Чакат ни единадесет часа път. Ще съобщя за промяната на плановете.

— Куин. — Арик се поколеба. — Не е моя работа, но при дадените обстоятелства... защо се отказа от службата си в „Копърхед“?

Настъпи кратка тишина.

— Трудно е да се обясни — отговори най-после Куин. — Имали ли сте някога компютърна връзка?

— Когато бях в колежа, имах няколко връзки. С компютърни игри — отговори Арик. — Бяха индуктивни, разбира се, не имплантирани.

— Не става дума за имплантацията — каза Куин. — Или поне не това е най-важното. Компютърната връзка е... — Той млъкна. — Трябва да знаете, че връзката „Майндлинк“ на системата „Копърхед“ е уникална. Тя подава данни хиляда пъти по-бързо от най-бързата бизнес-компютърна връзка... може би десет хиляди пъти по-бързо от най-добрата индуктивна връзка за компютърни игри. При майндлинк човек не получава просто сценарий за играта или таблици с числа и вектори на потока. Данните буквално те заливат, постъпват от всеки сенсорен вход, свързан с мозъка. Човек не вижда битката... той я чувства, мирише я, усеща вкуса ѝ. Всеки образ е ясен като жив и остър като бръснач. Всяка мисъл се превръща във вектори и криви на тактическа схема. Човек чувства другите летци като продължение на собственото тяло и ум, техните мисли се вливат в него и го допълват. Тази връзка се различава от всичко създадено досега от човечеството. Човек никога не може да си представи такова нещо.

— Звучи малко страшничко.

— Не. — Куин поклати глава. — Това е просто гледна точка — гледната точка, която депутатите, които ме разпитваха, не можах да разберат. Проблемът не е в това, че програмистите не са си свършили

добре работата. Проблемът идва от това, че са я свършили прекалено добре. Майндлинк представлява огромен опит... въодушевяващ, предизвикващ и не на последно място плашещ. По-рано имаше много компютърни връзки с претенции за напълно истински. А тази е наистина такава. И това се превърна в реалност, от която мнозина мои съекипници не искаха да се откажат.

Арик го погледна и потрепери.

— Искаш да кажеш, че са станали зависими?

— Искам да кажа, че напълно се откъснаха от действителността — каза Куин. — Когато прекъснат връзката си с компютъра, те се движат като призраци. Просто повтарят движенията на живите, вършат онова, което трябва да вършат, за да могат да излязат от тази бледа имитация на реалността и да се върнат към истинския живот. Някои стигнаха дотам, че започнаха да крадат безжични връзки, за да не трябва изобщо да се връщат в реалния свят. — Той се усмихна криво. — А някои така и не се върнаха към истинския живот. Дори когато насила им взеха връзките. Така и не се върнаха!

Арик го гледаше втренчено...

— И ти си преживял всичко това, нали? — каза той.

— Всички летци „копърхед“ го преживяват — призна Куин. — И съм убеден, че това ни вреди всеки път, когато включим връзката. Но Мироопазващите сили не искат да се откажат от програмата. Севкоорд също не иска. — Той повдигна рамене. — Сега подбират по-грижливо кандидатите... това успяхме да изкопчим от парламента. Може би е достатъчно. Не зная. И не съм сигурен, че искам да го зная.

Арик се намръщи.

— Съжалявам. Извинявай, че те върнах към тези мисли.

— Няма нищо — отвърна Куин. — Разказах ви всичко това, за да се опитате да разберете, не да си губите времето в съчувствия. Когато се отнася за живота на много хора, човек върши онова, което трябва, независимо какво му коства. — Той вдигна вежди. — Съмнявам се, че ще искате да, вършите такова нещо, ако се наложи.

Арик вдигна рамене.

— Ситуацията не е съвсем същата.

— В края на краищата винаги се стига до едно и също. — Куин погледна към дисплея. — Във всеки случай вече знаете. Сега по-добре идете да подремнете. Очаква ни много тежък ден.

24.

Фелиан трепна и се събуди. За момент остана неподвижен и се помъчи да разбере какво е станало, какво го е събудило по такъв необичаен начин. Във външната стая техниците лениво работеха, пултовете с дисплеите както винаги изглеждаха нормални. Часовникът на един от дисплеите показваше, че току-що се е зазорило, тоест че има още един-два часа до обичайното му време за ставане. Не се виждаше никакъв извънземен, който да е дошъл и да е затръшнал вратата зад себе си, на пода нямаше нищо, което някой да е хвърлил с трясък. Чуваше се само някакво далечно, едва доловимо бръмчене, което ставаше все по-силно.

Фелиан се замисли и се намръщи. Звукът беше странен. Въздушна кола? Не, по-вероятно космически кораб. Такъв, чиито двигатели издават необичайно, припряно бръмчене...

И внезапно всичките му мускули се стегнаха, нещо го стисна за гърлото, сърцето му заби. Не можеше да повярва... но нямаше грешка. Звукът беше неповторим, не можеше да се сбърка.

Мрачански кораб.

Фелиан събра цялата си воля, та да накара мускулите си да се отпуснат. В ушите си чуваше туптенето на пулса. Това е той! Най-добрият му шанс... може би единственият... да се измъкне оттук! Обучението в Академията включваше и изучаване на мрачански кораби — както апаратурата за управление, така и техниката на пилотиране. Ако можеше да се добере до него, щеше да успее.

Ако можеше да се добере!

Полежа още една минута и мислено си представи целия неясен гамбит и отчаяните планове, които беше обмислял през последните три седмици. Никой от тези планове не беше толкова рискован, но сега нямаше време да изчаква нещо по-добро. Навън бръмченето на мрачанските двигатели беше престанало и нямаше как да разбере колко време ще мине преди корабът отново да излети. Може би това наистина бе единственият му шанс.

Фелиан пое дълбоко дъх, надигна се и се подпря на лакът.

— Хей — тъжно извика той и махна на един от техниците, които се бяха обърнали и го гледаха. — Ти. Иди и доведи Трр-гилаг. Не съм добре. Мисля, че се разболявам.

Техникът се обърна към пулта и тихо заговори по интеркома. Фелиан се свиваше, стискаше корема си и правеше физиономии от детските си години, когато искаше да изклинчи от училище, а симптомите на заболяването му не бяха много убедителни. Зхиррзхианците бяха научили от него много за хората, но може би имаше едно-две неща, с които все още можеше да ги изненада. И ако ги изненадаше достатъчно...

Външната врата на залата се отвори и влезе Трр-гилаг.

— Добър ден, Кавв-ана — каза той. — Ти не добре?

— Никак — отговори Фелиан и изкриви лице, за да изрази силна болка. Нямаше представа дали Трр-гилаг разбира от човешки гърчове, но сега не беше време да се прави на полузадушен. — Много съм болен. Трябва веднага да ме изведете на слънце.

— Само три дни без слънце — напомни му Трр-гилаг и се приближи до стъклената стена, за да го види по-добре. — Преди ти без слънце седем дни.

— Тогава не бях болен — отвърна Фелиан.

— Защо слънце помага?

— Защото помага — тросна се Фелиан и потисна една гримаса. Очевидно пред Трр-гилаг съкратената версия на представлението нямаше да свърши работа. Налагаше се да изпълни цялата програма. — Познавам тази болест. Тя е... — Той млъкна, смръщи се, отхвърли одеялото и провеси крака от леглото. — О, Боже... започва.

Фелиан се изправи и се подпря с една ръка на стъклената стена, вдигна другата към устата си, затули я с шепа и пъхна пръст в гърлото си.

И повърна върху стената право пред Трр-гилаг.

Зхиррзхианецът скочи почти цял метър назад и изляя нещо, което прозвуча като изненада. Четиримата техници се раздвижиха — двама се насочиха към вратата на килията на Фелиан, другите изтичаха към съседната стая.

— Те донесе гащеризон — каза Трр-гилаг с малко по-писклив от друг път глас. — Какво ти е, Кавв-ана?

— Болен съм. Нали ти казах — отвърна Фелиан. Краката му трепереха и със закъснение той се замисли върху реакцията си. Беше очаквал спазмите в стомаха, но не и такава слабост в краката. Ако не бе в състояние да действа, всичко щеше да отиде нахалост.

Все пак имаше няколко минути преди да настъпи решаващият момент. Той пусна водата, пъкна глава под крана, нагълта се с вода и започна да плюе по пода.

— За какво това? — чу гласа на Трр-гилаг. — Кавв-ана? За какво това?

— Плакна си устата — отговори Фелиан, спря водата, излезе и отново се подпря до стената. Добре. Краката му престанаха да треперят. — Стомашните сокове са пълни с киселина. Много лошо за кожата и устата. А парите не са добри за белите ми дробове. Трябва да ме пуснеш веднага да изляза.

Отнякъде се появиха двама зхиррзхианци и забързаха към вратата на килията. Единият носеше усмирителния гащеризон, другият — черния пусков апарат, с който нормално работеше Нзз-ооназ. Един от техниците при вратата на килията се пресегна да я отвори, Трр-гилаг каза нещо остро и той спря. Последваха още заповеди и зхиррзхианецът с усмирителния гащеризон отиде до прозорчето и му го подаде.

— Ти може облече това? — попита Трр-гилаг.

— Ще се опитам — отговори Фелиан, изправи се и прекоси килията. Значи нямаше да стане лесно. Беше се надявал, че тревожното му ново поведение ще разстрои Трр-гилаг толкова, че да забрави усмирителния гащеризон или стандартната процедура, свързана с него. Очевидно зхиррзхианецът беше запазил пълно присъствие на духа.

Което означаваше, че няма да е лесно.

Фелиан облече усмирителния гащеризон с бързината, която смяташе за безопасна, опитвайки се да балансира измислената слабост от болестта си с необходимостта да изпълни плана си преди Трр-гилаг да извика помощ.

— Добре — каза Фелиан и се облегна на касата, когато отвориха вратата. — Аз съм... една минутка — помоли той, стисна пак корема си, обърна се, забърза към тоалетната и се свлече на колене пред чинията.

Сега стомахът му вече беше почти празен и единственото, което успя да постигне, беше само повдигане без повръщане и нови спазми на стомашните мускули. Но и това беше нещо. В действителност той търсеше начин да се върне под душа... и когато отново излезе навън, усмирителният му гащеризон беше вир-вода.

— Ох — каза Фелиан, върна се при чакащата група изнервени зхиррзхианци и избърса без нужда лице с мокрия си ръкав. — Да тръгваме преди да се е случило отново.

Излязоха от сградата. Слънцето още не беше се показало иззад сиво-зелените върхове на дърветата. Въздухът беше студен и дъхът на Фелиан се превръщаше в малки облачета, а по мокрия му гащеризон започнаха да се втвърдяват остри ледени кристалчета.

Но той не ги забелязваше. На площадката за кацане, на не повече от сто метра от него стоеше корабът. Не беше кой знае колко красив, но щеше да го откара у дома.

Мрачански куриерски кораб клас „Премра“.

Или по-скоро онова, което беше останало от него. Този кораб беше участвал във войни или най-малкото в типична зхиррзхианска битка. Мрачанската метална конструкция беше почерняла и нащърбена, покрита с язви, които сякаш бяха стигнали до вътрешността на корпуса преди да бъдат запушени от самовулканизирац се херметизирац уплътнител. Почти целият нос липсваше, зейналата дупка беше запълнена с някакъв груб бял материал, който не приличаше на нищо, използвано от мрачанците. Но задната част изглеждаше относително здрава и очевидно корабът беше преминал през атмосферата на собствен ход. До изходната рампа се бяха струпали група зхиррзхианци. Сцената напомняше на собственото му пристигане преди три седмици. Това можеше да усложни изпълнението на плана. Ако някой от тях бе въоръжен...

— Това добър? — попита Трр-гилаг, който неотлъчно го следваше.

Фелиан обърна глава и погледна изгряващото слънце.

— Да, по-добре съм — каза той и потрепери в мокрите си дрехи. — Но трябва да се понагрея малко на слънце.

— Това няма стане — каза Трр-гилаг.

Фелиан имаше чувството, че сърцето му спира.

— Какво имаш предвид? — попита той и през гърба му премина тръпка, която нямаше нищо общо със студения вятър.

— Аз каза това няма стане — повтори Трр-гилаг и езикът му изскочи и посочи подгизналия гащеризон на Фелиан. — Ти опита повреди с вода. Но това не повреди.

Фелиан въздъхна от облекчение. Трр-гилаг наистина беше интелигентен. Но за първи път неговата интелигентност беше в неправилна посока.

— Не се опитвам да повредя гащеризона — каза той и небрежно се огледа. Трима от излезлите заедно с тях четирима техници стояха на една ръка разстояние от него. Четвъртият, онзи, който държеше пусковия апарат, беше още по-близо, почти долепен до него. Още двама стояха по-встрани и бяха насочили към него оръжията си.

Сега или никога. Моментът не беше за изпускане. Той се обърна към зхиррзхианеца с пусковия апарат, скочи...

И изведнъж краката му се подвиха под тялото, лицето му с глухо тупване се зарови в прахта, от мокрия му гащеризон рукна вода.

Вода, която моментално превърна прахта под него в кал, който пък покри цялата предна част на усмирителния гащеризон... включително вградените сензорни дискове.

Трр-гилаг нададе сподавен вик — дали от уплаха, че затворникът може да се е наранил, или понеже бе разбрал какво става, Фелиан така и не разбра. Преди някой да може да реагира, той се претърколи по гръб, скочи и се хвърли върху зхиррзхианеца с пусковия апарат.

Зхиррзхианецът отчаяно заотстъпва и безрезултатно занатиска спусъка. Фелиан го сграбчи, измъкна апарата от ръцете му и го пъкна в джоба на гащеризона. После дръпна извънземния към себе си, завъртя го, наведе го в кръста и стисна главата и врата му между магнитните пръстени на лявата си мишница като в хватка при ръгби. В следващия миг другите четирима скочиха върху него, хванаха за ръцете и главата своя другар и се опитаха да го освободят. Но тънките им ръце и дланите с два палеца не можеха да се мерят човешката мускулатура. Фелиан разтърси рамене и стиснатия под мишницата пленник и вкопчилите се в него зхиррзхианци изпопадаха.

Всички с изключение на един. В следващия миг Фелиан сграбчи за рамото и Трр-гилаг и го постави пред себе си като жив щит.

— Кажи им да се махнат! — изръмжа той, пусна рамото и бързо го стисна за гърлото. — Онези двамата. Кажи им да се разкарат или ще ти счупя врата!

— Няма позволи ти избяга — каза Трр-гилаг. Гласът му неочаквано бе станал писклив. — Зхиррзхианци не позволи ти избяга.

— Това зависи изцяло от теб — отсече Фелиан. Двамата зхиррзхианци се приближаваха, вдигнали оръжията си. — Или ще ме пуснат да си отида, или ще ме убият — каза той на Трр-гилаг. — Трета възможност няма. — И за по-голяма убедителност стисна малко по-силно врата му. — А ако ме убият, ще умреш и ти, и този другият. Решавай! Бързо!

Притиснал двамата пленници до себе си, Фелиан тръгна към мрачанския кораб, без да откъсва поглед от групата зхиррзхианци там. Към pistolетите се присъединиха две сиви тръби. Фелиан продължи да върви. Ако изправеше зхиррзхианския техник, вместо да го държи под мишница, щеше да бъде по-добре прикрит. Но в мига, в който го направеше, щеше да се изложи на резервния пусков апарат, който несъмнено бяха скрили някъде. Ако бяха решили да го спрат, щяха да жертват техника. Оставаше му само да се надява, че техникът има достатъчно приятели тук.

Двамата най-близки зхиррзхиански стражи спряха, но pistolетите им все още бяха насочени към него.

— Кажи им да свалят оръжията! — изсъска Фелиан на Трр-гилаг, обърна глава настрана от pistolетите и затвори дясното си око. — Веднага!

Трр-гилаг пое дълбоко дъх и извика:

— Казар!

Двата pistolета изгърмяха почти едновременно.

Фелиан спря, без да изпуска пленниците, и замига от двете виолетови петна, които ослепиха лявото му око. Сега не беше толкова лошо, колкото в килията, може би защото гледаше настрана. Чу и като през мъгла видя двамата зхиррзхианци да тичат към него, изчака, пренесе тежестта на тялото си върху левия крак и когато го доближиха, отвори дясното си око и ритна първия в гърдите.

Извънземният падна като покосен и вдигна във въздуха облак червена прах. Другият зхиррзхианец каза нещо, отново вдигна pistolета си и се опита да спре.

Не успя да стори нито едното, нито другото, защото Фелиан ритна и него и той падна до другаря си.

— Не беше много умно — каза Фелиан и изви врата на Трр-гилаг. — Знаеш, че можех да те убия, нали?

— Да.

— Добре. А сега, ако не възразяваш, нека опитаме отново. И този път ме чуй добре. Иначе може да се наложи да убия и теб, и тези техници тук, и всички останали от онази група.

— Зхиррзхианци прави — каза Трр-гилаг. — Вие хищници.

— Адски прави сте — съгласи се Фелиан. — Но ти си виновен за това, което се случи току-що. И ще си виновен и за онова, което ще се случи.

Почувства как Трр-гилаг пое дълбоко дъх.

— Шалир и крр'ареа заззапрр акрр'трр паррсавва срри — извика той. — Парр'ве кррти.

Пред тях сивите тояги сякаш трепнаха.

— Кррти сввар? — отговори един зхиррзхианец.

— Парр'ве кррти — повтори Трр-гилаг.

Двамата размениха още няколко такива реплики. Затворил дясното си око, в случай че решат да стрелят втори път, Фелиан отново тръгна към кораба. Тримата зхиррзхианци, охраняващи бялата пирамида, не направиха опит да се включат в схватката.

А след това, макар че не беше изненадан, Фелиан видя насочените към него оръжия да се свеждат към земята.

— И така, какво е решението? — попита той.

— Ти може напусне — каза Трр-гилаг. — Те съгласни.

Фелиан мрачно се усмихна. Сигурно! Вече беше опознал достатъчно добре зхиррзхианците, за да повярва. Навярно му готвеха някаква нова изненада, нещо, което вероятно ще включва сражение във въздуха. Но дотук всичко беше добре. Независимо дали шансовете бяха малки, или не, след като се издигнеше във въздуха поне щеше да има възможност да се бие.

Фелиан с двамата си пленници като живи щитове се доближи до мрачанския кораб.

— Ти остави нас тук? — попита Трр-гилаг, когато Фелиан се качи с тях на рампата и ги помъкна към кораба.

— Зависи дали ще намеря нещо, с което да те завържа — каза Фелиан и огледа рампата. Извънземните я бяха опразнили. Той изпълзя до люка и удари с лакът бутона за отваряне. Панелът се плъзна надолу. Фелиан пусна зхиррзхианския техник и силно го блъсна, техникът се препъна, загуби равновесие и се затъркаля надолу.

— Легни! — заповяда Фелиан на Трр-гилаг и го блъсна в кораба. — По лице! И не се надигай или ще ти извия врата!

Трр-гилаг мълчаливо се подчини. Без да отмества очи от него, Фелиан свали усмирителния гащеризон и с ръкавите завърза ръцете на Трр-гилаг зад гърба му.

— Добре — каза той и изправи зхиррзхианеца на крака.

— Да тръгваме.

Пилотската кабина беше в края на коридора.

— Седни! — изкомандва Фелиан, блъсна Трр-гилаг в една от седалките и с крачолите на усмирителния гащеризон му завърза и краката. Изгряващото слънце светеше почти под прав ъгъл върху стъкления капак на пилотската кабина и осветяваше краищата на странно извития мрачански пулт за управление.

Стъклен капак като стъклената стена на неговата килия — значи прозрачен за лазерния лъч на зхиррзхианските оръжия. Но Фелиан не можеше да направи нищо, освен да се опита да се измъкне преди да пристигнат техните снайперисти. Той кръстоса мислено пръсти, наведе глава, седна в седалката пред контролния пулт и набра на клавиатурата пусковата команда.

Двигателите заработиха с приглушен рев. Фелиан разгледа пулта и се опита да изрови от паметта си ученото в Академията. Инжекционно управление на захранването... това ли беше? Предпазливо премести лоста напред. Ревът под него промени силата и тона си до познатото цвъртящо бръмчене.

Дотук добре. Включване на предстартов режим. Проверка. Включване на космическия двигател и пускане на монитора за вътрешен контрол. Преместване на соплата в положение за излитане...

Зад него се чу слаб звук. Фелиан повдигна глава, понечи да се обърне...

И рязко се дръпна към облегалката. Над дисплеите на контролния пулт, на по-малко от метър пред лицето му бе изникнал един зхиррзхианец.

Фелиан се стъписа. Шокът от гледката парализира мускулите му като токов удар. Бял, нематериален и въпреки това точен до най-малката подробност, извънземният висеше във въздуха наполовина навън, наполовина вътре в пилотската кабина като в приказките за духове. Устата му се движеше и сякаш отдалеч се чу звук, приличен на зхиррзхианска реч...

А после внезапно нещо като гореща игла го мушна в дясното рамо.

Фелиан се завъртя и парализата изчезна. Трр-гилаг стоеше до него, езикът му се прибираше в устата, частта от усмирителния гащеризон, с която бяха вързани краката му, висеше на парцали около кръста.

На рамото на Фелиан се появи капка кръв.

— По дяволите! — изруга той, скочи от седалката и се пресегна да хване Трр-гилаг.

Или по-скоро се опита да го хване. За негова изненада дясната му ръка беше станала невероятно тежка. Отново се опита да я вдигне. Ръката падна безжизнена, а той се свлече на колене върху твърдия под.

Почти не почувства удара. Цялото му тяло се вцепеняваше... Образът на Трр-гилаг започна да трепти.

— По дяволите — промърмори той.

Образът изчезна... Последната мисъл на Фелиан беше каква смърт го очаква.

И дали мъжете и жените на „Киншаса“, за чиято смърт беше виновен, ще го чакат. И ще могат ли да му простят.

— Няма никакво съмнение, командире — прозвуча гласът на Макс в ушите на Арик. — Проверих три различни образци от неутрино и гама-емисии. Определено долу има мрачански кораб. Най-вероятно междузвезден с автоматично управление.

— Мрачански кораб — промърмори Куин. — Интересно. Излетя ли?

— Не — отговори Макс. — Емисиите на двигателите са все още на предстартови нива.

— Докладвай ми в мига, в който излети — заповяда Куин. — Клипър? Какво мислиш?

— О, вече влизаме — отговори Клипър. — Единственият въпрос е дали да изключим двигателите, или да рискуваме и Макс първо да включи активните сенсори.

— Долу сигурно знаят, че пристигаме — намеси се Дазлер. — Последната статична бомба все още догаря.

— Известието, че идваме, е много по-различно от стрелбата от упор — възрази Клипър. — Макс, откри ли нещо до онази просека?

— Засега нищо — отговори Макс. — Продължавам да търся. Откривам само много шубраци.

— Покажи да видим — каза Куин.

— Какво се вижда? — попита Арик, взрян в полутъмния пейзаж на планетата.

— Няма много за гледане — отговори Куин. — Две подобни на хексагон сгради, много наподобяващи на корабите на завоевателите. Между тях има три или четири други постройки... четири. Една от тях може би е от вашите стенещи пирамиди. И площадка, достатъчно голяма за кацане на малки кораби. Мрачанска конструкция. Цялата площ на около един километър е оградена. Може би има и някакви същества около кораба... ограденият двор е в зоната на терминаторната^[1] линия и има сенки... но разделителната способност на телескопа на звездолета не дава възможност да се видят по-малките неща.

Арик стисна юмруци.

— Значи слизаме?

— Командире, мрачанският кораб изключи двигателите си — каза Макс преди Куин да отговори.

— Повреда? — попита Клипър.

— От емисиите не мога да разбера нищо — отговори Макс.

— Изглежда някой е променил решението си — каза Букмейкър.

— Или са ни открили — предположи Клипър.

— Може би и двете — каза Куин. — Бойна готовност червена! Изпълнявай!

Окачващите скоби с трясък се отвориха и Арик се залепи за седалката. Куин беше включил на пълна мощност.

— След колко минути ще слезем? — извика през рева на двигателя Арик.

— След пет — отговори Куин. — Може дори по-малко. Стегнете се... там ще е малко горещичко.

— Ще го понеса — каза Арик през зъби. Вече усещаше как въздухът около него започва да се загрева — изстребителят се врязва в горните слоеве на атмосферата със скоростта на метеор. В ушите му бучеше ревът на мотора и заглушаваше туптенето на пулса, което не чуваше, но усещаше. Точно отпред, покрай шлема на Куин, тъмнината на космоса се среща с тъмната част на планетата и закри всичко от погледа му. Едва по-късно му дойде наум, че Куин нарочно е избрал този вектор, така че когато влизат в оградения двор на завоевателите, изгряващото слънце да остане зад гърбовете им.

— Маестро, получихме визуална картина — неочаквано се чу гласът на Дазлер. — Съществата долу определено са извънземни. Цяла група от...

— Обстрелват ни — обади се Паладин. — Лазери със средна мощност... вероятно леки оръжия.

— Вземи на прицел и стреляй! — заповяда Куин. — Всички бойци да...

— Там! — прекъсна го Дазлер. — Маестро, открихме го!

— По дяволите, преминете на лазерна комуникация! — озъби се Куин. — Всички кораби!

Гласовете замлъкнаха.

— Куин? — промърмори Арик.

— Той е — категорично потвърди Куин. — Командир Кавана. Докаран е с мрачанския кораб. — Куин се поколеба. — Изглежда, е в безсъзнание.

Сърцето на Арик сякаш спря.

— В безсъзнание или мъртъв?

— Ще разберем след тридесет секунди — мрачно отговори Куин. — Затегнете колана! Слизаме.

Арик усети притискане, което го остави без дъх. Всред рева на двигателя се чуваха изстрелите. Още едно свръхнатоварване, после носът на изстребителя се повдигна... нещо ги удари отдолу и двигателят замлъкна...

Стъкленият капак над главата му се плъзна назад.

— Вдясно е — извика Куин. — Действайте!

Арик свали шлема си, измъкна се от пилотската кабина, стъпи на стълбичката и се огледа. На двадесет метра от него беше мрачанският кораб. Напред и вдясно се намираше един от двата комплекса, за които беше споменал Куин. Плътно над тях кръжаха три „Корвина“ и сееха смърт по всичко, което се движи.

Проснато на земята на пет метра от тях лежеше голо човешко тяло.

Фелиан.

По-късно Арик така и не можеше да си спомни как изскочи от изстребителя, как вдигна Фелиан, как се изкачи по стълбичката с него и го внесе в пилотската кабина. От тези няколко секунди неизлечим остана само един спомен: ужасяващият хлад от кожата на брат му.

А после стъкленият капак на пилотската кабина се затвори над тях и изстребителят излетя.

— Как е? — попита Куин.

— Не е добре — задъхано каза Арик, докато се мъчеше да се промъкне покрай краката на Фелиан и да вземе санитарната чанта от място ѝ зад седалката на Куин.

— Извади диагностичния маншон — каза Куин.

— Ей сега — отговори Арик и отвори чантата. След секунди нагласи маншона, включи буксата в жака и каза: — Макс?

— Пулсът е забавен, но постоянен — докладва компютърът. — Кръвното налягане и нервните функции също са забавени.

— Какво му е? — попита Арик.

— Засега неизвестно — отговори Макс. — В кръвта му има няколко неидентифицирани вещества, но някои от тях несъмнено са от извънземни хранителни продукти. Един момент. Индикация на слаба отрова в кръвта.

Арик погледна малката струйка кръв на дясното рамо на Фелиан.

— Виждам следа от инжекционна игла — каза той. — Да пробвам ли с противозмийска отрова?

Последва кратка пауза. Със свободната си ръка Арик затърси в санитарната чанта нож или скалпел, нещо остро. Изпитваше огромно съжаление, че вместо него тук не е Мелинда. Ако се наложеше да направи разрез в кожата на брат си, за да му спаси живота...

— Няма да е необходимо — каза Макс и в гласа му прозвуча нескрито облекчение. — Жизнените му функции са били забавени и

сега започват да се възстановяват. Има ли ампули с никакъв стимулант в чантата?

— Има — каза Куин. — Води се в комплекта.

— Започнете с една доза — каза Макс. — Да видим как ще му подейства.

— Ясно. — Арик заби иглата и натисна буталото на спринцовката. — Някаква промяна?

— Момент — каза Макс. — Да, определено помага. Вярвам, че е вън от опасност. Поне за момента.

— Когато се върнем на звездолета, ще извършим по-пълен преглед — добави Куин. — Можем да ползваме и аптеката, която сестра ви натовари на борда.

Арик прегърна Фелиан и го притисна до себе си, както правеше, когато бяха деца. Бяха го намерили. Наистина го бяха намерили!

— Благодаря ти, Куин — тихо каза той и очите му се напълниха със сълзи. — На теб и на всички.

— Ние също сме доволни — отговори Куин. — А сега — към къщи.

— Решихме да се отправим директно към Едо — каза Арик, докато се носеше във въздуха към вратата. — Доркас и Мрач са по-близко, но според Куин полковник Холоуей още е бесен и няма да миряса, докато не ни бутне в затвора.

— Вероятно няма да може да ви направи нищо дори и да иска — успокои го Фелиан и отпи от тубата кафе... истинско земно кафе... — Освен ако Командването не пренасочи някои бойни кораби към региона.

— Вярно е — съгласи се Арик. — Във всеки случай така беше преди четири дни. А при дадените обстоятелства на никого от нас не му харесва идеята да отидем с всичко това в мрачанското космическо пространство.

— Не мога да ви виня — каза Фелиан. — Макар че според мен цялата идея е просто губене на време. Дори Командването да възложи на една бърза ескадрила да се върне тук, ще трябват осемдесет часа за път плюс времето за нейното комплектуване. Достатъчно време зхиррзхианците да си съберат багажа и да се изметат.

— Куин знае това — каза Арик. — Все пак може да са останали някои парчетии, които заслужава да се прегледат.

— Може. Във всеки случай е по-приятно от даването на показания пред военния съд.

— Благодаря за напомнянето — каза Арик и направи кисела физиономия. — Надявам се, че въпреки натоварената ти програма ще намериш време да свидетелстваш в полза на защитата.

— Не се безпокой — обеща Фелиан. — Имай ми доверие. Ще изпонатръшкам целия съдебен състав.

Усмивката на Арик помръкна.

— Известно ти е, че извади късмет, нали? Могли са да те убият в мига, в който са разбрали, че идваме. Според мен не са го направили, защото са смятали, че вече не си жив.

Фелиан отново отпи от кафето и почувства чукането в рамото, където го беше пробол Трр-гилаг. По време на пленничеството си беше научил много за зхиррзхианците. Сигурно те не желяеха той да избяга и да съобщи всичко научено.

И все пак...

— Не — бавно каза той. — Не мисля, че Трр-гилаг се е опитал да ме убие. Ти не си виждал езиците им, Арик... Адско нещо, действа като нож за изкормване. Ако е искал да ме убие, можеше да ме разреже чак до костта и да вкара достатъчно от онази отрова. Или просто да ми пререже гърлото.

Арик потрепери.

— Може би.

— Не може би — възрази Фелиан. — Той просто се е опитал да ме зашемети, за да ме върнат в килията. А онази холограма са използвали, за да отвлекат вниманието ми, докато е рязал усмирителния гащеризон.

— Трябва да е била много впечатляваща — каза Арик. — Но това все пак не обяснява защо е променил решението си, когато дойдоха изстребителите.

Или защо Трр-гилаг или зхиррзхианските техници не са го нападнали много преди те да стигнат до мрачанския кораб. Да не би да са се страхували, че Фелиан ще е достатъчно бърз и ще им извие вратовете преди отровата да му повлияе?

— Може би не е имал време — каза Фелиан. — Възможно е и да се е паникьосал. Или може би...

— Какво?

— Това е дълга история — каза Фелиан. — Наистина дълга история. Но може онези малки семенца на несигурност, които се опитах да засея в ума на Трр-гилаг, накрая да са пуснали корени. Може би е започнал да се пита дали неговите ръководители не са лъгали за станалото с „Джутланд“.

— Възможно е — колебливо каза Арик. — Но на твоє място не бих разчитал много на тази версия. Това означава да приеме за вярна думата на един чуждоземец пред тази на собствените си старейшини.

— Той мислеше върху казаното от мен — не отстъпваше Фелиан. — Наистина размишляваше. Имаше намерение да го провери.

— Може би. — Арик потри бузата си. — Като говорим за извънземни, питал ли си се откъде се е взел мрачанският кораб?

— Всъщност не съм — поклати глава Фелиан. — Най-вероятно са се натъкнали на него в онзи миньорски свят, за който споменах, свалили са го и са го взели за сувенир.

— И са разбрали как да летят с него?

— Вярно, че е малко трудно — съгласи се Фелиан. — Но от друга страна, аз излязох навън веднага след като кацна и не видях никакви мрачанци. — Той вдигна рамене. — Макар че зхиррзхианците може бързо да са ги изкарали отвътре.

— Това ти харесвам, Фелиан: винаги си ясен — сухо го иронизира Арик. — Е, проблемът не е наш.

— Точно така — съгласи се Фелиан, остави тубата от кафето на мястото ѝ и нагласи коланите на койката. — Ще видим голям зор, докато измъкнем от тази каша теб, татко, Куин и Мелинда.

— Няма проблем — увери го Арик и махна с ръка. — Сега, както знаеш, ние с Куин сме герои, а татко и Мелинда вероятно вече са у дома и се чудят защо се бавим.

— Дано да си прав — каза Фелиан.

— Разбира се, че съм прав — успокои го Арик. — Освен това здравните работници с квалификацията на Мелинда са много дефицитни, за да ги държат в затвор. — Той изключи осветлението. — Според Макс ти трябва да си починеш. Може би войната е неизбежна, но това не е основание да не поспим.

Фелиан се пресегна да разтрие възпаленото си рамо.

— А може и вече да е започнала — тихо каза той. — Само преди три дни Трр-гилаг много настойчиво ме разпитваше за „Копърхед“.

Арик се намръщи.

— Е... ако е започнала, имаме още по-голямо основание да се насним. Скоро ще разберем. Сега почивай. Във всеки случай поне за момента семейство Кавана не участва в нея.

[1] Разделителната линия между осветената и неосветената част на планета или спътник. — Б.пр. ↑

25.

Намериха Езер Шолон в един изненадващо елегантен апартамент в Миг-Ка Сити само на пет пресечки от бордея, в който бе живяла Фиббит.

Уединен, немощен и стар. Едва дишащ.

— Какво му е? — попита Кавана, когато един от хората на Бронски пристегна около ръката му диагностичен маншон.

— Не зная — отговори Бронски и задуши подозрително въздуха. — Може би стрес. Или старост. — Той се огледа и посочи един от хората си. — Дашка, провери района! Огледай съседните апартаменти. Може да има шпиони... знаеш процедурата! Чо Мин да пази! Вземи останалите! Арестувай всички мрачанци, които намериш... използвай пълномощията ми, без да се съобразяваш с никакви дипломатически условности!

— Слушам! — каза Дашка и излезе да изпълни заповедта.

— Какво търсят? — попита Кавана и също задуши. Не усещаше нищо.

— Мирише на наркотик — каза Колчин. — Ако мрачанците са бързали да измъкнат информация от Шолон, може да са използвали нещо подобно.

— По-точно да са прекалили — изръмжа Бронски. — С наркотици се работи трудно, а се съмнявам, че мрачанците имат опит в прилагането им върху хора.

— Май си изненадан — каза Кавана и се обърна към Лий, който гледеше намръщено през прозореца. — Изглежда, положените усилия за издирване на Шолон ще се оправдаят.

Лий не отговори. Той изобщо беше говорил малко, от както преди шестнадесет часа Бронски го натовари с тази мисия и го отведе от Формби.

— Е, във всяко друго отношение те определено са се отнасяли към него с уважение — коментира Бронски и огледа апартамента. —

Очевидно трябва да проучим случая. Да разберем кога и как са го накарали да се премести тук.

— Сър, получих положителен резултат от пробата за чуждо вещество в кръвта — каза човекът, наведен над Шолон. — Оказахте се прав. Показанията са като от наркотик. Апаратът извършва проби за противодействие, след няколко минути Шолон ще се възстанови.

— Много добре, Айзен — каза Бронски. — Остани при него!

— Слушам, сър.

В апартамента влезе някой. Кавана се обърна и видя Гарсия. Лицето му беше мрачно...

— Какво има? — попита Бронски.

— Нали ми наредихте да отворя файла на Мироопазващите сили от последния скутер в Мра-миг — отговори Гарсия. Гласът му беше също толкова тъжен, колкото и лицето. — Не мислех, че това трябва да се съобщава по телефонната линия. Изглежда, завоевателите са завзели Доркас, Калевала и Масиф.

Бронски изкриви устни.

— Потвърдено ли е?

— Получихме две потвърждения за атака на Доркас. Едното от човек на име Макфий, от хората на Вандайвър, другото от капитана на частната яхта на Кавана. Още няма информация за щети или за ситуацията. Очаквам потвърждение за нападенията над Масиф и Калевала. Командването изпраща отряд с особено назначение да провери на място.

— Е — изръмжа Бронски. — Войната вече започна.

— Да, сър, започна. — Гарсия погледна към Кавана. — В този файл има и една друга интересна информация. Синът и дъщерята на лорд Кавана са обвинени в кражба в особено големи размери на собственост на Мироопазващите сили.

— Зная — отсече Лий и се обърна. — Казах ви, че работата не е чиста, Бронски... сто пъти ви го повторих. Но вие не искахте да чуете.

— Млъкни, Лий — сръза го Бронски. — В доклада казва ли се дали синът и дъщерята са арестувани?

— Синът не е — отговори Гарсия. — Той се е запилял някъде с откраднати от Мироопазващите сили изтребители... други подробности не се съобщават. Дъщерята е арестувана в Доркас.

Кавана почувства, как нещо го прободде.

— В Доркас? — попита той. — Нали току-що каза, че Доркас е нападнат.

Гарсия вдигна рамене.

— Очевидно сътрудникът на Вандайвър е трябвало да я изведе, но в последната минута местният командир е решил да я задържи. Това е всичко, което знаем.

— И може би единственото, което ще знаем за известно време — отбеляза Бронски. — Добре. Дашка отиде да види какви разузнавателни постове са поставили мрачанците тук. Иди да му помогнеш!

— Слушам, сър. — Гарсия се обърна и напусна апартамента.

— Веднага трябва да заминем за Доркас — тихо каза Кавана на Колчин. — Кажете на Хил да поръча чартърен кораб. Най-напред ще прескочим до Ейвън, ще се свържем с „Каватина“ и оттам ще заминем за Доркас.

Говореше тихо, но очевидно не достатъчно тихо.

— Хич и не си го мислете, Кавана — каза Бронски. — Никъде няма да отивате, докато не оправим цялата каша тук.

— Генерале, дъщеря ми се намира във военна зона.

— Тъкмо във военна зона не трябва да отивате. — Бронски изкриви устни в нещо като съчувствена усмивка. — Вижте, зная как се чувствате, но последното нещо, от което се нуждаем сега, е да ни се пречат цивилни. Оставете на професионалистите да справят с положението. Ще изпратят военен флот, Севкоорд ще монтира отново КИОРО.

— КИОРО — промърмори един слаб глас.

Всички обърнаха глави към лежащия на пода старец.

— Господин Шолон? — каза Бронски и коленичи до него. — Аз съм генерал Питър Бронски от военното разузнаване на Севкоорд. Как се чувствате?

— Прекрасно — каза Шолон. — Плавах там, където никой не е бил.

— Да — каза Бронски. — Е, това скоро ще премине. Във всеки случай сега сте, в безопасност.

Усмивката на Шолон стана сладко-горчива.

— В безопасност ли казахте? В безопасност? Не, всичко това е лъжа, господине... всичко! Никой не е в безопасност, генерал Бронски!

Завоевателите идват!

Бронски погледна Айзен и се намръщи.

— Какво е това?

— Остатъчни последствия от наркотика — каза Айзен. — Случва се. Ще продължат няколко минути, докато се възстанови от свръхдозата.

— Добре. Успокойте се, господин Шолон. След минутка ще сте съвсем добре.

— Ще съм добре ли казахте? — попита Шолон. — Наистина ли? — Той поклати глава. — Никой от нас няма да е в безопасност, генерал Бронски. Не и от завоевателите. От никого. Аз зная, разбирате ли? — Шолон заговори тихо, съзаклятнически. — Аз го разбрах. Никой не знае, че съм го разбрал. Но аз зная цялата истина. И не съм я казал на никого. Щастлива случайност, разбирате ли? Едно на един милион. Може би на един милиард. Но Севкоорд е бил умен. Или просто отчаян. Или прекалено горд, за да не се възползва от шанса. Те са се възползвали от случилото се и са запазили истината в тайна. Излезли с фалшиво обяснение и име и започнали да спекулират с неговата употреба. И то подействало. Турило край на войната.

Бронски отново погледна към Айзен, който в отговор недоумяващо повдигна рамене.

— Не разбирам за какво говорите — каза Бронски.

— За Селадон, разбира се — тихо отговори Шолон. Внезапно замечтаността изчезна от лицето му. На нейно място се появи същият израз на вина и страх, който Кавана беше видял в бродерията на Фиббит. — Било е мощно слънчево изригване. Това е било. Станало е точно когато паволианските кораби са се измъкнали от засадата, когато са напуснали защитната покривка на планетарната сянка. Разбира се, те не са могли да видят, че идва... били са в сянката на планетата. Чисто съвпадение. Едно на един милион. Може би дори на един милиард.

— Сър? — настойчиво се обади Айзен и обърна глава към Кавана. — Мисля, че това не трябва да достига до ушите на цивилните.

— Правилно — с тъжен глас каза Бронски. — Във всеки случай вече е доста късно. Продължавайте, господин Шолон. Какво се е случило тогава?

Шолон изви устни в тъжна усмивка.

— Какво имате предвид с това „Какво се е случило?“ Всички са загинали, това се е случило. Цялата радиация влязла в соплата на двигателите, които не са имали защитни полета. А после и в корабите. Фокусирана и концентрирана от свръхплътния метал и течните рефлектори, поставени, за да не позволят излизането на сигнали навън. — Той впери невиждащ поглед в пространството. — Радиацията ги е убила. До един.

Лицето на Бронски беше като на човек, минал нощем през гробища.

— Да не искате да кажете, че КИОРО не съществува? — попита той.

Шолон поклати глава.

— Разбира се, че не съществува. Никога не е съществувало. Аз го разбрах. Чудех се защо никой не беше чувал за неговото разработване, защо за него бе съобщено едва след Селадон? Ами просто защото не е съществувало. Разбрах го. Но не казах никому.

— Защо не казахте? — попита Кавана.

Шолон отново поклати глава, очите му се насълзиха.

— На това се крепеше мирът. Нима не разбирате? Заплахата от КИОРО спираше паволианците от война. Спираше и икроманците. Всички спираше.

— Но няма да спре завоевателите — каза Колчин.

Шолон затвори очи.

— Зная — промърмори той. — Известно ми е. Може би Севкоорд трябваше отдавна да разкрие истината. Такава гордост! Да мислят, че могат да използват един мит, за да поддържат мира! Такава глупост, глупава гордост!

Гласът му постепенно заглъхна. Никой не проговори. Кавана гледаше стареца, ударите на сърцето му ехтяха, сякаш около него се сригваше Вселената. КИОРО някога му беше дарило живот, беше турило край на една война, в която той може би щеше да загине. Покъсно му даде часове на страх от избухване на нови войни, които щяха да разрушат Общността и да превърнат жителите ѝ на прах. А допреди съвсем малко му даваше надежда. Надежда, че непобедимите завоеватели могат да бъдат спрени.

И нито една от тези надежди не беше била реална. Нито една.

Бронски пое дълбоко дъх.

— Свърши ли, Айзен?

В погледа на Айзен се четеше спомен от нещо далечно.

— Да, сър, свърши — тихо каза той.

— Добре — каза Бронски. — Всички в стаята да бъдат арестувани! Свали този маншон...

— Момент — обади се Лий. — Не можеш да ни арестуващ като низши офицери, генерале. Като член от екипа на депутатата Вандайвър...

— Млъкни, Лий! — срязва го Бронски. — В момента не ме интересува кой си и какъв си. Оставаш в карантината, докато не разбере дали нещо от чутото е вярно. И какво, по дяволите, ще правим, ако е вярно?

— Трябва да има записи — промърмори Кавана. — Регистрация на радиацията, направена от корабите на Севкоорд по време на сражението. Генерале, какво ще правим с дъщеря ми? Аз не мога да стоя тук и да бездействам, докато тя е в опасност.

— Съжалявам, лорд Кавана, но нямам избор — каза през зъби Бронски. — И за да съм свършено честен, след онзи малък частен разговор на Формби ще ви кажа, че вие сте за затвора. Айзен, доведи Чо Мин!

— Слушам, сър — каза Айзен и тръгна към вратата.

— Правиш сериозна грешка, генерале — излая Лий. — Не можеш да се отнасяш така с един сътрудник на депутат.

— Мога и... по дяволите! — Бронски посегна към вътрешния си джоб...

И замръзна. Лицето му стана мрачно и неразгадаемо, очите му се фокусираха върху нещо над рамото на Кавана. Кавана пак усети как гърдите го стягат и се обърна.

Беше Колчин. В краката му лежеше отпуснатото тяло на Айзен, а в ръката му имаше пистолет, насочен към Бронски.

— Бавно, генерале — каза Колчин. — Съвсем бавно извади ръката си. Празна.

— Ти с всичкия ли си? — изсъска Бронски. — Това няма да ти се размине.

— Лорд Кавана иска да види дъщеря си, сър — тихо каза Колчин. — Как ще го направи, ако го арестувате?

— Лорд Кавана ще остане цял живот тук, ако не свалиш този проклет пистолет — озъби се Бронски. — Кавана... кажете му.

Кавана погледна към Колчин. Бронски беше прав, разбира се. Беше лудост да се мисли, че може да помогне на Мелинда.

Но да бъде затворен, да не може да направи нищо, докато завоевателите водят военни действия и тя е в опасност...

— Флотът на „Джутланд“ се опита да спре завоевателите — напомни той на Бронски, отиде до него и внимателно извади скрития му пистолет. — Нищо не можа да направи. Ако КИОРО наистина е само добре експлоатиран мит, ще ни трябва съвсем ново оръжие, за да устоим.

— И вие естествено сте човекът, който ще предложи това ново оръжие? — язвително подхвърли Бронски. — Докато цялата полиция и Мироопазващите сили на Общността ви търсят? Опомнете се, Кавана.

— Общността ще има по-неотложни проблеми от преследването на един беглец — каза Кавана. — Не се безпокой. Нито Колчин, нито аз ще кажем нещо от чулото тук днес.

Лий пристъпи към тях и каза:

— Нека да дойда с вас.

Кавана поклати глава.

— Съжалявам, господин Лий. Каквато и да е истината за КИОРО, масовата паника е последното нещо, от което се нуждае сега Общността. Мога да гарантирам, че Колчин няма да разгласи чулото. Страхувам се обаче, че не мога да кажа същото за вас с Вандайвър. Ако бях на твое място, генерале щях да туря и двамата под двойна охрана.

— Правите грешка, Кавана — тихо каза Бронски. — Голяма грешка.

— Няма да е за първи път — отвърна Кавана. — Колчин, да потърся ли нещо, с което да ги вържем?

След пет минути вече бяха готови за тръгване. А след още две Колчин нареди на охраната пред вратата да влезе вътре и двамата с Кавана потеглиха с колата на Бронски.

— Какво ще правим с Хил? — попита Кавана. — Да рискувам ли да му се обадя?

— По-добре недейте — отговори Колчин. — Има голяма вероятност да го подслушват. Освен това той няма да може да се измъкне, без Фиббит да го види и да вдигне шум.

Кавана кимна.

— Значи се връщаме на плана за измъкване от Формби. Само че с два дни закъснение.

— И с много хора по дирите ни. — Колчин го погледна сурово. — Сър, искам да съм сигурен, че си давате сметка в какво се набъркахме. Сега сме бегълци. И мога да ви уверя, че това никак няма да е приятно. Ако искате да се върнем, можем да го направим. Аз съм този, който наруши законите. Вие все още сте съвсем чист.

— Въпреки това ще ме затворят — напомни му Кавана. — Бронски беше пределно ясен. Във всеки случай и без това ще имам големи неприятности заради Арик и Куин. Какво значение имат няколко години затвор в повече?

— Май сте прав, сър — каза Колчин.

Кавана вдигна глава към синьото небе.

— Каквото и да се случва в този момент в Доркас, Мелинда е там. Не мога да оставя нещата така. Особено след като не можах да помогна на Фелиан.

Колчин не отговори. На Кавана не му беше трудно да разбере за какво мисли.

— Къде отиваме? — попита Кавана.

— Като предния път — отговори Колчин. — Дори мрачанците да са казали на Бронски откъде сме взели куриерския кораб, той сигурно няма да допусне, че пак ще се опитаме да използваме същото място. Във всеки случай това е най-добрата ни възможност.

— Този път мрачанците може би ще го охраняват.

— Ами да опитат — ухили се Колчин.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.